



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 107 / III Legislatura / Vuitè període

Dimecres, 23 d'octubre de 1991

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 78

Sessió Plenària núm. 79

Primera reunió

SUMARI

Sessió Plenària núm. 78

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de 1991 (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de l'any 1991 (p. 5374).

Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1992 (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple aprova el Projecte de Pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per al 1991 (p. 5380).

Nomenament de Diputats Interventors per al període pressupostari de 1992 (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El Ple nomena Diputats Interventors per al període pressupostari de 1992 l'I. Sr. Francesc Codina i Castillo (CiU), l. Sr. Xavier Guitart i Domènech (S) i l. Sr. Joan Saura i Laporta (IC) (p. 5383).

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (Punt quart de l'ordre del dia.)

El Ple acorda la compatibilitat del Diputat l. Sr. Sebastián Lorente Ubanell (P) (p. 5383).

La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze i quatre minuts.

Sessió Plenària núm. 79.1

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí.

Modificació de l'ordre del dia

L'I. Sr. Vice-president Primer anuncia la posposició del punt primer de l'ordre del dia (p. 5384).

Presa en Consideració de la Proposició de Llei Reguladora del Dret als Serveis Socials (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: I. Sra. Barenys (S) (p. 5384).

Posició dels grups: I. Sr. Latorre (CDS) (p. 5386), I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 5386), I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 5386), I. Sr. Perea (P) (p. 5386), I. Sra. Fabian (IC) (p. 5387) i I. Sr. Codina (CiU) (p. 5387).

Votació: rebutjada per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció (p. 5389).

La sessió se suspèn a un quart de dotze del matí i es reprèn a un quart de dotze i catorze minuts.

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Reforma de la Junta de Sanejament (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: H. Sr. Conseller de Medi Ambient (p. 5389).

Esmena a la totalitat

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

L'I. Sr. Madueño (S) n'anuncia la retirada (p. 5391).

Posició dels grups: I. Sr. Masó (CiU) (p. 5393) i I. Sr. Saura (IC) (p. 5393).

L'I. Sr. Curto (P) (p. 5394) i l'I. Sr. Vice-president Primer (p. 5394) intervenen per una qüestió d'ordre.

Addició de nous articles

Esmenes del G. Socialista (núms. 2 i 3, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Madueño (S), juntament amb l'esmena núm. 39 (p. 5395).

Torn en contra: I. Sr. Masó (CiU) (p. 5395).

Esmena del G. Socialista (núm. 4, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Madueño (S), juntament amb l'esmena núm. 11 (p. 5396).

Torn en contra: I. Sr. Martí i Ferré (CiU), que proposa sengles esmenes transaccionals (p. 5396).

La I. Sra. Secretària Tercera dóna lectura a les esmenes transaccionals (p. 5397).

Votació de les esmenes 2 i 3: rebutjades per 25 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció (p. 5397).

Text del Dictamen

Votació dels articles 1, 2 i 3: aprovat per unanimitat (p. 5397).

Article 4

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de supressió)

L'I. Sr. Madueño (S) n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 29 (p. 5397).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 46 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions (p. 5398).

Article 5**Apartat 1****Lletra a)**

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 6, de supressió)

Torn a favor: I. Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 7, 8, 14, 15, 16, 17, 18 i 19 (p. 5398).

Lletra c)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 7, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Lletra d)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 8, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Lletra h)

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 9, de modificació)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 10 i 12 (p. 5398).

Torn en contra conjunt: I. Sr. Martí i Ferré (CiU), que proposa esmenes transaccionals a les esmenes núms. 12, 14, 18 i 19 (p. 5398).

L'I. Sr. Latorre (CDS) intervé per acceptar l'esmena transaccional a l'esmena núm. 12 i anuncia la retirada de les esmenes núms. 9 i 10 (p. 5399).

Lletra i)

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 10, de supressió)

Debatuda i retirada abans (esmena núm. 9).

Lletra k)

Esmena del G. Socialista (núm. 11, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 4).

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 12, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Apartat 2

Lletra b)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 13, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 6).

Addició de noves lletres

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 14, 15, 16 i 17, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 6).

Addició de nous apartats

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 18 i 19, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 6).

Votació de les esmenes núms. 6, 7 i 8: *rebutjades per 6 vots a favor, 50 en contra i 22 abstencions* (p. 5399).

Votació de les esmenes núms. 13, 15, 16, i 17: *rebutjades per 7 vots a favor, 50 en contra i 22 abstencions* (p. 5399).

Votació de l'esmena transaccional a les esmenes núms. 14, 18 i 19: *aprovada per unanimitat* (p. 5399).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 12: *aprovada per 60 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 5399).

Votació de l'esmena transaccional a l'esmena núm. 4: *aprovada per unanimitat* (p. 5399).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions* (p. 5399).

Article 6

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 20, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 27* (p. 5399).

Torn en contra: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU)* (p. 5399).

Votació de l'esmena núm. 20: *rebutjada per 8 vots a favor, 50 en contra i 23 abstencions* (p. 5400).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions* (p. 5400).

Article 7

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 21, de modificació)

L'I. Sr. Saura (IC) n'anuncia la retirada, juntament amb la de l'esmena núm. 25 (p. 5400).

Apartat 1

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 22, de modificació)

L'I. Sr. Latorre (CDS) n'anuncia la retirada, juntament amb la de les esmenes núms. 23 i 28 (p. 5400).

Apartat 3

Lletra d)

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 23, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 22).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 5400).

Article 8

Apartat 1

Lletra e)

Esmena del G. Socialista (núm. 40, d'addició)

Torn a favor: *I. Sr. Madueño (S), juntament amb l'esmena núm. 26* (p. 5400).

Torn en contra: *I. Sr. Martí i Ferré (CiU), que proposa una esmena transaccional* (p. 5400).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a l'esmena transaccional (p. 5401).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 5401).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat* (p. 5401).

Article 9

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 21).

Apartat 2

Lletra f)

Esmena del G. Socialista (núm. 26, de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 24).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 27, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Votació: rebutjada per 6 vots a favor, 51 en contra i 21 abstencions (p. 5401).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 5401).

Article 10

Esmena de l'A. P. del Centre Democràtic i Social (núm. 28, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 22).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per unanimitat (p. 5401).

Article 11

Apartat 1

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 29, de supressió)

Retirada abans (esmena núm. 5).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 30, d'addició)

Torn a favor: I. Sr. Madueño (S), juntament amb les esmenes núms. 31, 33 i 38 (p. 5401).

Torn en contra: I. Sr. Martí i Ferré (CiU), que proposa sengles esmenes transaccionals (p. 5402).

L'I. Sr. Secretari Primer dóna lectura a les esmenes transaccionals (p. 5402).

Votació de les esmenes transaccionals: aprovades per unanimitat (p. 5403).

Article 14

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 30).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 32, d'addició)

Retirada.

Article 16

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 33, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 30).

Article 17

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 34, d'addició)

Retirada.

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 35, d'addició)

Retirada.

Article 18

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 36, d'addició)

Retirada.

Article 19

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 37, de modificació)

Retirada.

Article 25

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 38, de modificació i d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 30).

Text del Dictamen

Votació de l'article 11, llevat de l'apartat 2.c): aprovat per unanimitat (p. 5403).

Votació de l'apartat 2.c): aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions (p. 5403).

Votació de l'article 24 i de les Disposicions Finals: aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions (p. 5403).

Votació de la resta d'articles i de les Disposicions Addicionals: aprovat per unanimitat (p. 5403).

Exposició de Motius

Títol de la Llei

Esmena del G. Socialista (núm. 39, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 2).

Votació: rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i 11 abstencions (p. 5403).

Text del Dictamen

Votació de l'Exposició de Motius: *aprovat per unanimitat (p. 5403).*

Votació del Títol i els títols de la Llei: *aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 5403).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de seguretat ciutadana i convivència democràtica (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Saura (IC) (p. 5404).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 5405).*

Rèplica: *I. Sr. Saura (IC) (p. 5407).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5408).*

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la posada en funcionament dels organismes de direcció i participació del Servei Català de la Salut (Punt quart de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Utgés (S) (p. 5409).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 5410).*

Rèplica: *I. Sra. Utgés (S) (p. 5411).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5412).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de formació d'adults (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5412).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 5413).*

Rèplica: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5415).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5416).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de seguretat viària (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 5417).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Governació (p. 5419).*

Rèplica: *I. Sra. Martí i Conill (S) (p. 5420).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5421).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de regulació normativa de l'ensenyament (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5422).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5424).*

Rèplica: *I. Sr. Cadevall (S) (p. 5425).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5426).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5427).*

Resposta: *H. Sr. Conseller de Treball (p. 5428).*

Rèplica: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5429).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5430).*

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació infantil (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5431).*

Resposta: *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 5432).*

Rèplica: *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 5434).*

Contrarèplica: *H. Sr. Conseller (p. 5434).*

La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 78

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i quatre minuts. Presideix l'I. Sr. Vice-president Primer, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, de l'I. Sr. Secretaris Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Ordre del dia

1. Aprovació de la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de 1991, presentada pels I. Srs. Diputats interventors (article 46.2.3.^r del Reglament).

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de pressupost del Parlament i del Síndic de Greuges per a l'any 1992.

3. Nomenament dels Diputats Interventors per al període pressupostari de 1992, proposats per la Comissió de Govern Interior (article 46.3 del Reglament).

4. Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (article 7 del Reglament).

Liquidació del Pressupost del Parlament
corresponent al primer període de sessions

El Ple del Parlament, després d'estudiar la liquidació del Pressupost del Parlament corresponent al primer període de sessions de 1991, que ha presentat la Comissió de Govern Interior, pren l'acord següent:

«D'acord amb l'article 46.2. tercer del Reglament, s'aprova la liquidació del Pressupost del Parlament, corresponent al primer període de sessions del 1991, amb el detall que figura en l'annex.»

ANNEX A LA LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT CORRESPONENT
AL PRIMER PERÍODE DE SESSIONS DE L'ANY 1991

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DEL 1991. PRIMER PERÍODE

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. pag.</i>	<i>Pend. cont.</i>	<i>% Con.</i>
10001.000	Assignacions Diputats	753.500.000	354.201.971	354.201.971		399.298.029	52,99
10001.050	Assignacions Diputats	35.985.907	35.985.907	35.985.907			
11001.000	Retr. bàsiques personal eventual	19.500.000	9.951.491	9.951.491		9.548.509	48,96
11001.050	Retr. bàsiques personal eventual	500.000	500.000	500.000			
11002.000	Altres remuner. personal eventual	3.000.000	1.394.297	1.394.297		1.605.703	53,52
11002.050	Retr. compl. personal eventual	200.000	200.000	200.000			
12001.000	Retr. bàsiques funcionaris	285.000.000	141.681.075	141.126.075	555.000	143.318.925	50,28
12001.050	Retr. bàsiques funcionaris	5.500.000	5.500.000	5.500.000			
12101.000	Retr. compl. funcionaris	67.500.000	24.880.598	24.880.598		42.619.402	63,13
12101.050	Retr. compl. funcionaris	1.300.000	1.300.000	1.300.000			
12102.000	Altres remuneracions	2.120.000	804.353	804.353		1.315.647	62,05
13101.000	Retr. bàsiques personal laboral tempo.	5.590.000	2.857.181	2.857.181		2.732.819	48,88
13101.050	Retr. bàsiques personal laboral	200.000	200.000	200.000			
13102.000	Retr. compl. personal laboral tempora.	1.060.000	241.430	241.430		818.570	77,22
14001.000	Retr. bàsiques personal contractat	2.120.000				2.120.000	100,00
14001.050	Retr. bàsiques personal contractat	200.000				200.000	100,00
14002.000	Retr. compl. personal contractat	1.060.000				1.060.000	100,00
14101.000	Retr. bàsiques altre personal						100,00
14102.000	Altres remuneracions altre personal						100,00

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. pag</i>	<i>Pend. cont.</i>	<i>% Con.</i>
15001.000	Productivitat	1.000				1.000	100,00
15101.000	Gratificacions serveis extraordinari	4.500.000	2.054.892	2.054.892		2.445.108	54,33
16001.000	Quotes socials del personal	84.000.000	29.178.338	29.178.338		54.821.662	65,26
16002.000	MUFACE	1.500.000	780.707	319.251	461.456	719.293	47,95
16003.000	MUNPAL	14.500.000	4.801.780	4.782.495	19.285	9.698.220	66,88
16004.000	Altres règims de previsió social	5.000.000	927.512	632.852	294.660	4.072.488	81,44
16005.000	Quotes Seguretat Social Diputats	92.000.000	35.920.916	35.920.916		56.079.084	60,95
16006.000	Classes passives Diputats	1.400.000	704.190	288.870	415.320	695.810	49,70
16007.000	Assegurances Personal i Diputats	13.000.000	878.745	321.737	557.008	12.121.255	93,24
16401.000	Ajut familiar	250.000	76.200	76.200		173.800	69,52
	1. REMUNERACIONS DE PERSONAL	1.400.486.907	655.021.583	652.718.854	2.302.729	745.465.324	53,22
20001.000	Lloguer de béns mobles	1.000.000	809.700	541.517	268.183	190.300	19,03
20002.000	Lloguer fotocopiadores	5.700.000	2.569.168	676.408	1.892.760	3.130.832	54,92
20101.070	Lloguer de béns immobles	600.000				600.000	100,00
21001.000	Conserv. edifici	13.000.000	8.207.179	5.383.285	2.823.894	4.792.821	36,86
21002.000	Conserv. sistema informàtic	15.700.000	6.356.675	153.105	6.203.570	9.343.325	59,51
21003.000	Conserv. aire condicionat	3.100.000	2.473.447	1.970.471	502.976	626.553	20,21
21003.050	Conserv. aire condicionat	400.000	400.000	400.000			
21004.000	Conserv. parc mòbil	3.000.000	700.604	574.245	126.359	2.299.396	76,64
21005.000	Conserv. sistema alimentació elèctri	300.000	300.000		300.000		
21005.050	Conserv. sistema alimentació elèctri	300.000	294.498		294.498	5.502	1,83
21006.000	Conserv. centraleta electrònica	600.000	554.931	554.931		45.069	7,51
21007.000	Conserv. altra maquinària i equip	3.700.000	1.538.032	1.013.211	524.821	2.161.968	58,43
22001.000	Material ordinari no inventariable	11.000.000	5.526.782	3.809.797	1.716.985	5.473.218	49,75
22002.000	Prensa, revistes i altres publicacions	5.600.000	1.434.163	1.250.966	183.197	4.165.837	74,38
22002.050	Prensa, revistes i publicacions	1.291.954	1.291.954	645.385	646.569		
22003.000	Material informàtic no inventariable	2.500.000	1.872.173	881.611	990.562	627.827	25,11
22101.000	Aigua, gas, electricitat, calefacció	16.000.000	10.002.747	7.849.496	2.153.251	5.997.253	37,48
22102.000	Carburants	2.800.000	865.188	661.593	203.595	1.934.812	69,10
22103.000	Vestuari	2.200.000	1.424.886	66.529	1.358.357	775.114	35,23
22106.000	Altres subministraments	5.000.000	2.871.986	2.019.669	852.317	2.128.014	42,56
22107.000	Enregistrament i so	2.400.000	3.098.748	248.444	150.304	2.001.252	83,38
22201.000	Comunicacions	15.000.000	9.372.605	6.709.890	2.662.715	5.627.395	37,51
22301.000	Transports	700.000	494.981	494.981		205.019	29,28
22301.050	Transports	300.000	300.000	300.000			
22401.000	Assegurances parc mòbil	1.250.000	356.798	356.798		893.202	71,45
22402.000	Assegurances edifici i altres	5.000.000	288.072	288.072		4.711.928	94,23
22601.000	Bar-Restaurant	4.200.000	4.200.000	699.996	3.500.004		
22602.000	Atencions protocol·làries i representa.	22.000.000	13.461.585	10.143.285	3.318.300	8.538.415	38,81
22602.050	Protocol	9.400.000	6.019.571	4.392.407	1.627.164	3.380.429	35,96

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. pag</i>	<i>Pend. cont.</i>	<i>% Con.</i>
22603.000	Publicacions obligatòries	40.000.000	27.022.933	16.523.116	10.499.817	12.977.067	32,44
22603.050	Publicac. obligatòries	2.400.000	2.400.000	2.400.000			
22604.000	Publicacions voluntàries	8.000.000	3.939.182	255.990	3.683.192	4.060.818	50,76
22604.090	Publicacions voluntàries	1.000.000	279.227		279.227	720.773	72,07
22605.000	Despeses informàtica	22.600.000	21.250.000	300.000	20.950.000	1.350.000	5,97
22605.050	Servei informàtic	3.000.000	3.000.000	3.000.000			
22606.000	Hospital Clínic	906.000	452.957		452.957	453.043	50,00
22607.000	Formació i promoció	2.000.000	651.849	422.749	229.100	1.348.151	67,40
22608.000	Altres despeses diverses	7.593.000	1.247.877	961.721	286.156	6.345.123	83,56
22609.000	Relacions institucionals exteriors	11.000.000	2.348.331	1.525.060	823.271	8.651.669	78,65
22610.090	Difusió condemna atemptat Vic	10.000.000				10.000.000	100,00
22701.000	Neteja i sanejament	33.128.721	33.128.721	16.564.356	16.564.365		
22701.050	Neteja	100.000				100.000	100,00
22703.000	Altres serveis informàtics	3.000.000	50.400	50.400		2.949.600	98,32
22704.000	Agències de notícies	2.500.000	2.292.834	778.319	1.514.515	207.166	8,28
22707.000	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	2.352.000		2.352.000	648.000	21,60
23001.000	Dietes, locomoció i trasllats	9.000.000	2.335.570	2.088.700	246.870	6.664.430	74,04
23002.000	Conveni RENFE	500.000	262.150		262.150	237.850	47,57
23101.000	Altres indemnitzacions	500.000	71.544	71.544		428.456	85,69
23101.050	Altres indemnitzacions	2.000.000	854.520	329.800	524.720	1.145.480	57,27
23102.000	Indemnització als Diputats	72.500.000	36.258.094	36.258.094		36.241.906	49,98
23102.050	Indemnitzac. als Diputats	1.648.250	1.648.250	1.648.250			
24001.000	Dotacions per a serveis de nova crea.	250.000				250.000	100,00
	2. COMPRA BÉNS CORRENTS I SERVEIS	390.667.925	226.232.912	135.264.191	90.968.721	164.435.013	42,09
48101.000	Assignacions Grups Parlamentaris	429.000.000	214.328.025	214.328.025		214.671.975	50,04
48101.050	Assignacions Grups Parlamentaris	8.790	8.790	8.790			
48101.070	Prestació substitu. pòlissa asseguran.	1.000				1.000	100,00
	4. TRANSFERÈNCIES CORRENTS	429.009.790	214.336.815	214.336.815		214.672.975	50,03
61001.000	Obres de condicionament de l'edifici	22.000.000	8.662.827		8.662.827	13.337.173	60,62
61001.050	Obres edifici	40.000.000	20.935.188		20.935.188	19.064.812	47,66
62101.000	Microfilmació d'arxius	1.840.000	102.144		102.144	1.737.856	94,44
62102.000	Àudio-visual	1.000				1.000	100,00
62201.000	Sistema de seguretat	5.000.000	138.656		138.656	4.861.344	97,22
62301.000	Altra maquinària	20.000.000	18.705.553	728.073	17.977.480	1.294.447	6,47
62301.050	Altra maquinària	28.000.000	28.000.000		28.000.000		
62301.090	Altra maquinària	15.000.000				15.000.000	100,00
64101.000	Mobiliari	19.000.000	1.995.373	190.686	1.804.687	17.004.627	89,49
65101.000	Pla informàtic	61.599.598	32.950.254	30.628.136	2.322.118	28.649.344	46,50
65101.050	Pla informàtic	10.946.307	846.160	123.200	722.960	10.100.147	92,26

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. pag</i>	<i>Pend. cont.</i>	<i>% Con.</i>
67101.000	Llibres	6.500.000	1.515.360	1.515.360		4.984.640	76,68
67101.050	Llibres	2.292.023	1.431.647	392.234	1.039.413	860.376	37,53
	6. INVERSIONS REALS	232.178.928	115.283.162	33.577.689	81.705.473	116.895.766	50,34
	TOTALS EXERCICI 1991	2.452.343.550	1.210.874.472	1.035.897.549	174.976.923	1.241.469.078	50,62

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES DEL 1991. PRIMER PERÍODE

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. pag</i>	<i>Pend. cont.</i>	<i>% Con.</i>
10001.002	Retr. bàsiques alts càrrecs	19.495.238	10.301.938	10.301.938		9.193.300	47,15
10001.052	Retr. bàsiques alts càrrecs	500.000	500.000	500.000			
10002.002	Retr. compl. alts càrrecs	16.664.096	7.296.274	7.296.274		9.367.822	56,21
10002.052	Retr. compl. alts càrrecs	800.000	800.000	800.000			
11001.002	Retr. bàsiques personal eventual	62.777.144	29.380.740	29.380.740		33.396.404	53,19
11001.052	Retr. bàsiques personal eventual	1.000.000	1.000.000	1.000.000			
11002.002	Altres remunerac. personal eventual	12.678.792	4.541.345	4.541.345		8.137.447	64,18
11002.052	Retr. compl. personal eventual	1.300.000	1.300.000	1.300.000			
14001.002	Retr. bàsiques personal contractat	500				500	100,00
14002.002	Retr. complem. personal contractat	500				500	100,00
14101.002	Retr. bàsiques altre personal	500				500	100,00
14102.002	Altres remuneracions altre personal	500				500	100,00
15001.002	Productivitat	500				500	100,00
15101.002	Gratificacions serveis extraordinaris	500				500	100,00
16001.002	Seguretat Social	17.340.524	4.899.917	4.899.917		12.440.607	71,74
16001.052	Seguretat Social	1.500.000	1.500.000	1.500.000			
16003.002	MUNPAL	2.001.593				2.001.593	100,00
16003.052	MUNPAL	300.000	31.080		31.080	268.920	89,64
16004.002	Altres règims de previsió social	500.000	409.470	284.573	124.897	90.530	18,10
16004.052	Altres règims de previsió social	50.000				50.000	100,00
16401.002	Ajut familiar	52.850	11.500	11.500		41.350	78,24
16401.052	Ajut familiar	9.025	4.500	4.500		4.525	50,13
	1. REMUNERACIONS DE PERSONAL	136.972.262	61.976.764	61.820.787	155.977	74.995.498	54,75

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. pag</i>	<i>Pend. cont.</i>	<i>% Con.</i>
20001.002	Lloguer de béns mobles	75.000				75.00	100,00
20001.052	Lloguer de béns mobles	38.314	25.745	25.745		12.569	32,80
20101.002	Lloguer de béns immobles	4.200.000	4.097.778	2.048.889	2.048.889	102.222	2,43
21001.002	Manteniment immobilitzat material	5.600.000	4.506.415	1.733.397	2.773.018	1.093.585	19,52
22001.002	Material ordinari no inventariable	1.300.000	509.664	330.991	178.673	790.336	60,79
22001.052	Material ordinari no inventariable	800.000	800.000	525.128	274.872		
22002.002	Prensa, revistes i altres publicacions	400.000	196.363	126.892	69.471	203.637	50,90
22003.002	Material informàtic no inventariable	200.000				200.000	100,00
22101.002	Aigua, gas, electricitat, calefacció	1.300.000	1.217.477	565.710	651.767	82.523	6,34
22101.052	Aigua, gas, electricitat, calefacció	400.000	376.229	376.229		23.771	5,94
22102.002	Carburant	400.000	80.000	80.000		320.000	80,00
22103.002	Vestuari	75.000				75.000	100,00
22105.002	Productes farmacèutics	25.000				25.000	100,00
22106.002	Altres subministraments	200.000	25.671	14.650	11.021	174.329	87,16
22106.052	Altres subministraments	100.000	22.108	22.108		77.892	77,89
22201.002	Comunicacions	1.300.000	486.674	3.741	482.933	813.326	62,56
22201.052	Comunicacions	200.000	200.000	200.000			
22301.002	Transports	1.000				1.000	100,00
22401.002	Assegurances	400.000	294.629	49.439	245.190	105.371	26,34
22602.002	Atencions protocol·làries i representacions	800.000	650.898	570.138	80.760	149.102	18,63
22603.002	Publicitat i propaganda	1.000				1.000	100,00
22605.002	Reunions i conferències	400.000				400.000	100,00
22607.002	Formació i promoció	400.000	45.000	45.000		355.000	88,75
22607.052	Formació i promoció	200.000	145.000	115.000	30.000	55.000	27,50
22608.002	Altres despeses diverses	500.000	438.935	325.535	113.400	61.065	12,21
22608.052	Altres despeses diverses	31.418				31.408	100,00
22609.002	Publicacions	3.245.000	3.142.918	3.142.918		102.082	3,14
22609.052	Publicacions	400.000	400.000	400.000			
22701.002	Neteja i sanejament	4.300.000	4.166.850	1.166.712	3.000.138	133.150	3,09
22701.052	Neteja	500.000	500.000		500.000		
22702.002	Seguretat	1.000				1.000	100,00
22704.002	Postals	1.000				1.000	100,00
22707.002	Estudis i treballs tècnics	1.150.000	992.668	189.668	803.000	157.332	13,68
23001.002	Dietes, locomoció i trasllats	500.000	172.274	164.014	8.260	327.726	65,54
23101.002	Altres indemnitzacions	1.000				1.000	100,00
24001.002	Dotacions per a nous serveis	1.000				1.000	100,00
	2. COMPRA BÉNS CORRENTS I SERVEIS	29.445.722	23.493.296	12.221.904	11.271.392	5.952.426	20,21
61001.002	Inversions en edificis i altres construccions	1.300.000				1.300.000	100,00
61001.052	Edificis i altres construccions	600.000				600.000	100,00

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. pag</i>	<i>Pend. cont.</i>	<i>% Con.</i>
62001.002	Inversions en maquinària, instal·lacions	300.000	9.537		9.537	290.463	96,82
63001.002	Inversió en material de transport	500				500	100,00
64001.002	Inversions en mobiliari i estris	105.000	105.000	104.776	224		
64001.052	Mobiliari	673.068	600.000	71.548	528.452	73.068	10,85
65001.002	Inversions en equip de procés de dades	600.000	194.912	148.992	45.920	405.088	67,51
65001.052	Equips de procés de dades	900.000	900.000	900.000			
67001.002	Llibres	400.000	321.809	31.522	290.287	78.191	19,54
67001.052	Llibres	99.845	99.845	99.845			
6. INVERSIONS REALS		4.978.413	2.231.103	1.356.683	874.420	2.747.310	55,18
TOTALS EXERCICI 1991		171.396.397	87.701.163	75.399.374	12.301.789	83.695.234	48,83

ESTATS DE SITUACIÓ DELS PAGAMENTS DE 1990
PENDENTS DE PAGAMENT EL 30 DE JUNY DE 1991

01.01. Parlament de Catalunya
30 de juny de 1991

<i>Capítol</i>	<i>Pendent de pagament 31.12.90</i>	<i>Pagat el 30.06.91</i>	<i>Pendent de pagament 30.06.91</i>	<i>Proposta d'anul·lació</i>
I	15.964.426	8.082.924	7.881.502	0
II	34.307.088	31.703.633	2.603.455	170.512
VI	68.431.204	62.002.559	6.428.645	17.329
	118.702.718	101.789.116	16.913.602	187.841

01.02. Síndic de Greuges
30 de juny de 1991

<i>Capítol</i>	<i>Pendent de pagament 31.12.90</i>	<i>Pagat el 30.06.91</i>	<i>Pendent de pagament 30.06.91</i>	<i>Proposta d'anul·lació</i>
I	45.217	25.925	19.292	19.292
II	4.725.528	4.725.528	0	0
VI	1.842.164	1.833.944	8.220	8.220
	6.612.909	6.585.397	27.512	27.512

**Dictamen de la Comissió de Govern Interior
sobre el Projecte de Pressupost del Parlament
i del Síndic de Greuges per al 1992**

El Ple del Parlament, després d'estudiar el Dictamen de la Comissió de Govern Interior sobre el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya i del Síndic de Greuges per al 1991, pren els acords següents:

«1. D'acord amb l'article 46.2.2n del Reglament, s'aprova el Projecte de Pressupost del Parlament de Catalunya (servei 01 de la secció 01) per al 1992 per un total de 2.630.407.000 pessetes amb el detall que figura en el document annex número 1 i acorda de presentar-lo al Ple.

»2. S'aprova el Projecte de Pressupost del Síndic de Greuges per al 1992 (servei 02 de la secció 01) per un total de

182.729.000 pessetes amb el detall que figura en el document annex número 2 i acorda de presentar-lo al Ple.

»3. Es proposa d'incorporar al text articulat de la Llei de Pressupost de la Generalitat, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1992 les Disposicions Addicionals següents:

»"Primera: La Comissió de Govern Interior del Parlament ha d'incorporar els romanents de crèdit de la secció 01 del pressupost del 1991 als mateixos capítols pressupostaris del pressupost del 1992.

»"Segona: Les dotacions pressupostàries de la secció 01 s'han de lliurar en ferm i periòdicament a nom del Parlament, a mesura que aquest ho demanarà.

»"Tercera: La Comissió de Govern Interior pot acordar transferències de crèdit entre conceptes de la secció 01 sense limitacions, la qual cosa ha de fer avinent al Departament d'Economia i Finances."»

ANNEX 1

PARLAMENT DE CATALUNYA - Exercici 1992

CAPÍTOL I

REMUNERACIONS DEL PERSONAL

10 ALTS CÀRRECS

100 984.500.000
100.01 Assignacions Diputats 984.500.000

11 PERSONAL EVENTUAL

110 23.600.000
110.01 Retribucions bàsiques 20.600.000
110.02 Altres remuneracions 3.000.000

12 FUNCIONARIS

120 337.000.000
120.01 Retribucions bàsiques 337.000.000

121 80.630.000
121.01 Retribucions complementàries 78.400.000
121.02 Altres remuneracions 2.230.000

13 PERSONAL LABORAL

131 Personal laboral temporal 8.500.000
131.01 Retribucions bàsiques 6.500.000
131.02 Retribucions complementàries 2.000.000

15

**INCENTIUS AL RENDIMENT I
ACTIVITATS EXTRAORDINÀRIES**

150 Incentius al rendiment 7.100.000
150.01 Productivat 7.100.000

151 Activitats extraordinàries 8.000.000
151.01 Gratificacions per serveis extraordinaris 8.000.000

16 ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS

160 Quotes socials 209.350.000
160.01 Quotes Seguretat Social del personal 76.000.000
160.02 MUFACE 1.750.000
160.03 MUNPAL 16.000.000
160.04 Altres règims de previsió social 4.000.000
160.05 Quotes Seguretat Social dels Diputats 97.000.000
160.06 Classes passives Diputats 1.600.000
160.07 Assegurances del Personal i de Diputats 13.000.000

161 8.000.000
161.02 Prestació complementària jubilació Diputats 8.000.000

164 150.000
164.01 Ajut familiar 150.000

TOTAL CAPÍTOL I 1.666.830.000

CAPÍTOL II

DESPESES DE BÉNS CORRENTS I DE SERVEIS

20 LLOGUERS

200 8.000.000

200.01 Lloguer de béns mobles 2.000.000

200.02 Lloguer de fotocopiadores 6.000.000

201 900.000

201.01 Lloguer de béns immobles 900.000

21 CONSERVACIÓ I REPARACIÓ

210 37.500.000

210.01 Despeses manteniment immobilitzat material 12.000.000

210.02 Conservació i manteniment sistema informàtic 15.500.000

210.03 Conservació aire condicionat 2.500.000

210.04 Conservació parc mòbil 2.500.000

210.05 Conservació sistema alimentació elèctrica ininterrom. 900.000

210.06 Conservació centraleta electrònica 600.000

210.07 Conservació altra maquinària i equip 3.500.000

22 MATERIALS, SUBMINISTRAMENTS I ALTRES

220 21.500.000

220.01 Material ordinari i no inventariable 11.000.000

220.02 Premsa, revistes, llibres i altres publicacions 8.000.000

220.03 Material informàtic no inventariable 2.500.000

221 31.850.000

221.01 Subministraments de béns i serveis Aigua, gas, electricitat, calefacció i cond. aire 18.000.000

221.02 Carburants 2.800.000

221.03 Vestuari 2.700.000

221.06 Altres subministraments 6.000.000

221.07 Enregistrament i so 2.350.000

222 16.000.000

222.01 Comunicacions 16.000.000

223 3.600.000

223.01 Transports 3.600.000

224 6.100.000

224.02 Primes d'assegurances de parc mòbil 1.500.000

224.03 Primes d'assegurances d'edifici, mobiliària i maquin. 4.600.000

225 200.000

225.01 Tributs 200.000

226 150.835.000

226.01 Despeses diverses Cànons: servei de Bar-Restaurant 4.500.000

226.02 Atencions protocol·làries i representatius 27.500.000

226.06 Hospital Clínic 965.000

226.07 Formació i promoció 3.500.000

226.08 Altres despeses diverses 10.000.000

226.09 Relacions institucionals exteriors 9.000.000

226.10 Publicacions obligatòries 42.170.000

226.11 Publicacions voluntàries 13.900.000

226.12 Despeses informàtica 36.300.000

226.13 Publicacions de Biblioteca 3.000.000

227 44.500.000

227.01 Treballs realitzats per altres empreses Neteja i sanejament 35.900.000

227.07 Estudis i treballs tècnics 3.000.000

227.08 Prestació altres serveis informàtics 3.000.000

227.09 Serveis agències de notícies 2.600.000

23 INDEMNITZACIONS PER RAÓ DEL SERVEI

230 9.700.000

230.01 Dietes, locomoció i trasllats 9.000.000

230.02 Conveni RENFE 700.000

231 500.000

231.01 Altres indemnitzacions 500.000

24 DOTACIONS PER A NOUS SERVEIS

240 250.000

240.01 Dotació per a serveis de nova creació 250.000

TOTAL CAPÍTOL II 331.435.000

CAPÍTOL IV

TRANSFERÈNCIES CORRENTS

48 A FAMÍLIES I INSTITUCIONS SENSE FINALITAT DE LUCRE

481 450.500.000

481.01 Assignacions als Grups parlamentari 450.500.000

482 1.000

482.01 Prestació substitutòria assegurança Diputats 1.000

483 3.000.000

483.01 Ajuts estudis i formació fills funcionari 3.000.000

TOTAL CAPÍTOL IV 453.501.000

CAPÍTOL VI

INVERSIONS REALS

61 INVERSIONS EN EDIFICIS I ALTRES CONSTRUCCIONS

611 100.000.000

611.01 Obres de condicionament de l'edifici 100.000.000

62 INVERSIONS EN MAQUINÀRIA,
INSTAL·LACIONS I UTILLATGE

621		1.841.000
621.01	Programa microfilmació arxius	1.840.000
621.02	Programa d'àudio-visuals	1.000

622		19.500.000
622.01	Sistema de seguretat	19.500.000

623		3.000.000
623.01	Altra maquinària	3.000.000

64 INVERSIONS EN MOBILIARI I ESTRIS

641		8.000.000
641.01	Adquisició de mobiliari	8.000.000

65 INVERSIONS EN EQUIP DE PROCÉS DE DADES

651		39.800.000
651.01	Pla informàtic	39.800.000

67 INVERSIONS EN ALTRE IMMOBILITZAT
MATERIAL

671		4.500.000
671.01	Adquisició de llibres	4.500.000

TOTAL CAPÍTOL VI		176.641.000
------------------	--	-------------

CAPÍTOL VIII

83 CONCESSIÓ DE PRÉSTECES I BESTRETES
FORA DEL SECTOR PÚBLIC

831		2.000.000
831.01	Bestretes concedides al personal	2.000.000

TOTAL CAPÍTOL VIII		2.000.000
--------------------	--	-----------

TOTAL PRESSUPOST 1992		2.630.407.000
-----------------------	--	---------------

ANNEX 2

SÍNDIC DE GREUGES - Exercici 1992

Partida	Títol	Pressup. C	Pressup. A	Ajut familiar		
				16.401	Ajut familiar	57.500 23.150.500
10	ALTS CÀRRECS				TOTAL CAPÍTOL I	150.781.000
10.001	Retribucions bàsiques	9.833.000				
10.002	Retribucions complementàries	14.731.000	24.564.000			
11	PERSONAL EVENTUAL			20	LLOGUERS	
11.001	Retribucions bàsiques	83.120.000		20.001	Lloguers de béns mobles	75.000
11.002	Altres remuneracions	15.659.000	98.779.000	20.101	Lloguers de béns immobles	4.365.000 4.440.000
15	INC. REND. ACT. EXTRA.			21	CONSERVACIÓ I REPARACIÓ	
Incentius al rendiment				21.001	Despeses manteniment immobilitzat material	5.880.000 5.880.000
15.001	Productivitat	1.837.000		22	MATERIAL, SUBMINISTRAMENT I ALTRES	
Activitats extraordinàries				22.001	Material ordinari no inventariable	1.365.000
15.101	Gratificacions serveis extraordinaris	2.450.500	4.287.500	22.002	Prensa, revistes, llibres i altres public.	420.000
16	ASSEGURANCES I PRESTACIONS SOCIALS			22.003	Material informàtic no inventariable	220.000
Quotes socials					Subministrament de béns i serveis	
16.001	Seguretat Social	21.615.000		22.101	Aigua, electricitat, calefacció	2.700.000
16.003	MUNPAL	978.000		22.102	Carburants	250.000
16.004	Altres règims previsió social	500.000		22.103	Vestuari	180.000

22.105	Productes farmacèutics	25.000				TOTAL CAPÍTOL II	28.948.000
22.106	Altres subministraments	200.000					
22.201	Comunicacions	1.451.000		61	Inversions en edific. i alt. construc.	700.000	700.000
22.301	Transports	1.000					
22.401	Primes d'assegurances	400.000		62	Inv. maquinària, instal. i utilatge	149.500	149.500
22.501	Tributs	150.000					
Despeses diverses				64	Inv. en material de transport	500	500
22.602	Atencions protocol·làries	840.000					
22.603	Publicitat i propaganda	1.000		64	Inv. en mobiliari i estris	310.000	310.000
22.605	Reunions i conferències	200.000					
22.607	Formació i promoció	420.000		65	Inv. en equip de procés de dades	900.000	900.000
22.608	Altres despeses diverses	420.000					
22.609	Publicacions	2.310.000		67	Inv. altre immobilitzat material	440.000	440.000
Treballs altres empreses							
22.701	Neteja i sanejament	4.971.000			TOTAL CAPÍTOL VI		2.500.000
22.702	Seguretat	1.000					
22.704	Postals	1.000					
22.707	Estudis i treballs tècnics	1.600.000	18.126.000	83	CONCESSIÓ PRÉSTECES		
				840	pr/bestret personal	500.000	500.000
23	INDEMNITZACIONS PER RAÓ DEL SERVEI						
23.001	Dietes, locomoció i trasllats	500.000			TOTAL CAPÍTOL VIII		500.000
23.101	Altres indemnitzacions	1.000	501.000				
24	DOTACIONS PER A NOUS SERVEIS						
24.001	Dotacions per a serveis de nova creació	1.000	1.000		TOTAL PRESSUPOST 1992	182.729.000	

Nomenament de Diputats Interventors per al període pressupostari de 1992

El Ple del Parlament, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, pren l'acord següent:

«El Ple del Parlament designa Diputats Interventors per al període pressupostari de 1992, els I. Srs. Francesc Codina i Castillo, del G. p. de Convergència i Unió; Xavier Guitart i Domènech, del G. Socialista; i Joan Saura i Laporta, del G. p. d'Iniciativa per Catalunya.»

Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats

El Ple del Parlament, després d'estudiar el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la Resolució següent:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i alts càrrecs públics manifestats per les I. Sres. i pels I. Srs. diputats, d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del Diputat I. Sr. Sebastián Lorente Ubanell.»

(La sessió s'aixeca a dos quarts d'onze del matí i quatre minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 79.1

Modificació de l'ordre del dia

La sessió s'obre a tres quarts d'onze del matí. Presideix l'I. Sr. Vice-president Primer del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, d'Indústria i Energia i de Medi Ambient.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Reforma de la Junta de Sanejament.

2. Presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora del Dret als Serveis Socials.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de seguretat ciutadana i convivència democràtica.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la posada en funcionament dels organismes de direcció i participació del Servei Català de la Salut.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació d'adults.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de seguretat viària.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de regulació normativa de l'ensenyament.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació infantil.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Actual Bloqueig del Procés de Transferències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Futur i el Progrés de la Indústria Catalana.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Gestió de les Activitats Extractives a Cel Obert.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de la Funció Pública Docent.

14. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Comença la sessió. D'acord amb l'article 133 del Reglament, ha estat adreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple i, també, el nom dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa es prega que s'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133 del Reglament, vull recordar expressament a aquesta Cambra que les preguntes seran substanciades demà a les 10 del matí. Ho recordo perquè era habitual, en els darrers plens, que se substanciessin el segon dia, a les 4 de la tarda.

Correspondria el punt primer de l'ordre del dia, però el Grup Parlamentari Socialista demana a la Cambra si tindria inconvenient que fos posposat, aquest punt, i que, ara, se substanciés el punt segon. Per tant, aquesta Presidència demana si hi ha cap inconvenient a proposar que s'acordi aquesta alteració de l'ordre del dia.

No havent-hi cap objecció, farem l'esmentada alteració, de tal manera que, ara, farem el punt segon de l'ordre del dia i després el primer.

El punt segon, per tant, és la presa en consideració de la Proposició de Llei Reguladora del Dret als Serveis Socials, que presenta el Grup Socialista.

D'acord amb l'article 107 del Reglament, passem directament al debat. Té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

Proposició de Llei Reguladora del Dret als Serveis Socials

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el 1984, el Grup Socialista presentava en aquesta Cambra una primera iniciativa legislativa que establia i regulava els serveis socials a Catalunya en el marc de les competències exclusives de què ens dota l'Estatut.

Aquella iniciativa, una de les primeres del conjunt de les autonomies de l'Estat, fou refusada pel Grup de la majoria. Posteriorment, el 1985, el Govern presentava en aquesta Cambra la seva proposta —la seva proposta de llei de serveis socials—, que tenia moltes coincidències amb el text socialista presentat amb anterioritat. La Llei 26/85, aprovada el desembre d'aquell any amb l'aportació bona de gairebé tots els grups de la Cambra, va tenir —i vull remarcar-ho— molt de consens. No totalment, és evident i es mantenen les diferències, algunes discrepàncies, però va tenir molt de consens entre tots els grups de la Cambra i també —i val a dir-ho— amb les entitats i grups socials que començaven ja a reclamar, en aquella etapa, una norma que emmarqués i desenvolupés les competències estatutàries mateixes.

El Grup Socialista, crec que es pot atribuir amb tota la modestia possible...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Pedoni, perdoni. Prego a la Cambra silenci, si us plau.

Gràcies.

La Sra. BARENYS: ...crec que ens podem atribuir un treball d'impuls i de desenvolupament de les polítiques de serveis socials arreu de l'Estat; un paper i una responsabilitat important donada pel conjunt de les comunitats autònomes i d'administracions locals en què estem governant. Han sigut fins ara dotze anys de pràctica política en els ens locals i quasi tres legislatures de govern en les comunitats autònomes; experiències i temps suficient que ens ha permès revisar, avaluar i replantejar els marcs on es desenvolupen els serveis socials vigents.

Aquesta Proposició que presentem, vull dir que és fruit d'un treball de valoració i d'anàlisi de les polítiques de serveis socials desenvolupades i que a la vegada parteix i té com a rerefons els nous reptes socials de la nostra societat, els nous problemes i pretén fer-hi front mitjançant tot el conjunt de nor-

mes que proposa i a la vegada pretén, també, impulsar la racionalització i la redistribució de béns i de serveis entre els col·lectius i ciutadans menys afavorits.

Aquesta Proposició de Llei vol desenvolupar i reafirmar el dret als serveis socials, establert ja en la Llei anterior, en la Llei 26/85, avançant en el camí de la universalització dels serveis, de la mateixa manera que són universalitzats altres sistemes públics com el de la sanitat, com el de l'ensenyament.

Aquesta Proposició de Llei es presenta, també, per reconduir la dinàmica actual, la política administrativa actual de forma que els objectius prioritaris siguin el desenvolupament d'aquests drets socials mitjançant no únicament els recursos, les prestacions i els serveis, sinó mitjançant una millor estructura, una millor organització i una millor competència.

Hem d'afirmar que no és únicament opinió del Grup Socialista que el model català de serveis socials actual, que està pregonitzat per la Llei 26/85, ha quedat estancat en els últims temps i molt especialment en aquesta tercera legislatura. Només cal fer una anàlisi de la normativa emesa pel Consell Executiu i podem veure que, a part del desenvolupament de l'estructura mateixa de la Conselleria de Benestar Social, a part de la creació d'alguns consells sectorials de participació, a part del traspass d'algunes competències als consells comarcals, la normativa emesa ha sigut majoritàriament la d'anuncis i concursos, nomenaments i cessaments de personal.

Creiem que no s'ha aprofitat una oportunitat per avançar en el desenvolupament de l'estructura dels serveis socials a Catalunya, per desplegar aquesta estructura, la qual cosa voldria dir clarificar i avançar en el que és l'atenció primària i l'atenció secundària; clarificar i avançar en la definició d'aquestes prestacions de dret; avançar en el que ha de ser la xarxa d'utilització pública, en definitiva, avançar en totes aquelles formes d'estructura i organització que permetin establir amb claredat quins són els drets socials dels ciutadans.

El desenvolupament bàsic de la Llei de Serveis Socials, com vostès saben, ve de la legislatura anterior; és més, l'estructura actual dels serveis socials, que és l'ICASS –l'Institut Català de Serveis Socials–, que era la seva unitat de gestió i que es va aprovar per la llei en aquest Parlament, la Llei d'Administració Institucional de la Sanitat, de l'Assistència i dels Serveis Socials, en aquest moment està trossejat; moltes de les seves competències han sortit de l'Institut Català de Serveis Socials i han passat a la Secretaria General de la Conselleria de Benestar, la qual cosa dificulta, dificulta i moltíssim, una gestió racional i efectiva.

Crec que podem afirmar que ens estem allunyant bastant de pressa dels principis inspiradors de la Llei de Serveis Socials de l'any 1985 i que, com a conseqüència, s'ha de proposar una estructura més operativa i més dinàmica que permeti la racionalitat, l'eficàcia en la gestió i a la vegada fer front, com deia al començament, als nous problemes socials que sorgeixen en la nostra societat.

Respecte al text de la llei, voldria ressaltar alguns aspectes. Primer, proposem una única porta d'entrada als serveis socials mitjançant l'atenció primària, igual que en Sanitat que hi ha una única porta d'entrada que és l'atenció primària. És a partir de la primera demanda que es pot fer un treball d'informació, d'acolliment, de promoció social, de prevenció dels problemes i dels riscos socials. Aquesta proposta no és nova, no és original

d'aquesta iniciativa que ara presentem, sinó que l'establia ja la Llei 26/85 de Serveis Socials i que no s'ha acomplert.

En segon lloc, proposem una nova definició dels àmbits d'actuació superant l'estructura sectorialitzada i avançant en una concepció més integradora; és a dir, no parlem de sectors minusvàlids, vell, etcètera, sinó que parlem de quatre àmbits o quatre sectors globals, definits per les edats de la ciutadania, per unitats de convivència i socialització, per la comunitat, la cultura i l'ètnia i per situacions d'emergència que es puguin produir en la societat.

En tercer lloc, dir que la Llei 26/85 establia en l'article primer que els seu objectiu era garantir el dret a un sistema de serveis socials de responsabilitat pública. Tampoc és nou que parlem de drets: aquest és un acord de tota la Cambra quan es va aprovar la Llei 26/85. Nosaltres afirmem que aquest sistema de dret com a tal no existeix encara; existeix la sanitat com a sistema de dret, però no existeixen els serveis socials, perquè si realment fos un sistema de dret, hauria de quedar clar quins són els drets dels ciutadans i quines són les responsabilitats de l'Administració. Si preguntem a un ciutadà qualsevol del carrer quins són els seus drets a la salut, ho té clar; quins són els seus drets a l'educació, ho té clar. Si preguntem quins són els seus drets respecte als serveis socials, jo crec que els ciutadans d'aquest país no saben molt bé si tenen dret als serveis socials i en el cas que ho sàpiguen no saben a què tenen dret; és una mostra clara que no hi ha una definició prou explicitada.

En quart lloc, dir que a Catalunya són diverses les instàncies que presten serveis socials: la Generalitat, els ajuntaments, la iniciativa social, la iniciativa privada. Jo crec que totes aquestes administracions han fet un esforç considerable en els últims anys per avançar en el sistema i en les prestacions de serveis socials. Però, malgrat l'esforç que s'ha fet, no hi ha aquesta unitat de gestió que nosaltres preconitzem i proposem en aquesta Llei. La nostra proposta va encaminada a crear el Sistema Català de Serveis Socials entès com un òrgan que té com a objectiu últim el desenvolupament d'aquests serveis socials a Catalunya configurat per tots els recursos –els recursos públics, els recursos privats– sens perjudici, evidentment, de les titularitats de cada una de les administracions. Això farà possible una planificació per a totes les administracions, una coordinació de tots els recursos, una avaluació d'aquests resultats i farà possible l'establiment de la xarxa d'utilització pública en serveis socials.

Evidentment, si no existeix una xarxa pública de serveis socials que inclogui tots els recursos existents a Catalunya, és totalment impossible fer efectius aquests drets; no hi ha una porta d'entrada, no hi ha una xarxa que aplegui tots els recursos, aleshores desorienta i dificulta el desenvolupament del sistema de serveis socials. El decret 27/87, posterior a la Llei de Serveis Socials de l'any 1985, establia ja que aquesta xarxa s'havia de crear, però aquesta xarxa a hores d'ara no s'ha configurat.

Respecte a l'apartat de les competències, proposem l'ordenació dels serveis socials en demarcacions territorials denominades «unitats bàsiques de serveis socials». La delimitació ha d'estar sotmesa a factors geogràfics i a factors demogràfics i l'objectiu d'aquesta sectorialització és el poder intercanviar, coordinar, les polítiques sanitàries amb les polítiques de serveis socials i, si cal, amb les polítiques educatives. Algunes comunitats autònomes han iniciat ja experiències de coordinació i de compactació de serveis en un territori determinat; nosaltres

creiem que fóra bo que a Catalunya tinguéssim els serveis socials sectorialitzats; això ens ajudaria a alleugerir tràmits, a racionalitzar recursos i sobretot, respecte als ciutadans, a simplificar les gestions i les demandes cap als sistemes de benestar.

En aquest marc, les competències dels ajuntaments, les competències dels ens locals queden explicitades tal com la Llei de Serveis Socials anterior ho estableix i, amb tot el respecte, tal com ho estableix la Llei Municipal de Catalunya. No pretenem donar més competències als ajuntaments que als ens comarcals, sinó que intentem racionalitzar i coordinar les competències de cada una d'aquestes unitats administratives.

Vull acabar manifestant que aquesta iniciativa és el resultat del treball i de les aportacions de diversos grups i col·lectius de professionals que treballen dia a dia amb la comunitat acostant els recursos i els serveis als ciutadans, atenent demandes, reconvertint-les, donant la cara moltes vegades davant de les insuficiències de les administracions, i sortint al pas de problemes que tenen difícil solució per la manca de recursos.

Creiem que no ens equivoquem en presentar aquesta iniciativa que respon al diagnòstic de la situació actual. Creiem que cal establir drets que donin resposta als nous problemes i als vells problemes i a les noves necessitats socials. I per fer-ho, vostès, crec que han de coincidir amb nosaltres que cal, primer que res, ordenar i racionalitzar el sistema d'una manera millor perquè pugui servir a tothom. La política de serveis socials ha de ser un instrument àgil al servei de la societat i de la ciutadania. Podríem prevenir molts problemes si per un cantó es sumen esforços i recursos i per l'altre, si totes les administracions i les institucions socials treballem i caminem en una mateixa direcció.

Nosaltres sometem aquesta iniciativa a la votació de la Cambra. Creiem que és un punt de partida —com tota proposició de llei està sotmesa a les modificacions i a les esmenes que tots els grups parlamentaris hi vulguin fer—; nosaltres la posem a disposició de tots els grups per discutir-la, per ampliar-la, per modificar-la, i a la vegada també proposem —i ens agradaria que fos acceptat— que a l'entorn del desenvolupament de les polítiques de serveis socials tan necessàries avui dia, degut al conjunt de problemes que estan emergint en molts dels barris dels nostres pobles i ciutats, proposem poder treballar de forma interinstitucional, mitjançant un acord que poguéssim fer totes les forces polítiques, per configurar aquests drets socials a Catalunya i, en definitiva, avançar en la igualtat i en la superació de les discriminacions.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyora Diputada. Torn en contra? No havent-hi torn en contra, passem ja al dret de posicionament que tenen tots els grups. En primer lloc, l'Agrupació Parlamentària del CDS; senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President, per manifestar el nostre vot afirmatiu a aquesta Proposició de Llei que ens proposa el Grup Socialista; vot afirmatiu que es substanciarà en dues raons.

D'una banda, la coincidència amb els tres objectius que es marca la Proposició de Llei. És a dir, amb el primer objectiu de definició de l'abast dels drets socials i de definir, també, la coresponsabilitat de cadascun dels nivells de l'Administració; el

segon objectiu, la necessitat d'impulsar un text legislatiu que clarifiqui i estructuri les prestacions socials i, finalment, la necessitat, també, d'avançar en l'estructura i organització dels serveis i prestacions. Això, d'una banda.

I segona raó, mantenir la coherència amb el nostre criteri, que sempre hem mantingut en aquesta Cambra, que cada vegada que un grup de l'oposició presenta una proposició de llei, sense entrar en el fons de la qüestió i en el debat de presa de posició, sempre hem manifestat el nostre vot favorable.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. L'Agrupació Parlamentària d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor President; de l'escó estant i molt breument, també, per indicar que tal com tradicionalment ha fet Esquerra Republicana davant d'altres preses en consideració, nosaltres votarem favorablement aquesta presa en consideració presentada avui en aquesta Cambra pel Grup Socialista. Primer, per coherència amb el que ha estat una actitud regular mantinguda al llarg de les diverses legislatures i, per altra banda, també, per compartir bona part dels conceptes i, fins i tot, de la forma concreta que s'expressa en aquesta iniciativa parlamentària.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara al Grup Parlamentari Mixt: el senyor Celestino Sánchez té la paraula.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, per informar el vot favorable del Grup Mixt, tant del Partit dels Comunistes de Catalunya com els companys d'Esquerra Catalana, essencialment a partir de dos arguments: el primer d'ells, que tota iniciativa parlamentària que es presenti al Parlament creiem que és bo discutir-la, i que sigui la votació la que pugui acceptar o rebutjar aquesta iniciativa concreta parlamentària; i en segon tema, perquè els criteris que es desprenen de la proposta genèricament nosaltres coincidim amb ells i, per tant, pensem que a partir d'aquests dos criteris donarem el nostre vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. El Grup Parlamentari Popular, l'il·lustre Diputat senyor Perea, té la paraula.

El Sr. PEREA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Grup Popular votarà favorablement la presa en consideració d'aquesta iniciativa, però, en aquest cas, més per raons formals que de fons, ja que les discrepàncies amb alguns dels principis que inspiren aquesta Proposició de Llei no coincideixen amb els nostres postulats en aquesta matèria, sens dubte derivats d'un distint concepte de la intervenció de l'Administració en la societat. Així, com a exemple, nosaltres plantejaríem de molt distinta manera la integració dels serveis socials de titularitat privada o l'absorció d'algunes Direccions Generals, com la de Joventut, que nosaltres creiem que està bé com està ara. Malgrat aquestes raons —com dic—, votarem afirmativament aquesta proposta.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, la il·lustre Diputada senyora Rosa Fabian té la paraula.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President, senyores, senyors diputats, per anunciar el vot favorable també del Grup d'Iniciativa per Catalunya a aquesta presa en consideració d'aquesta Proposició de Llei reguladora del dret als serveis socials.

En primer lloc, perquè és un costum del Grup d'Iniciativa de donar pas i de donar suport a les iniciatives legislatives dels grups parlamentaris d'aquesta Cambra, en tant que posteriorment hi ha un procés que permet fer les esmenes que podríem modificar, en el sentit que nosaltres ho faríem a totes les preses en consideració; però en aquest cas volem anar més enllà, perquè ens sembla que és molt important que es posi sobre la taula una Proposició de Llei que demana que els serveis socials siguin un dret de tots els ciutadans, i no solament perquè els ciutadans coneguin els drets, sinó perquè exigeixin els drets i no una prestació assistencial, a vegades una almoïna, que depèn del criteri de l'Administració, a vegades dels mateixos pressupostos. És veritat que hi ha altres prestacions que històricament s'han reconegut com a drets, com és la sanitat, com és l'educació; malauradament els drets socials encara no són uns drets lligats als drets fonamentals de la persona i, des d'aquesta perspectiva, ens sembla una Proposició de Llei molt important.

De tota manera, li volem dir al Grup Socialista que, des del nostre punt de vista, li faríem algunes esmenes. Per nosaltres, els serveis socials és un criteri..., són prestacions més àmplies que el que recull la llei. Pensem que els serveis socials són acció política, prestacions pel desenvolupament integral de les persones, no solament per un grup de persones que estan excloses o han sortit dels sistemes integrats o normalitzats de la societat i, per tant, a nosaltres ens agradaria anar una mica més enllà. Un exemple d'això seria que per nosaltres..., nosaltres faríem més amplis, dins d'una proposició de llei d'aquest tipus, els drets dels estrangers que viuen a Barcelona i..., jo crec que ara no serà el moment de dir-li al Grup Socialista totes les esmenes que li faríem, però en aquest sentit d'ampliació de drets cap al desenvolupament integral de les persones seria una de les parts importants.

Li discutiríem també el paper de les diputacions i li demanaríem que els sindicats formessin part del Consell de Direcció del Servei Català de Serveis Socials i no tan sols del Consell Català de Serveis Socials. És a dir, nosaltres faríem esmenes importants a aquesta llei, però pensem que això seria en un altre moment del procediment legislatiu i considerant la importància que té aquesta proposta; és a dir, jo crec que en aquest cas, que Catalunya té competència exclusiva sobre aquest tema, Catalunya hauria de ser una comunitat autònoma capdavantera, perquè en el nostre país els drets socials fossin un dret —com deia abans— de tots els ciutadans, exigible per tots els ciutadans i reconegut com un dels drets fonamentals de la persona.

Per totes aquestes raons —hi insistim—, donarem el vot favorable a aquesta presa en consideració. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora Diputada. Correspon ara, finalment, al Grup de Convergència i Unió posicionar-se i per a fer-ho, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per posicionar-me en nom del Grup de Convergència i Unió a la Proposició que se'ns fa avui per part del Grup Socialista, la il·lustre Diputada senyora Ba-

renys, per sotmetre a consideració de la Cambra la conveniència o no d'estudiar una nova proposta pel que fa als serveis socials. I ho faig des del convenciment —ho faig des del convenciment, dic— que el marc actual vigent és un marc que dóna satisfacció plena a la gran majoria de la comunitat i, d'una forma especial, de la gent afectada.

Jo faré aquesta anàlisi, senyora Barenys, des de dues perspectives: una demostrant-li, des de la nostra, que hi han contradiccions, que hi han articles de la seva mateixa proposta que es contradiuen els uns amb els altres; i també em permetré, en una segona tanda, doncs, expressar-li quines són les nostres observacions pel que fa a diferents models, que obviament hem de tenir, en el món dels serveis socials. I finalment, també si m'ho permet, li faré la conclusió, on exposaré quin serà el posicionament del nostre Grup pel que fa referència a la seva Proposició.

Hi ha un seguit d'articles contradictoris, per exemple, l'article 10 —li posaré uns quants exemples, només—; l'article 10 diu que: «Qui configura el Servei Català de Serveis Socials són tots els recursos dels Serveis Socials públics i els privats»; en l'article 12 de la seva Proposta no fa referència, en absolut, als privats, només parla dels públics i, dintre dels públics, només parla dels de l'Administració, avui per avui de la Generalitat, de l'ICASS. Entre l'article 10 i l'article 12 ha passat alguna cosa pel camí, que s'han deixat d'ordenar també el que són els serveis privats, o, en aquest cas, si volem dir-ho més tècnicament, els d'iniciativa social, tal com vostè i jo els definíem en la Llei del 85 de Serveis Socials. L'article 15.2, en el seu Projecte, senyora Barenys, dóna la planificació i remarca un gran respecte a l'autonomia municipal, i li dóna la planificació; i en l'article 18, la planificació, la mateixa planificació, la dóna a l'organisme que vostè crea del Servei Català de Serveis Socials, i és una altra contradicció. Parla, en l'article primer, de dues modalitats de prestacions: les bàsiques i les complementàries. Estudiant la llei, a l'article 7 fa, explícitament, referència al que són les bàsiques; de les complementàries, en tot el text de la llei, no se'n torna a parlar. A l'article 25 diu: «Els serveis que integren el Servei Català de Serveis Socials, d'acord amb el que estableix l'article 16...», i aleshores et mires què diu l'article 16, i l'article 16 parla del Consell Executiu de la Generalitat; parla de les responsabilitats del Consell Executiu de la Generalitat. A l'article 27, quan parla de la xarxa, per una banda fa la definició que hauran..., quines seran les competències que haurà de tenir la xarxa pública, i després ho remet a l'article 12, que a l'article 12, per vostès, la xarxa pública són només aquells serveis que avui per avui estan a l'ICASS... (*Remor de veus.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdoni senyor Diputat. Prego silenci, si us plau.

Gràcies.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Parla l'article 17 de com es preveuen els nomenaments i els cessaments, i diu que: «tal com preveu la pròpia llei»; després la llei, ni abans ni després, preveu de cap de les maneres ni el nomenament ni els cessaments.

Jo li voldria fer, també, alguns comentaris de fons. A l'article 10 —i això per mi, permeti'm l'expressió, és una mica la perla—, diu que: «L'objectiu últim de la creació del sistema...» —l'objectiu últim— «...és el desenvolupament del sistema». Aquí possiblement entrem en una confrontació clara. Per nosaltres

l'objectiu últim no ha de ser el sistema, ha de ser l'individu, la persona. Si estem elaborant un sistema de serveis socials, van dirigits a algú, van dirigits a les persones, no ha de ser l'objectiu últim el mateix sistema, sinó que ha de ser la persona. És la nostra percepció de com ha d'anar.

L'article 19, quan anomena la composició del Consell de Direcció, hi col·loquen catorze..., proposen catorze vocals; dels catorze vocals, quatre els guarden perquè decideixin la Federació Catalana de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis, sense dir quants de cada banda, però això sí, matisa que aniran en funció de la densitat de població dels seus respectius municipis; no costarà gaire d'endevinar qui podria formar part d'aquests quatre membres del Consell.

Hi ha un altre afegit, on vostès proposen que hi hagin dos representants de les diputacions catalanes. Bé, jo no vull entrar en qualificar el fet que vostès pensin que en una llei futura encara hi hagin d'haver representants de les diputacions catalanes i no per exemple dels consells comarcals, però, si més no, tenim en aquests moments al Parlament una llei de traspassos de les diputacions en matèria d'assistència i serveis socials cap a la Generalitat; no semblaria gaire lògic que reservéssim, encara, un paper de representació a les diputacions en aquest servei.

Per vostès en l'article 3, l'article 3, l'atenció primària la defineixen..., diuen: «la constitueix les actuacions, serveis i prestacions de caràcter permanent». Hi estem en absolut desacord. L'atenció primària, des de la nostra perspectiva, mai, per definició, pot ser permanent; mai ha de ser permanent. Ha de ser aquell sistema que reculli les primeres necessitats per després poder-lo traslladar al segon nivell; per tant, no tindria un caràcter de permanència.

Malgrat tot, senyora Barenys, vostè podria dir-me..., i de fet, si admetéssim a tràmit aquesta Proposició, després, per la via d'esmenes es podrien fer moltes correccions; però vostè ja se n'adona que són tantes les diferències que hi ha entre la seva proposta i el que és el nostre concepte de serveis socials, que no hi guanyaríem res. I això em fa arribar a unes conclusions i, si em permet, dues de prèvies. Actualment tenim la Llei de Serveis Socials de l'any 85, que vostès defineixen a l'inici d'aquesta Proposta de Llei com una Llei absolutament vàlida, avui per avui encara, i diuen que, malgrat tot, s'hauria d'entrar a modificar.

La Llei de Serveis Socials de l'any 85 va ser, com vostè recordava, una Llei consensuada; és una Llei que ha estat molt vàlida per al país —vostès també ho reconeixen—, que ho és en aquests moments, i des de cap punt de vista de la nostra perspectiva cal modificar-la. I tenim la Llei de l'ICASS, i que l'ICASS, aquí, si em permet, sí que no tinc cap mena d'angunia de dir que possiblement, al llarg del temps, ha tingut una certa transformació en el seu funcionament, i això potser s'hauria de pensar que hi ha alguns aspectes de l'ICASS que s'haurien de retocar, però no pas, com vostès fan, canviar la Llei de Serveis Socials actual per aquesta nova Proposició i fer desaparèixer l'ICASS. A nosaltres ens sembla que l'ICASS, avui per avui, encara és un element absolutament necessari, convenient, ho ha estat i ho continuarà sent.

Els comentaris prengui's, doncs, com no pot ser d'una altra manera, en representació del meu Grup, però també deixi-me's una mica en el que són els meus propis i personals comentaris al respecte. Jo penso que aquesta és una llei feta amb presses.

Vostè diu que han estat un any treballant-hi, però és possible que, amb la incoherència que hi ha, la falta de coordinació entre els diversos articles, doni la sensació —i li ho dic molt sincerament— que s'ha perdut alguna cosa pel camí; és a dir, no hi ha lligam entre el seu articulat, i a mi em sembla, doncs, que ha estat fet amb una certa pressa, que això no ha de ser forçosament dolent si el producte final és bo, i tampoc l'entro a discutir; li dic que no és el nostre i que, en aquest cas, doncs, pensem que no és el bo.

Vostès el que fan, en crear el Servei Català de Serveis Socials, en definitiva, és crear com una gran diputació, allò, el *pecado* de la Diputació de Barcelona, que el doten d'una quantitat econòmica que té la Diputació, en aquest cas el Departament de Benestar Social o la Generalitat, una quantitat important de diners, que els dona als ens locals perquè aquests ho gestionin tot, especialment tot allò que no és d'ells, avui per avui; fan aquesta traducció real de convertir la seva proposta que la Generalitat, el Departament, fos una gran diputació que el que fes fos repartir diners.

Vostès tenen —jo, em sembla que m'ho haurien de reconèixer— una certa confusió entre les definicions de benestar social i serveis socials; i em sembla que la tenen perquè vostès no han definit el benestar social —no és que no hi estiguin d'acord: és que no l'han definit—; han definit molt el que són els serveis socials, però no han definit què és el benestar social. Per nosaltres, el benestar social és quelcom més que el servei social. Els serveis socials formen part del benestar social. Vostès, en el transcurs de tot el seu discurs i de la seva presentació en aquesta proposició barregen els dos conceptes: benestar social de vegades, de vegades serveis socials. Parlar dels serveis socials és quelcom que és dintre del sistema de benestar social, és molt més el benestar social que els serveis socials. Potser un dia hauré de parlar d'una llei que reguli el benestar social, i primer ens hauré de posar d'acord com el definim; aquest és un altre tema, però el que és evident és que vostès tenen una certa confusió i em sembla que és perquè vostès no ho han definit.

Introdueixen això, el concepte de benestar social, d'una forma una mica forçada; els ha d'aparèixer en la llei i l'hi col·loquen.

És un projecte, també amb la mateixa cordialitat que ha caracteritzat les nostres discussions, fet des de l'oposició i amb mentalitat d'oposició, senyora Barenys. Jo no vull creure que aquest sigui el projecte que vostès aplicarien si governessin, o el dia que governin; en faran un altre, però delata claríssimament que l'han pensat i l'han meditat des de l'oposició, que és el paper que avui tenen, però amb mentalitat d'oposició. Si vostès governessin farien un altre model; d'això n'estic absolutament convençut. Avui toca fer aquest paper, fem-lo, però, en el fons, el que hi ha és això.

Si vostès un dia tenen possibilitat —que la tindran un dia, la possibilitat de governar—, insisteixo: no aplicaran aquest sistema de serveis socials, sinó que en faran un altre. Nosaltres, per aquestes raons, avui l'hi votarem en contra, i m'atreveixo a demanar-li que, en la poca estona que queda d'aquí fins a la votació, vostè replantegi la possibilitat, també, perquè com li deia, estic convençut que aquest no és el seu sistema.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Correspon ara a la votació de la presa en consideració.

Els senyors diputats que estiguin a favor d'aquesta presa en consideració, es posin drets, si us plau.

Diputats que hi estiguin en contra?

Abstencions?

Aquesta presa en consideració ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió durant deu minuts.

(La sessió se suspèn a un quart de dotze del matí i sis minuts i es reprèn a un quart de dotze i catorze minuts.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió. Correspon ara substanciar el Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de Llei de Reforma de la Junta de Sanejament.

La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Un membre del Consell Executiu pot presentar la iniciativa legislativa. Per fer-ho té la paraula l'honorable Conseller senyor Vilalta.

Projecte de Llei de Reforma de la Junta de Sanejament

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor President, senyores i senyors diputats, el Projecte de Llei que presento és el de Reforma de la Junta de Sanejament que va ser creada per la Llei 5/1981.

La Llei 5/1981, de 4 de juny, sobre Desplegament Legislatiu en Matèria d'Evacuació i Tractament d'Aigües Residuals va ser una de les primeres lleis, i de les més importants —al meu entendre—, elaborades pel primer Parlament recuperat de Catalunya. Va ser una prova de la importància de disposar a Catalunya d'un legislatiu propi, perquè permetè dotar-nos d'una eina indispensable per a iniciar la solució a la creixent contaminació.

Era una llei que s'avançava a tot Espanya com a desplegament legislatiu dintre de les competències de la Generalitat que donava l'Estatut «per potenciar» —com deia la mateixa exposició de motius— «les iniciatives de l'Administració Local», però encara no existia en aquell moment una legislació bàsica de l'Estat que establís cap exacció per les competències estatals en la qualitat de les aigües.

Era, per tant, una llei que podia resoldre parcialment el problema i que ens ha permès avançar-nos respecte d'altres zones de l'Estat espanyol. I dic parcialment, perquè encara que el finançament és essencial, també ho és la competència sobre els abocaments i la qualitat.

No va ser fins a la promulgació de la Llei d'Aigües, l'any 85, i del seu Reglament, el 86, que l'Estat estableix per a les seves competències de protecció i millora del medi receptor un cànon d'abocament proporcional a la contaminació, destinat a la protecció i a la qualitat de les aigües, a disposició dels organismes de conca i compatible amb els que es poguessin establir per les comunitats autònomes i amb els quals s'havia de relacionar a través del Consejo del Agua.

Tenim, doncs, a partir de l'any 85, una nova Llei d'Aigües molt més sensible amb la qualitat; una taxa de sanejament, que és del 1981, i un cànon, per tant, d'abocament, des del 85, per cooperar a afrontar les competències de l'Administració de l'Estat en la protecció de la qualitat de les aigües: la Confedera-

ció Hidrogràfica de l'Ebre, per a les conques de l'Ebre; i la Generalitat de Catalunya, per traspàs de competències a l'antiga zona del Pirineu oriental.

La Confederació Hidrogràfica de l'Ebre tot just el comença ara a aplicar, l'any 90; els municipis de Lleida ho estan rebent i altres zones de Catalunya. Al Pirineu oriental no s'ha aplicat, i quedarà subsumir-lo en una sola exempció.

Amb motiu del traspàs de competències d'obres hidràuliques a la Generalitat, l'any 86, el Parlament de Catalunya va elaborar la Llei 17/1987, Reguladora de l'Administració Hidràulica de Catalunya. En desenvolupament de la Disposició Final Segona, el Consell Executiu la va refondre amb la Llei 5/1981, en un text únic, segons Decret legislatiu 1/1988, que fins ara és la legislació d'aplicació.

Ara, però, avui, fem un pas més en el sentit que podríem dir que el medi ambient és quelcom més que un concepte suggerent, un concepte per quedar bé.

Justament, l'any 1987, l'any de l'Administració hidràulica catalana, fou també un any important per al medi ambient a nivell mundial: és un salt endavant. A les Nacions Unides hi ha l'Informe Brutland; l'any 88, són d'aplicació a Espanya i a Catalunya els estudis d'impacte ambiental, i mentrestant, a l'Estat espanyol, la degradació dels rius ha estat un fenomen endèmic: hem vist que la legislació bàsica necessària no comença fins al 86, que el cànon d'abocament inicia l'aplicació tot just l'any passat, i només Catalunya havia començat parcialment des del 86, i sense traspàsos, tot donant suport a competències municipals. La taxa de sanejament i el cànon de sanejament permetien, sobretot, afrontar l'explotació.

Però, quan un problema no s'acaba de resoldre, cal preguntar-se si hi ha algun principi bàsic a canviar. Aquest és el cas del sanejament, de la qualitat de l'aigua. El sanejament, el medi ambient, era un concepte, com deia, suggerent, de referència, però sempre dintre de l'intocable principi de la unitat de l'aigua governada per l'organització d'infraestructures hidràuliques i, és clar, la contaminació en patia. Els regadius, els plans hidroelèctrics, abastaments, la unitat de conca..., era allò que s'emportava el personal, la tècnica i els recursos. Fins i tot l'Estat, que havia creat les comissaries d'aigua des dels anys seixanta, es va tornar a integrar a les confederacions.

El medi ambient era, a més a més, fraccionat: l'aigua, l'aire, els residus..., depenent de diferents autoritats. En un lògic procés de decantació, arriba un moment que el solatge és tan pesant que cal un cop de timó: Catalunya, una vegada més, s'avança i crea el Departament de Medi Ambient; l'Estat no arriba a tant, però pocs mesos més tard crea la Secretaria d'Estat —segurament, haurà d'acabar creant un ministeri.

La qualitat de l'aigua se separa, enguany, 1991, de l'explotació de recursos —per fi—; fins i tot a l'Estat es crea una direcció general de qualitat de l'aigua. Hi havia quelcom, per tant, que no anava: hi havia un principi bàsic a canviar —potser era una cultura d'anys.

El medi ambient, finalment, comença a ser ara un objectiu generalitzat, al qual s'ha de supeditar la mateixa explotació dels recursos. Calen, per a això, eines potents i àgils, sobretot perquè s'ha d'afrontar un repte molt complex, molt complex i molt difús, difús sobretot en el camp de les aigües residuals, i aquesta és una de les finalitats de la Llei que presentem: la lluita contra la contaminació creixent.

La contaminació creixent, tot i l'actuació, com hem vist, capdavantera de la Generalitat, la contaminació industrial no ha millorat tot el que es voldria, en els rius, sobretot en els rius que podríem dir més treballadors de Catalunya. Els darrers anys, diversos factors ho expliquen: primer, un creixement importantíssim de la química; darrerament, en un informe de la Comunitat Europea es parla de més de cent mil productes químics. En segon lloc, el desenvolupament de tecnologies intensives: major productivitat en tots els camps, industrial, ramader, amb les explotacions integrades, agrícola, adobs químics, pesticides..., i no sempre, naturalment, les tecnologies intensives poden ser assimilades per l'entorn. En tercer lloc, l'increment del nivell de vida: major consum d'aigua, majors xarxes de clavegueram, major exigència ciutadana als ajuntaments en sanejament. En quart lloc, creixent i major dispersió de la indústria pel territori, abans concentrada a l'interior de les ciutats, motivada per pressió social, per pressió urbana i laboral, afavorida per les millors comunicacions, positiva pel major equilibri territorial interior i litoral. I en cinquè lloc, per la permanència o instal·lació a Espanya d'indústries que, per raons mediambientals, eren foragitades d'altres països d'Europa.

No es podrà guanyar la batalla de la qualitat dels recursos hidràulics si no es guanya el repte de la contaminació industrial i ramadera. Això ens porta a la necessitat de canviar d'estratègia, d'accentuar la vigilància i el control —com en una resolució del Parlament, del darrer debat de política general, ja es va acordar—, i de forçar la internalització dels costos de contaminació en la mateixa producció. Cal que la indústria assumeixi la descontaminació: l'impost ha de deixar de ser redistributiu per passar a ser incitativu, en definitiva, en dissuasiu de la contaminació.

Necessitem una nova eina —aquesta Llei— potenciada per les competències hidràuliques sobre qualitat i que, per a ser efectiva, cal que superi els principals factors retardadors de la descontaminació. Cal superar aquests factors retardadors. L'experiència de deu anys ens dona la perspectiva adient per fer un salt endavant: una primera anàlisi dona a la tradició hidràulica una part important dels factors alentidors —com ja hem apuntat—, amb traducció concreta en manca de personal traspassat per a control i vigilància, però existeixen també altres factors que han de ser superats, juntament amb l'aplicació d'aquesta nova Llei. N'assenyalaré tres. Primer, l'excessiu pes dels col·lectors municipals en el conjunt d'inversions: de 77.669 milions aplicats en inversió, només se n'han destinat a estacions depuradores un 30%, a estacions depuradores i emissaris; un 50%, a col·lectors. Això explica el retard del nombre de depuradores fetes respecte al Pla del 82. L'esperit de la Llei era el sanejament en alta; malauradament, no es pot fer front a tots els col·lectors que es demanen amb la tarifa actual.

En segon lloc, l'hàbit de connectar a les xarxes de clavegueram i col·lectors municipals els afluents de les indústries i dels polígons industrials, els afluents..., sense complir els reglaments municipals ni la taula número 1 del Reglament de la Llei d'Aigües, és a dir, sense pretractament: un 47% de les indústries estan connectades a les xarxes municipals. Aquest hàbit fa augmentar el cost de construcció dels col·lectors, de les estacions depuradores i, per moltes vegades, el cost de l'explotació: altra vegada, la taxa i el cànon no poden ni han de pagar la contaminació industrial.

En tercer lloc, els valors de l'increment de taxa de sanejament i del cànon de sanejament aplicats a les indústries, any a any, des de 1982, no han estat prou dissuasius per moure a depurar; existeix una cultura generalitzada que si una indústria paga el cànon o ha connectat al clavegueram municipal, ja ha resolt el problema.

Considerem, per tant, molt positiu que, d'acord amb els passos, la nova Junta de Sanejament sigui també l'organisme responsable de l'aplicació de la Llei d'Aigües, perquè amb el cànon d'abocament i el control d'abocament pot potenciar-se l'assumpció, per la indústria, de les seves obligacions.

I finalment, permetin-me comentar les funcions de la nova Junta de Sanejament. L'adscripció al Departament de Medi Ambient de les competències de construcció de depuradores, que abans feia la Junta d'Aigües; de la qualitat d'aigües dels rius i els aqüífers, que abans feia la Junta d'Aigües; i del mar, que abans portava Ports i Costes i, al mateix temps, l'adscripció de la mateixa Junta de Sanejament li dona l'oportunitat única d'aplicar, en un únic organisme, la possibilitat de gestionar la totalitat de funcions per aconseguir la qualitat de les aigües. Ara ja és possible, des d'un sol organisme —o serà possible, des d'un sol organisme—, amb unitat de criteri, exigir, segons la Llei d'Aigües, el tractament dels abocaments industrials, agrícoles i ramaders, a les lleres dels rius i, al mateix temps, cooperar amb les corporacions locals perquè depurin correctament les aigües residuals i exigeixin, per la seva part, que els abocaments industrials, agrícoles i ramaders de les seves xarxes de clavegueram siguin els que marquen els reglaments, amb el benentès que, si cal, la Junta de Sanejament pot exigir, fins i tot, als abocaments interiors, el compliment de la Llei d'Aigües, amb l'efecte sancionador corresponent, i que pot arribar a la clausura dels processos contaminants, d'acord amb l'article 95 de la Llei d'Aigües.

La nova Junta de Sanejament podrà disposar en un sol organisme d'equips tècnics, per subrogar-se també, si fos el cas, en les actuacions de les indústries i dels ajuntaments, quan sigui necessari, d'acord també amb l'article 99 de la Llei d'Aigües.

Les actuacions de contaminació industrial, agrícola i ramadera no seran, per altra banda, ja solament sectorials de l'aigua, perquè des d'un sol departament poden crear-se actuacions simultànies de correcció de la contaminació de l'aire, del sòl o dels residus. L'aigua ha d'incorporar tot el cost de recuperació d'aquest recurs escàs i no gratuït tan essencial; aplegar en un sol organisme totes les possibilitats de gestió de qualitat de l'aigua és l'objectiu, per tant, d'aquesta Llei que es presenta.

La Llei no modifica, en essència, l'anterior Llei de 1981, la complementa i li dona la possibilitat de poder superar els problemes que avui es presenten per a l'efectiva descontaminació del cicle de l'aigua.

La Llei és, en tot moment, respectuosa amb les competències de les corporacions locals, que han de ser les lògiques actores —si així ho desitgen— del sanejament de les zones urbanes, i és la Junta de Sanejament, en tot moment, la garant de l'aplicació de la Llei d'Aigües, de la qualitat de les aigües o dels abocaments que directament o indirectament afecten la xarxa fluvial.

La Llei ha obtingut un important consens, perquè ha sabut conjugar el protagonisme i les competències pròpies de les administracions locals en matèria de sanejament i depuració, amb

l'interès i competències de la Generalitat en matèria de medi ambient i qualitat d'aigua, tot supeditant a la gestió tècnica i econòmica més adient dels recursos econòmics.

La nova Llei permet a la Junta de Sanejament adquirir fins i tot per expropiació i, per tant, permet superar un dels esculls més importants fins ara: la disposició en preu i temps dels terrenys dels quals han de ser lògics beneficiaris les administracions actuant.

La Llei defineix clarament les funcions de la Junta i del Govern de la Generalitat, al qual correspon, entre d'altres, l'aprovació de la planificació i del règim econòmic financer.

La nova Junta de Sanejament ha de ser, a més a més, l'organisme dinamitzador del sanejament de Catalunya i complir l'objectiu previst per la Comunitat Europea —i absolutament necessari per als nostres recursos aquífers—, de dotar de depuració tots els municipis de més de 2.000 habitants, en el termini més breu possible. Aquest objectiu és, a més a més, un objectiu pedagògic, perquè mentre hi hagi contaminació serà una justificació —una mala justificació, evidentment, però una justificació— perquè els contaminadors continuïn abocant. Per aquesta raó, gran nombre de projectes i d'obres d'actuacions d'inspecció i sanció s'acumularan, en un període inicial, i això comporta la necessitat de disposar d'agilitat i equips que, en una etapa posterior, potser ja no seran tan necessaris.

La quantitat d'inversió inicial aconsella, per altra banda, també, disposar d'agilitat necessària per concentrar finançament als primers anys i depassar la simple capacitat anual de finançament que dona el cànon de sanejament i la taxa de sanejament.

Per això, el recurs del dret privat es considera el més adient per dotar d'agilitat l'organisme, tal com ja s'ha aplicat en altres models d'organització aprovats per aquest Parlament, i com també és comú en les actuacions de les corporacions locals. Però les especials característiques d'organisme gran de l'aplicació de la Llei d'Aigües i d'organisme recaptador han aconsellat que la nova Junta de Sanejament apliqui, a més a més del dret privat, també el dret públic, de manera reglada segons les diverses competències que té atribuïdes. Aquest tipus d'organisme, força utilitzat, també, en altres països d'Europa, entenem que és el més adient per complir els objectius proposats.

La llei que es presenta és, i cal que ho sigui, una llei de consens, al màxim possible, per haver-se retirat la major part d'esmenes. És una molt bona llei, digna d'aquesta Cambra. Aquesta llei és una prova de la sensibilitat del Govern i del Parlament de Catalunya en l'actualització i optimització en el temps del cos legislatiu existent. La Llei del 81, l'actual del 91 són dues eines fonamentals, cada una en el seu temps, i per això estic convençut que no ha de ser motiu de crítica, sinó de satisfacció, en el debat que es pugui produir, prèviament, a la votació.

És un consens al qual, sens dubte, ha ajudat l'esforçat treball dels diputats encarregats de la seva elaboració parlamentària, als quals vull palesar el meu agraïment.

Per tot això, senyor President, senyores i senyors Diputats, i pel repte de qualitat dels nostres rius, els demano l'aprovació de la Llei amb la unanimitat més àmplia que es pugui donar. Gràcies per la seva atenció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Algun diputat ha estat encarregat de presentar el dictamen?

Abans de començar el debat del Projecte de Llei, aquesta Presidència vol informar que el Grup de Convergència i Unió, d'acord amb el Reglament, article 103, presenta una esmena tècnica següent al Dictamen de la Comissió de Política Territorial relatiu al Projecte de Llei que estem debatent, que diu: «La redacció del Dictamen s'ha d'ajustar i estructurar de conformitat amb el Projecte de Llei tramès pel Consell Executiu, sens perjudici de les esmenes aprovades, o que puguin aprovar-se, i de les correccions gramaticals estrictament normatives, tot d'acord amb l'annex que s'acompanya». Hi ha alguna observació?

Doncs bé, ja podem passar a la discussió de les esmenes reservades per defensar en el Ple. La primera d'elles, una esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per fer-ho, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, recordo que quan érem més petits i anàvem a l'escola ens deien que l'aigua era inodora, incolora i insípida. És ben segur que si als nostres nens avui dia els diguessin aquesta definició, possiblement farien un somriure, no?, perquè qualsevol nen sap que l'aigua del riu no es pot Beurre, que el color de l'aigua depèn de l'última indústria que hi ha abocat i que, en molts trams, els nostres rius, fins i tot, fan pudor.

I en un país en què l'aigua és un recurs escàs, tenim, encara avui, els nostres petits rius molt contaminats. I precisament, la Llei de 1981 —que abans esmentava el senyor Conseller i que, avui, pretenem modificar— es plantejava canviar aquesta situació, modificar una situació de degradació que havien patit els nostres rius, a través d'una llei positiva, a través d'un sistema de construcció de col·lectors, de depuradores i, per tant, de tornar les aigües contaminades netes una altra vegada al riu, una vegada utilitzades. I per això ens vam dotar d'un instrument molt vàlid, que era la Junta de Sanejament, i d'un sistema de finançament —sistema de finançament que jo crec que ens vam avançar a la resta de l'Estat— que era un sistema molt positiu, com s'ha demostrat que la recaptació que ha fet durant aquests anys de funcionament ha superat els 75.000 milions de pessetes i que, només per a aquest any, recaptarem, aproximadament, 17.000 milions de pessetes.

La pregunta que ens hem de fer és si disposàvem d'una llei positiva, pionera a nivell de l'Estat, si disposàvem d'instruments vàlids, si disposàvem de finançament, què és el que ens ha fallat?

Doncs, ens ha fallat, fonamentalment, que sota el nostre criteri, la gestió realitzada pels responsables del sanejament fins al dia d'avui no ha estat reixida. I la Junta de Sanejament creiem nosaltres que no ha posat en pràctica totes les potencialitats que li donava la llei i s'ha convertit, pràcticament, en un recaptador de l'impost de sanejament. No ha buscat la col·laboració amb els ajuntaments i, com deia el Conseller, ha impulsat més la política de construcció de col·lectors —la Junta i no els ajuntaments— que la de la depuració de les aigües, la construcció de depuradores i els resultats de la Junta estan, avui dia, a la vista. Els rius continuen bastant bruts, els col·lectors i les depuradores no estan fets, i la seva tresoreria, de la qual no s'ha parlat, està en superàvit.

Davant d'aquesta situació es presenta aquesta modificació de la Llei de creació de la Junta de Sanejament i —sigui dit de

passada i sense ànim de polemitzar— aquesta Llei només està superada en nivell de modificacions per la Llei de Residus Industrials, que ha tingut quatre modificacions, i aquesta en tindrà tres: la del 81, la del 87 i, ara, la del 91. Potser aquesta vegada està justificada, aquesta modificació, i sobretot en l'aspecte que plantejava el senyor Conseller d'agilitar, de concretar les noves competències que tindrà aquesta Junta i donar-li més eficàcia —que falta li fa—, a la Junta de Sanejament.

Però he de dir que una primera lectura, per part del nostre Grup, de la proposta presentada en el primer moment va generar una certa sorpresa i, sobretot, una certa desconfiança del món local.

El Projecte de Llei quasi no feia esment, o deixava sense esmentar —que és el mateix—, les competències del món local quan el sanejament és una competència reservada als ajuntaments per la Llei de Bases de Règim Local i que diu, clarament, que es pot desenvolupar per una llei autonòmica. I aquest fet ens va portar en un principi a tenir raonables dubtes, fins i tot, de constitucionalitat d'algunes de les propostes fetes en el Projecte.

A més, el Projecte deixava en l'ambigüitat el control parlamentari de les finances de la futura empresa pública que gestionarà un dels pressupostos més importants de Catalunya.

Tampoc quedava clar quan actuaria pel dret públic i el dret privat, fins i tot, el sentit finalista de la taxa de sanejament. Possiblement, no es va tenir en compte una cosa molt important —i que m'ha alegrat molt sentir-la de la boca del senyor Conseller, perquè ens tranquil·litza i, a més a més, creiem que estem en la mateixa sintonia— que per fer una actuació de l'envergadura que significa depurar, sanejar, tornar les aigües netes als nostres rius, no es pot fer només des d'actuacions aïllades, sinó que s'ha de fer des de la col·laboració, des de la participació i, sobretot, des dels que pateixen més directament el problema, que és el món local. I és evident que aquesta política de col·laboració ha de tenir un objectiu comú perquè amb competències concurrents, amb competències que, si bé moltes són de l'Administració local, altres són del Govern, l'objectiu ha de ser comú, de disposar d'aigües netes.

La nostra esmena a la totalitat i les més de quaranta esmenes que vam presentar en el seu moment anaven en aquesta direcció: modificar la política del recel, que possiblement s'ha donat en aquests anys, per la de la col·laboració. I en aquest sentit s'han esmerçat molts esforços per part dels ponents, per part del nostre Grup, per part del Grup de la majoria, per fer aproximacions durant el debat de la Ponència i el debat de la Comissió i que espero, fins i tot, que avui podem introduir algunes modificacions que millorin el text.

La negociació i els acords no han estat fàcils, perquè es legisla sobre un tema complex, perquè —com deia abans— es parteix d'un recel mutu entre l'Administració Local i la Junta de Sanejament. Però el diàleg entre els ponents de la majoria i els ponents socialistes ha estat positiu i això ha possibilitat que el Projecte hagi estat modificat sensiblement i encara avui —com deia abans—, esperem millorar-lo introduint algunes millores importants pensant que aquesta llei sigui, possiblement, una de les més importants que es debatrà en aquest Parlament, abans que acabi la Legislatura.

Nosaltres considerem que s'han modificat bastants coses, però volia fer esment de tres aspectes bàsics. En primer lloc, en

el tema competència. Es defineix la Junta de Sanejament com a l'entitat responsable del sanejament de les aigües de Catalunya en l'àmbit de les competències de la Generalitat i, sobretot, es clarifiquen els diferents nivells competencials de l'Administració Local i de la Generalitat; així com la competència de l'Administració Local per realitzar les obres i la gestió de depuració de les aigües residuals. Si bé, volem fer esment que tenim certs dubtes que hagi quedat prou clara la diferenciació entre les competències de l'Administració local i els altres nivells que tinguin competències sobre aquest tema. Que quedi prou clar no vol dir que no quedin fixades.

En segon loc, en el tema del control parlamentari de les finances de la Junta de Sanejament. La Junta de Sanejament realitzarà una auditoria anual, que serà controlada per la Sindicatura de Comptes, amb la qual cosa nosaltres pensem que pot donar-se satisfacció que aquesta empresa, de recursos tan importants, sigui auditada, controlada per a tranquil·litat i garantia de la Conselleria, de la Junta i de nosaltres mateixos, a nivell de tot Catalunya.

I en tercer lloc, el tema patrimonial. S'ha de tenir en compte que aquesta serà una empresa que gestionarà molts diners, recaptats per desenvolupar una competència fonamentalment municipal, a conseqüència de la qual es construiran molts col·lectors i moltes depuradores, que generaran un gran patrimoni. També aquí quedarà clarificat que el patrimoni serà de l'Administració Local actuant.

Existeixen altres punts importants, en els quals s'ha arribat a punts d'acord que modifiquen favorablement el Projecte de Llei, com és l'increment de la representació local, el caràcter finalista de la taxa, etcètera. Però, després d'aquestes modificacions —o les que es puguin fer en el debat posterior— podem afirmar que el Projecte de Llei ha millorat sensiblement en els diferents aspectes respecte a la redacció inicial. I a la vegada que diem que possiblement aquesta no seria la llei que nosaltres haguéssim fet, hem de reconèixer que, tal com ha quedat, millora legislativament bastant les funcions de la Junta de Sanejament. Però deixa, encara, uns buits sobre el sanejament en general i l'aprofundiment i la clarificació dels nivells competencials que caldrà, possiblement, omplir en el futur.

Però, el més important és que s'ha rectificat el Projecte de Llei, després d'un diàleg fructífer, i que s'ha rectificat en un sentit positiu. I per tant, podem dir que és una llei que és el resultat d'aquest diàleg i, per tant, una llei de tots.

Ara el que fa falta rectificar és la gestió negativa de la Junta de Sanejament. El nivell d'acord a aconseguir ens obliga, almenys al nostre grup, com una oposició responsable, a exigir que es posi fre a la degradació dels rius que parlava el senyor Conseller; evitar espectacles com els que, reiteradament, veiem al Besòs, a l'Anoia, a la riera de Rubí, al Foix, al Ter; actuar amb decisió per fer impossible abocaments tòxics com els que denunciava, recentment, el fiscal que deia que parlava, pràcticament, que es superaven els límits en més de 42 milions de vegades. Una actuació decidida de totes les administracions, no només de la Junta, de totes les administracions responsables i així aconseguirem, realment, que les aigües baixin netes.

La col·laboració amb els ajuntaments, el treball conjunt, la implicació dels industrials i els pagesos ha d'aconseguir uns nivells de depuració que permetin als ciutadans disposar d'una aigua de més qualitat per beure, i als pagesos regar amb aigües

més saludables. Si s'actua amb rigor, els rius tornaran a ser una font de vida per a la fauna i la vegetació de ribera, i els ciutadans podran tornar a gaudir-ne per a l'oci, com feien els nostres avantpassats, perquè nosaltres tenim dificultats per poder gaudir d'aquesta font de vida.

Senyor Conseller, posem a les seves mans una eina molt important per a Catalunya; i esperem que la utilitzi positivament. I a més, esperem que se'n surti, perquè, si fracassa, no perjudicarà el seu Govern ni la coalició que li dona suport, sinó que perjudicarà els nostres rius i, sobretot, la nostra salut. Apliqui la Llei amb la col·laboració estreta dels ajuntaments, però amb eficàcia i diligència, perquè la situació dels nostres rius no suporta més temps d'espera.

No interpreti la nostra actitud en el debat de la Llei com un xec en blanc, ni com una justificació de la tasca realitzada fins ara; vostè coneix la nostra exigència, dels nostres grups, sobre la situació del sanejament, i aquest Parlament n'és testimoni. Vostè mateix ho va poder comprovar, tan bon punt va ser nomenat Conseller, a través de les cinquanta preguntes que li vam fer sobre el tema i la situació d'un dels rius més contaminats del nostre país, que és el riu Besòs.

Per tant, preocupació i control no vol dir obstaculització, sinó exigència al Govern perquè actuï en benefici de tots. Igual que hem actuat en el passat de forma responsable, també ara, per un sentit de la responsabilitat, hem treballat conjuntament per millorar el Projecte de Llei, per aconseguir que els nostres rius deixin de ser clavegueres a cel obert, per convertir-se en lleres d'aigües netes, plenes de vida.

És per tot això, senyor President, que retirem..., anunciem la retirada de l'esmena de retorn.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Per tant, correspon ja passar a la defensa de la resta d'esmenes a l'articulat. Abans, però, per un torn corresponent, previst en el Reglament, el senyor Masó té la paraula.

El Sr. MASÓ: Senyor President, senyores i senyors diputats, naturalment, no és cap torn en contra, en primer lloc, perquè ha sigut retirada l'esmena i, en segon lloc, perquè el Diputat senyor Madueño el que ha fet ha sigut una lloança d'aquesta Llei. Una lloança de la Llei i també de tot el procés que s'ha seguit en ponència i en comissió per arribar a aquí on som ara.

És clar, és evident, que l'objectiu de tots és tenir els rius nets. És clar també que Catalunya va ser pionera l'any 81; aquest Parlament en va aprovar una llei quan encara això no hi era a cap més comunitat autònoma, ni hi era tampoc en la legislació de l'Estat.

Hem tingut un camí llarg, però un camí difícil; un camí en un temps en què no era possible aplicar mesures massa dràstiques per dos motius: pel nou que era el que representava aquesta legislació, i perquè era una època econòmicament difícil —tots sabem el país per allà on passava— i que no es podien emprendre segons quines mesures, que haurien fet anar el camí de l'economia encara per camins molt més dolents.

Agraeixo al senyor Madueño la seva intervenció. Realment la discussió en comissió —en ponència i en comissió— ha sigut positiva: quaranta-tres esmenes presentades pel Grup Socialista han quedat reduïdes a tretze; vol dir que trenta han sigut o bé retirades o bé transaccionades, i això ha portat aquí a on som.

On som, que li permet dir al senyor Madueño que aquesta modificació, possiblement —que quan ho diu un grup de l'oposició vol dir que sí—, és justificada. Per tant, agraeixo aquesta observació que aquesta modificació de la Llei de la Junta de Sanejament és justificada. Nosaltres també ho creiem així.

És clar que ha sigut difícil la gestió en aquests anys; és clar que s'han destinat molts recursos a fer col·lectors i no a fer depuradores; però és que començar fent depuradores i no fent col·lectors no hauria servit absolutament per a res! Era el camí lògic, era el camí necessari. N'hem parlat moltes vegades en aquesta tribuna, però havia de ser així: no es podia començar a comprar terrenys i construir depuradores i que allà no hi anés a parar res. És el resultat d'un procés, d'un camí. D'un camí fet estretament en col·laboració amb les corporacions locals; col·laboració que es vol continuar fent. Vostè mateix ha dit que l'havia tranquil·litzat quan el Conseller en feia esment. L'exposició de motius també en fa referència. Quan d'aquí a un temps diran: quina era la voluntat del legislador? Doncs ho diu molt clarament l'exposició de motius, que tota aquesta acció s'ha de fer en col·laboració respectant les altres administracions competents en matèria d'aigües, perquè, naturalment, és voluntat del Govern, és voluntat d'aquest Grup Parlamentari i és voluntat —n'estic segur— d'aquesta Cambra de respectar, en tot moment, les competències de l'Administració local.

Nosaltres anem a afrontar aquest debat amb el convenciment que podrem donar resposta a la petició que ha fet l'honorable Conseller: que aquesta Llei s'aprovi amb la màxima unanimitat per part dels diputats d'aquesta Cambra. Jo els demano també que siguem, vulguem, tinguem tots plegats la suficient capacitat de flexibilitat per adaptar-nos a les propostes transaccionals que presentarà el nostre Grup —i nosaltres també mirarem d'adaptar-nos a les que es presentin—, per tal de poder arribar, al final d'aquest debat, a una llei que sigui aprovada amb la major majoria possible per part de tots.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor Diputat. Tenint en compte que el Reglament preveu un possible torn en contra, crec que aquesta Presidència ha de donar opció als grups, també, per si volen posicionar-se o no en relació al tema que aquí s'ha suscitat, és a dir, a l'esmena de totalitat.

El senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Aquí s'ha recordat avui que fa deu anys es promulgà la Llei 5/81, de Sanejament d'Aigües Residuals a Catalunya, Llei que tothom saludà com una llei modèlica. Aquest consens, en aquells moments, va fer preveure un cert optimisme que, en la dècada dels vuitanta, un problema important a Catalunya, que era l'estat de les aigües residuals, es podria superar.

Deu anys després, això no ha estat així. Deu anys després de l'aprovació d'una llei que, a més, dotava de recursos econòmics finalistes el Govern, els rius continuen bruts; fins i tot podem afirmar que alguns —alguns rius— més bruts que mai. Avui, alguns rius de Catalunya són més bruts que mai. I evidentment, la situació de les aigües residuals a Catalunya avui, la situació dels rius, jo crec que d'aquesta situació es desprenen dues conclusions: una de decepció i una de fracàs. Una decepció en relació a una llei, a uns mecanismes, que havien de significar un salt qualitatiu important en l'estat dels nostres rius, que no ha significat, i —per què no dir-ho també!— un forat negre, jo crec

que un dels grans forats negres del Govern de Catalunya en aquests deu anys.

Aquí també s'ha dit que hi ha hagut més de 70.000 milions de pessetes per invertir. I han estat deu anys on hem assistit a un *toma y daca* entre l'oposició i el Govern; hem estat deu anys des de l'oposició fent preguntes, fent interpellacions, dient que aquesta Llei no es complia; hem assistit que, mentre que la Fiscalia de Barcelona dels últims anys ha sancionat empreses, ha presentat querelles a determinades empreses, hem assistit a una passivitat total del Govern de Catalunya en aquests temes. Fins i tot estem assistint a una manca de poder veure els expedients sancionadors al Govern català, que el nostre Grup fa sis mesos –i d'acord amb els tràmits parlamentaris– ha demanat i que encara avui no no ha estat possible fer-ho així. En tot cas, han estat deu anys on el Govern ha dit que tot anava bé i on la realitat, finalment, ha demostrat que no tot anava bé.

Avui, el Projecte de Llei que discutirem posteriorment és un projecte que, fonamentalment, implica una reordenació, una millora de la gestió i de l'eficàcia de la Junta; és a dir, la Junta de Sanejament té millors instruments, tindrà millors instruments després de l'aprovació d'aquesta Llei, que abans de l'aprovació d'aquesta Llei. I en aquest sentit, el nostre Grup també va fer trenta o quaranta esmenes, algunes de les quals han estat recollides, altres espero que en el si del debat puguin ser recollides o motiu objecte de transaccional.

Ara bé, el nostre Grup vol deixar molt clar que la decepció i el fracàs d'aquests deu anys de no-compliment d'allò que preveia la Llei i el Pla de Sanejament no ha estat un problema tècnic i, per tant, que el que avui estem fent és important, però aquesta no ha estat la causa fonamental de la situació actual dels rius. És a dir, la situació actual dels rius, avui, ha estat, fonamentalment, producte d'una voluntat política que no ha posat aquest tema en la prioritat, en les prioritats importants, de l'acció de govern. I per tant, benvingut sigui aquest Projecte de Llei; benvinguda sigui aquesta Llei, si amb aquesta Llei tenim millors instruments per aturar la degradació dels rius.

Ara, que quedi molt clar: el que cal és un canvi polític –un canvi polític– de les prioritats territorials del Govern. I esperem –ho esperem– que el nou Conseller de Medi Ambient, en definitiva, vagi en aquesta direcció.

En tot cas, i per acabar, tres preocupacions; preocupacions –hi insisteixo– des del reconeixement que aquesta Llei millora o possibilita la millora de la gestió i de l'eficàcia de la Junta. Primera preocupació: la planificació, la història de la Llei de Sanejament i del Pla de Sanejament és la història de la improvisació. Tot allò que havia estat planificat s'ha anat modificant de tal manera que, fins i tot avui, és difícil saber què s'ha fet i què no s'ha fet, i que aquesta història porta que avui no tinguem cap credibilitat de la resta de planificació que resta per fer. I per tant, un primer tema important és la necessitat que, des de la Junta de Sanejament, millor dit, des de la Conselleria –espero que, després del debat, des de la Conselleria; aquest és un dels temes que ha estat en discussió en Comissió–, es pugui oferir una planificació de quins àmbits territorials prioritaris, quins nivells de qualitat de l'aigua, és a dir, que puguem tenir davant una proposta de planificació global de Catalunya, tot i que algun article del Projecte de Llei que se'ns presenta pot donar peu a la improvisació, a la planificació improvisada –en concret, a l'article 5.2, que després ja ens hi referirem.

Segona preocupació. Tirar endavant el sanejament de les aigües residuals implica recursos econòmics que, en bona part, són finalistes, que els podem..., que es recullen del cobrament del rebut de l'aigua, però, possiblement, implicarà afegir recursos del Pressupost de la Generalitat en aquest tema.

I tercera preocupació. Com a aquí s'ha dit, en una bona part ha estat recollida ja en el treball en ponència i en comissió; en una part encara important no ho ha estat: la cooperació amb els ajuntaments. Aquest ha estat –com s'ha dit– un projecte de llei que quan va entrar, també des de les nostres posicions polítiques, es vulneraven competències i autonomia dels ajuntaments. Una part s'ha resolt, però hi ha, en concret, un parell de qüestions importants, que encara estan en el text que des de la Comissió se'ns presenta avui, i que cal, en definitiva, millorar.

En síntesi: saludem aquest Projecte de Llei que dintre de pocs moments serà Llei. S'hi han introduït millores. Això és un instrument important per a la Junta, però el problema de fons, del sanejament de les aigües residuals a Catalunya, és un canvi d'orientació política en la política territorial del Govern de Catalunya.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

(*L'I. Sr. Curto demana per parlar.*)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Senyor Curto?

El Sr. CURTO: Senyor President, per a un punt d'informació, més que per a una qüestió d'ordre. És cert que el Reglament del Parlament preveu, per tal de no deixar en situació d'indefensió el Grup majoritari, que encara que una esmena a la totalitat sigui retirada hi pugui haver un torn de posicionament –si es vol denominar així. Lo que jo no sabia –i, en tot cas, vull, si m'ho pot aclarir esta Presidència–, no sabia que el Reglament pugui preveure que els altres grups poguessin exercitar un torn de posicionament. Saber si és que ho preveu lo Reglament, si és que hi ha precedents o ha sigut una gràcia que ens ha dispensat lo President del Parlament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Aquesta Presidència interpretava dues coses. En primer lloc, quan l'il·lustre Diputat del Grup de la majoria puja a la tribuna, diu que no fa el torn en contra, sinó que fa un torn de posicionament. Si ha començat i ha estat intervenint fent un torn de posicionament aquesta Presidència entén que els altres grups també han de tenir dret a posicionar-se. Altrament el Reglament diu, quan es va modificar en aquest aspecte, quina era la voluntat –entenc jo– del legislador: si –deia– vostè pot defensar una esmena i la retira, ha de donar opció que hi hagi un torn en contra. Tenint en compte que l'esmena a la totalitat, a més d'aquest torn en contra, preveu un torn de posicionament, podria semblar lògic que per extensió la mateixa fórmula que apliquem a una esmena puntual es pugui interpretar, o la Presidència interpreti que pugui ser aplicable a una esmena de totalitat. Això és el que jo he interpretat en el moment de donar torn de posicionament als altres grups.

Bé, passem ja a la discussió de l'esmena número 2, a l'article primer, que és una esmena d'addició presentada pel Grup Socialista.

Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Senyor President, si m'ho permet, defensaria la 2, la 3 i la 39.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: La 2, la 3 i la 39. Moltes gràcies.

El Sr. MADUEÑO: Aquestes esmenes fan referència fonamentalment a la concepció del que estem legulant. Nosaltres pensem —ja ho hem dit— que pel que fa a la Junta de Sanejament aquesta Llei, en molts aspectes, millora respecte a la Llei anterior. Però pel que fa al tema del sanejament en general i pel que fa, fins i tot, a alguns temes de nivells competencials, possiblement fa un pas enrere. Perquè, tal com es deia a la Llei anterior i com, fins i tot, es diu en el preàmbul, el tema del sanejament té dues vessants. Una, molt clara, que se situa en el marc competencial de la protecció del medi ambient. I la segona és la garantia que aquesta és una competència reservada a l'Administració local. I que s'inscriu en la protecció del medi ambient, jo crec que ningú ho dubta perquè, com s'ha dit abans, l'aigua és un recurs escàs, necessari per a totes les formes de vida, i la seva contaminació afecta totes, totes les formes de vida. I per tant, la Llei del 81 situava aquest criteri com un dels principals i el situava al principi de la Llei. I ara hem situat més la nostra en un tema més tècnic, més com un instrument per aconseguir el sanejament que no pas situada dintre d'aquest criteri.

I la segona és que les competències reservades a l'Administració local per la Llei de Bases deixen clar que s'ha de desenvolupar posteriorment o per Llei de l'Estat o per Llei de Catalunya. I per tant, pensem que la solució que s'ha trobar quant a la concepció de la Llei possiblement no és la més feliç, i que hauríem d'haver continuat amb l'esquema de la Llei anterior que situava el marc competencial sobre la Llei, sobre el caràcter del sanejament, i després parlar de l'instrument com és la Junta de Sanejament.

Per tant, diem que en aquest aspecte tot el tema del nivell competencial, tot el tema del criteri global del sanejament i desenvolupament, que preveu la Llei de Bases, dèiem en la nostra intervenció que es produïa un buit i que aquest buit possiblement s'hagi d'omplir en el futur. I en aquest aspecte hem anat enrere, mentre que possiblement en el tema de l'estructura de la Junta hem anat endavant. Possiblement el temps ens donarà la raó i d'aquí a un temps es podrà presentar aquesta modificació que ara, incomprensiblement, retirem, perquè aquestes esmenes que presenta el Partit Socialista ja estaven recollides en la Llei del 81. I per tant aquesta no hauria de ser la Llei de la Junta de Sanejament, sinó que hauria de ser la Llei de Sanejament, on estaria inclosa, evidentment, tota l'estructura de la Junta de Sanejament.

Per tant, quedi clar que la nostra esmena va en la direcció de millorar i de desenvolupar una competència que està clarament estipulada i que, per tant, creiem que com ho fem, millorem la Junta, però no millorem el caràcter global de la Llei que ja teníem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies; per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Ricard Masó.

El Sr. MASÓ: Sí, senyor President. El que no entenem es, a veure, aquest nou títol que proposa el senyor Madueño, que proposa el seu grup, «Legislació en Matèria de Sanejament», que la introducció d'aquests dos articles, que ara acaba de defensar, suposés un canvi substancial en aquest sentit. Perquè, a

veure, ell defineix, amb un objectiu genèric, «que té per funcions establir les funcions de l'Administració de la Generalitat i administracions locals...» Això és el que fa tota la Llei en el seu text sencer; no per la inclusió d'aquest article genèric canviaria en absolut el sentit de la Llei, no canviaria en absolut.

Vostè diu que hi han una sèrie d'esmenes... Perdó, hi ha un concepte important que era el de les competències de cadascú pel que fa al sanejament, que ha quedat poc clar; diu: «Això és un pas enrere». Escolti'm, en aquest tema, que es defineix a l'article cinquè, vostès hi tenien cinc esmenes; ara en queda una només, i una —amb el respecte que mereixen totes les esmenes—, una d'irrellevant. O sigui, el tema de competències ha quedat..., ens hem posat els dos grups —i els altres em sembla que també— absolutament d'acord, perquè l'esmena que queda és —repeteix— ja la discutirem en el seu moment— absolutament irrellevant. Per tant, home, marxa enrere en aquest tema, no. Llavors, doncs, no hauria sigut tan fàcil arribar a aquest bon acord, segurament.

Vostè diu que això... És clar, planteja un segon article que... —no, no pateixi pels papers, no me'ls he deixat, només em cauen i prou—, en el segon article proposa que es faci, les actuacions es portin a terme en el marc de la planificació general de protecció del medi que estableixi la Generalitat. Això és cert, que ho deia la Llei d'abans; però també és cert que quan es va fer la Llei del 81 i quan es va modificar després no hi havia ni el Departament, ni la Conselleria del Medi Ambient creat, ni hi havia tan sols la Direcció General del Medi Ambient. Ara, és normal, o què es pensa que farà? Que ho farà contra la política del mateix departament que regeix aquesta Junta? No tindria sentit. Vull dir, hi han coses que es poden posar en una llei quan no existeix; vull dir, quan nosaltres, aquest Parlament, som pioners —com deia fa uns moments— a introduir uns mecanismes per poder netejar els rius de Catalunya, quan es crea la Junta de Sanejament l'any 81, quan no ho havia fet cap comunitat autònoma ni s'havia fet en la legislació de l'Estat, llavors sí que s'havia de dir: «i això es farà en aquest marc».

Però això és una mostra clara de la gran sensibilitat que hi ha en aquest sentit per part d'aquesta Cambra i per part del Govern, que llavors es va aprovar; però ara no cal dir expressament que es farà en el marc d'aquesta política, perquè es fa en el marc de la Conselleria del Medi Ambient, que té precisament aquest objectiu. I també, el segon punt de l'article segon, que és el que complementaria aquest bloc d'articles, que junt amb el canvi de títol, segons vostè, definiria un nou concepte de la Llei, és el que fa referència al finançament. Escolti'm, aquest, el tema del finançament es desplega en el Capítol cinquè de la Llei, de l'article 14 al 29, que són setze articles, més set que s'incorporen en matèria reglamentària; vol dir vint-i-tres articles, en què vostès, al principi de la Llei, hi tenien quinze esmenes i que ara només en queden tres.

Són temes que encara que s'incorporessin aquests dos articles no modificarien en absolut l'estructura de la Llei, no modificarien en absolut el seu contingut, ni donarien lloc que poguéssim pensar que aquesta és una llei general de sanejament; continuaria essent el que és el projecte presentat pel Govern: una llei que modifica un instrument molt útil, molt positiu, que ho ha sigut fins ara, però que l'experiència de deu anys obliga a introduir-hi uns mecanismes perquè pugui ser molt més operatiu encara.

Per tots aquests motius, senyor President, senyores i senyors diputats, nosaltres votarem aquestes tres esmenes en contra.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara la defensa de l'esmena número 40, presentada pel Grup Socialista.

El Sr. MADUEÑO: Senyor President, si m'ho permet, la 4 i la 11 les defensaria juntes.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: La 4 i la 11; perfecte.

El Sr. MADUEÑO: Sí, perquè aquestes esmenes fan referència als temes competencials. I és evident, senyor Masó, que les dues esmenes que he defensat abans més el títol per si soles no justificarien una modificació total. Però vostè sap que l'esquema global que nosaltres vam presentar no només constava d'aquestes dues esmenes, sinó moltes més esmenes que clarificaven la concepció de la Llei, continuaven per les competències del Consell Executiu, les competències de l'Administració local i, finalment, situàvem en un altre apartat la Junta de Sanejament i les seves funcions. I «en ares» d'aconseguir que sortís d'aquest Parlament una Junta de Sanejament amb funcions clarificadorres i, sobretot, que recollís tot el tema competencial de l'Administració local, que en principi no hi era, nosaltres vam acceptar que s'incloguessin aquestes qüestions en l'article 5; però sempre hem expressat –i ho expressarem i ho continuarem expressant– que no era ni la millor manera, legislativament parlant, parlar de competències de desenvolupament de la Generalitat i de l'Administració local en un punt que parla de la funció de la Junta de Sanejament, però hem acceptat «en ares» d'aconseguir que sortís la Junta de Sanejament clarament especificada, hem acceptat que sigui d'aquesta manera.

Però el que no crec que sigui correcte és dir que la nostra concepció i la nostra crítica de com s'ha fet el conjunt del desenvolupament de la Llei de Sanejament i com s'ha retirat sigui només defensada en dos articles i en el canvi del títol de la Llei, sinó que era una concepció global, que en funció dels acords a què hem arribat per millorar el tema de la Junta ho hem incorporat seguint l'esquema que han proposat vostès, que com sap des del principi no era l'esquema que havia proposat el Grup Socialista.

Però nosaltres sempre hem estat preocupats pels temes de la Junta de Sanejament, més que pel que diu el paper, a vegades, pel que ha passat a la pràctica. I precisament l'esmena 4, el que pretenia era clarificar que si bé la Llei del 81, positiva en molts aspectes, deia que l'administració actuant era l'Administració local perquè aquesta és una competència eminentment local, no havia estat el seu desenvolupament prou reeixit, i m'estalviaré recordar aquí un exemple que ha sigut repetit moltes vegades, que és el cas del Consorci del riu Besòs –segur que n'hi ha d'altres. Però, com vostè sap, a l'hora de decidir, l'administració actuant té una repercussió econòmica, perquè tot el cànon i totes les qüestions de finançament les adjudica la Junta de Sanejament i és evident que un pot ser administració actuant, però després tenir dificultats per desenvolupar aquesta competència si no disposa dels mecanismes financers suficients.

Per tant, l'esmena 4, el que pretenia i el que en si buscava, és que es clarifiqués quan l'administració actuant és l'Administració local i que només a nivell de substitució tingués aquesta facultat la Junta de Sanejament.

I el fet que finalment a l'esmena 11 només hagi quedat un apartat concret, possiblement, no és en funció que hi hagi una

total identificació amb la situació de com ha quedat totalment; sap vostè que la nostra esmena proposava, fins i tot, algunes suppressions; proposava algunes modificacions i algunes clarificacions que en acceptar-se, precisament, en el debat de comissió han provocat que, en no acceptar-se altres esmenes, com era l'esmena 3 –si no recordo malament–, ha quedat fins i tot alguna cosa no prou clarificada. Per exemple, quan vostès proposaven que la Junta fes la planificació global, que abans era una facultat del Consell Executiu, nosaltres els vam proposar que això fos la proposta de planificació que fes la Junta i el Consell Executiu aprovés la planificació definitivament. I això, doncs, s'ha acceptat, evidentment, com a funció de la Junta, la proposta de planificació, però s'ha quedat penjat perquè ara l'aprovació definitiva no ha quedat adjudicada a ningú. I la nostra proposta seria que precisament es recollís aquesta situació tècnica, per dir-ho d'alguna manera, que en aprovar-se en un lloc una esmena i rebutjar-se en un altre lloc ha quedat poc clar aquest concepte.

Per tant, per concloure, dir-li que, nosaltres, el que volíem a través d'aquesta Llei, per un cantó, era el desenvolupament com a Llei de Sanejament i clarificar i millorar el tema de l'Administració de la Generalitat, que era la Junta de Sanejament; i en aquest concepte s'ha millorat, però això altre torno a insistir que ha quedat poc clar. Per tant, proposem, i esperem que s'acceptin aquestes clarificacions en aquestes dues esmenes.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Per a un torn en contra, té la paraula l'illustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats; quan ha presentat la Llei l'honorable Conseller s'ha referit a un punt molt concret, al qual jo crec que després també s'han referit el portaveu socialista i el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, i era a l'aspecte competencial.

Si per tirar endavant aquesta Llei, la reforma de la Junta de Sanejament, i que a la pràctica, a més, realment sigui efectiva, certament totes les administracions actuant han de col·laborar entre elles, i per tant el que no aniria bé és cap suspicàcia referent a les seves pròpies competències. És en aquest sentit... –ja que en el debat de ponència i en el debat també de Comissió, el Grup de Convergència i Unió va fer un gran esforç per tal d'aclarir aquests conceptes als grups de l'oposició que presentaven esmenes en aquest sentit. En aquest camí vam presentar una esmena a l'article tercer, que parla de principis, i en reconeixíem ja quines eren les administracions actuant i quines podien ser aquestes dintre del territori de Catalunya, sense oblidar que també podia ser l'Estat, per exemple.

A partir d'aquí, nosaltres vam optar per una formació diferent, certament, una forma diferent de construcció de la Llei de la que proposava el Grup Socialista; el Grup Socialista pretenia unes addicions d'uns articles en un nou format que nosaltres vam entendre que era possible millorar la forma que presentava el Projecte del Govern, anant afegint, a través d'esmenes, aquells conceptes que algunes esmenes dels grups de l'oposició pretenien introduir.

En aquest sentit, a l'article cinquè es van incloure les esmenes que hi havia inicialment del Grup Socialista, i algunes esmenes que havia proposat també el Grup d'Iniciativa per Catalunya. I és cert –com ha dit molt bé el senyor Madueño– que, en principi, l'aprovació de la planificació global correspo-

nia a la Junta de Sanejament, i per una acceptació de les esmenes del Grup d'Iniciativa i del Grup Socialista és la proposta d'aquesta aprovació la que passa a la Junta de Sanejament i que ara cal aquí, en el Ple, dir que la planificació global, certament, s'ha de fer a través del Govern de la Generalitat.

Bé, dit això, aquesta esmena, l'esmena número 5, número 4-5 de la Comissió-, el que pretenia era el següent: un cop afegit un punt tercer a l'article cinquè que fa referència a les competències de les administracions locals, primer dels ajuntaments, de les corporacions locals, i després de les administracions locals globalment, dèiem que la prestació dels serveis quedava claríssima en el punt 3.b), que eren ja competències que podien utilitzar les administracions locals. El que potser no quedava prou clar, malgrat que ho deia ja l'article cinquè, en el punt 1, no quedava prou negre sobre blanc -per dir-ho d'alguna manera-, que també podien contractar i executar. I és en aquest sentit, senyor President, que nosaltres volem presentar una esmena transaccional, en la qual quedi clar que, preferentment, dintre d'unes condicions tècniques i econòmiques, les administracions locals podran contractar i executar les obres, a més a més de prestar el servei adient perquè d'aquesta manera quedi ben clar per a les senyores i els senyors diputats que no volem la col·lisió entre administracions actuants, sinó que volem la col·laboració entre aquestes administracions: l'Administració de la Generalitat, a través de la Junta de Sanejament, i també les administracions locals.

Per tant, aquesta esmena transaccional que passo a llegir-los -i que en certa manera voldríem també recollir les esmenes 18 i 19, del Grup d'Iniciativa per Catalunya- diu, afegint el punt 3.b), un punt i a part que diu: «Així mateix, les administracions locals, en projectes del seu àmbit territorial, tindran en igualtat de condicions tècniques i econòmiques la condició preferent d'Administració actuant per a contractar i executar les obres». Crec que amb això recollim plenament l'esmena Socialista, i també les inquietuds que també havia manifestat el senyor Saura.

Pel que fa a l'esmena número 11, del Grup Socialista, nosaltres, recollint les paraules del senyor Madueño que feien referència al fet que ens quedava la planificació global penjada, i que en aquest sentit també hi ha una esmena d'Iniciativa per Catalunya -si no ho recordo malament és la número 14-, nosaltres presentaríem també una esmena transaccional a l'esmena del Grup Socialista, a l'esmena 11, en què diríem que l'article 5.2.a) hauria de dir: «L'aprovació definitiva de la planificació global així com...» continuar tal com està redactat.

Espero, senyores i senyors diputats, que aquestes esmenes transaccionals siguin acceptades i que milloréssim així, i que clarifiquéssim, sobretot, el que són les competències de les administracions actuants.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. La il·lustre Diputada farà lectura de les esmentades esmenes transaccionals.

La Sra. SECRETÀRIA TERCERA: Esmena transaccional a l'esmena 11, del Grup Socialista, article cinquè, punt 2.a): «L'aprovació definitiva de la planificació global, així com dels plans...» Esmena transaccional a l'esmena número 4, del Grup Socialista, punt 5, apartat 3.b): «Així mateix, les administracions locals, en projectes del seu àmbit territorial, tindran en

igualtat de condicions tècniques i econòmiques la condició preferent d'Administració actuant per a contractar i executar les obres».

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. No hi ha cap inconvenient a la seva tramitació?

Per tant, sotmetem a votació, en primer lloc les esmenes 2 i 3 de l'article primer, després votarem la transacció, i després el text del Dictamen. És a dir, primer, les esmenes segona i tercera, que han estat defensades conjuntament, si no hi ha cap inconvenient.

Esmena segona i tercera. Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues esmenes han estat rebutjades per 25 vots a favor, 45 en contra i cap abstenció.

Votarem ara l'esmena cinquena, amb la transaccional.

Vots a favor? Perdó, l'esmena quarta, vull dir, quarta, però és la cinquena en l'ordenació del Grup Socialista. (*L'I. Sr. Martí i Ferré demana per parlar.*) Digui, digui senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Senyor President, és que aquesta transacció és per afegir a l'article cinquè. Ho fem ara abans de l'article cinquè, o en la votació a l'article cinquè?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Si vol ho podem fer en l'article cinquè i votar ara el text del Dictamen, perquè potser és més coherent que es voti al moment de votar l'article cinquè amb l'esmena 11, que les dues complementarien l'article cinquè.

Per tant deixariem aquesta esmena i votariem el text del Dictamen de l'article primer, i si no hi hagués inconvenient els articles segon i tercer, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles primer, segon i tercer han estat aprovats per unanimitat.

Abans de passar a l'esmena cinquena, aquesta Presidència voldria informar els il·lustres senyors diputats que ha estat informada que es troba a la llotja presidencial un Vice-alcalde i membre del Parlament d'Eslovènia, el senyor Vengust, al qual tinc el gust i la satisfacció de saludar.

Podem passar ja ara a la discussió i defensa de l'esmena cinquena, del Grup Socialista. Per defensar-la té la paraula l'il·lustre senyor Madueño.

Sí, l'esmena número 5, corresponent a l'article quart.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President. La 5 i la 29 les retirariem.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Retirades.

El Sr. MADUEÑO: La 5 i la 29.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Retirades l'esmena 5 i l'esmena 29. Les esmenes 5 i 29, senyor Madueño?

El Sr. MADUEÑO: Sí, sí, sí, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: La 29 és a l'article 14.

El Sr. MADUEÑO: Sí, sí senyor President. No, no, perdoni, és a l'article 11. La 29 és a l'article 11.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Perdó, sí, sí.

El Sr. MADUEÑO: Sempre parlo del Dictamen de la Comissió.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: A l'article 11, retirada. D'acord.

Correspon, per tant, votar el text del Dictamen de l'article quart.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article quart del text del Dictamen ha estat aprovat per 46 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

Passem ja a l'article cinquè. La primera esmena a l'article cinquè és l'esmena número 6, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Si vostè m'ho permet, defensaré conjuntament totes les esmenes d'Iniciativa, d'aquest article 5, perquè ja a algunes d'elles s'ha fet referència abans.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Molt bé.

El Sr. SAURA: En aquest sentit, dir que de la 14 acceptàrem la transaccional que el Grup de la majoria ens ofereix, i igual amb les nostres esmenes 18 i 19, acceptàrem les transaccionals.

En el cas de les esmenes 6 i 17, creiem que aquest és un tema important; mantenim l'esmena en el sentit que l'article 5 determina les funcions de la Junta i de la Generalitat. La primera funció que aquest Projecte de Llei assigna a la Junta és la coordinació de les entitats locals, i ens trobem davant una empresa pública que, a partir d'ara, coordinarà els ajuntaments.

Això va en contra del que diu la Llei de Bases, en l'article 59, i la Llei Municipal, en l'article 133. Hi ha hagut una recent sentència del Tribunal Constitucional semblant, que determina que només els governs poden coordinar les administracions locals i que, fins i tot, en aquesta coordinació s'han de definir els límits i el control parlamentari.

Per tant, el que proposem és que les facultats de coordinació dels ajuntaments no figurin com a funcions de la Junta sinó que figurin com a funcions del Govern de la Generalitat.

En el tema de la planificació —hi insisteixo—, he entès que el Grup de la majoria ofereix que figuri com a funció del Govern la planificació global, i per tant, ja hi estariem totalment d'acord. I en tot cas, defensar les esmenes d'aquest mateix article, 15 i 16, perquè, tot i que és obvi perquè ho diu la Llei de Bases que es poden constituir consorcis o promoure mancomunitats, ens sembla important que en aquesta qüestió i en el tema del sanejament quedi en la lletra d'aquesta Llei que la Generalitat ha de constituir o pot constituir consorcis o mancomunitats de municipis, i que d'altra banda, per executar determinats projectes es pot crear una junta col·laboradora de l'Administració amb els ens afectats.

Per tant, senyor President, donaria per defensades —com he dit abans— totes les esmenes d'Iniciativa d'aquest article cinquè.

Gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Correspon ara l'esmena número 9, de l'Agrupació Parlamentària del CDS. Per defensar-la té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE: Senyor President, si vostè m'ho permet defensaria conjuntament les esmenes 9, 10 i 12...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies.

El Sr. LATORRE: Formulades totes tres amb el mateix esperit constructiu amb el qual hem abordat el debat d'aquesta Llei; esperit constructiu que aquesta vegada així ha coincidit

amb l'esperit del Grup de la majoria, la qual cosa ha permès que una bona part de les esmenes que nosaltres havíem presentat hagin ja estat incorporades al text del Projecte que ara estem debatent.

Aquesta primera esmena número 9 és una esmena purament semàntica, pretenem únicament canviar la denominació d'«intervenció administrativa dels abocaments que puguin afectar les aigües superficials subàlvies i marítimes» per la de «control». Jo crec que Projecte i esmena parlen de la mateixa cosa, de diferents maneres.

L'esmena número 10 és una esmena de supressió de la lletra i) d'aquest apartat, quan parla que la Generalitat «exerceix el control de les platges i de les aigües litorals», no perquè estem en contra —i això vull remarcar-ho— que la Generalitat exerceixi aquest control, sinó perquè jo crec que l'esperit del legislador volia dir que la Generalitat «exerciria», en aquest cas concret, «el control dels abocaments» a les platges i el de les aigües litorals.

Si això fos així, que crec que sí, hauríem de creure —almenys ho creiem nosaltres— que aquesta qüestió està d'una o altra forma recollida, tant pel que fa als enunciats de la lletra h) com en el contingut de la lletra j) d'aquest mateix paràgraf.

Finalment, la tercera esmena, la número 12, és una esmena de modificació de la lletra k), en el sentit que a nosaltres ens queda curt l'enunciat del Projecte de Llei, i volem ampliar-lo en el sentit que la Generalitat faci l'exercici de totes les competències que la legislació hidràulica atorga a l'Administració de la Generalitat en matèria d'abocaments d'aigües residuals urbanes i industrials.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per a un torn en contra té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Senyor President, senyores i senyors diputats, per fer un torn en contra a algunes de les esmenes presentades, ja que, com ha dit molt bé el senyor Saura, algunes altres ja estan recollides dintre de les esmenes transaccionals presentades abans.

Pel que fa a l'esmena número 6, i en la qual ha posat major èmfasi l'il·lustre Diputat senyor Saura, jo voldria recordar que, realment, la Llei de Bases de Règim Local, la coordinació dels ens locals pertany al Govern, certament. El que sí que també és cert és que a través d'una llei, concretament aquesta, nosaltres, en un organisme on formen part els mateixos ajuntaments dintre del seu consell de direcció, i que quan diem que coordini la Junta, on formen part aquests ajuntaments representants de tots els ens locals de Catalunya, diem que «ha de coordinar les actuacions de les administracions competents» En què? En matèria de sanejament, Únicament i exclusivament. Per tant, si la Junta de Sanejament, que és la que fa els plans —aprova els pla global la Generalitat, però diferents plans són aprovats per la mateixa Junta. Per tant, és lògic que coordini les actuacions dels seus membres, i que són administracions locals, també. Per tant, no s'ha alterat el text del 81, que també ho deia igual, però és que a més a més la mateixa llei ens dóna competències per fer-ho, no per traspasar-ho al Govern de la Generalitat, la qual cosa ens portaria a tenir una manca d'autoritat dintre del mateix consell de direcció de la Junta de Sanejament. Per tant, ens oposaríem a aquesta esmena, i també a l'esmena 7, que va en el mateix sentit, i que limitaria el punt 2 a) del mateix article cinquè.

Pel que fa referència a les esmenes 15 i 16, com vostè molt bé ha dit, senyor Saura, són òbvies, perquè aquests principis que són constituir consorcis amb entitats locals i promoure la constitució de mancomunitats, són competències que té el Govern de la Generalitat, ja, a través de la Llei 13 i 14 del 12 del 89 i, per tant, certament, l'anomenem dos cops dintre del text legal i que podríem anomenar-la un tercer cop, però jo crec que seria redundant, i fins i tot no millorem el text.

Per tant, certament, estem d'acord en el context de les seves esmenes, però creiem que són òbvies i que, per tant, el text ja no cal que les reculli.

Pel que fa referència a les esmenes de l'Agrupació Parlamentària del Centre Democràtic i Social —i que abans m'he oblidat de donar les gràcies a l'il·lustre Diputat per la col·laboració que ha fet, que ens ha tingut dintre del tràmit de ponència i de comissió—, dir que nosaltres estaríem d'acord si poguéssim arribar a una transaccional a l'esmena 12, de recollir-la com una lletra més, no en substitució de la lletra k), sinó fer... —els serveis de la Cambra ja ho organitzaran, correran el nombre de les lletres—, seria k'), en aquest moment, i dir que a nosaltres ens agradaria que aquestes competències a què fa referència la legislació hidràulica, i que ampliarien en certa manera les competències de la Junta de Sanejament —malgrat que creiem que estan recollides, però que en aquest cas quedarien d'una manera més clarament recollides—, nosaltres ho acceptaríem i, les altres, com molt bé ha dit l'il·lustre senyor Diputat, són matisos que havent-ne recollit ja d'altres de la mateixa Agrupació en el tràmit de comissió, nosaltres en aquest moment les deixàriem sense efecte.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Vejam si ordenem aquesta votació... El senyor Latorre accepta aquesta anunciada transaccional?

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Accepto aquesta transacció de l'esmena 12, d'incorporar-la com una nova lletra k'), i aprofito l'avinentsa per retirar les esmenes números 9 i 10.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: 9 i 10, retirades. Per tant, vejam, senyor Saura. Primer votàriem les esmenes que no han estat transaccionades, que serien la 6, la 7, la 8, la 15 i la 16, perquè jo entenc, pel que he sentit, que la 14, 18 i 19 estarien ja contemplades en la transacció.

Per tant, les votacions que faríem serien les següents: primer, 6, 7, 8, 15 i 16, del Grup d'Iniciativa... Perdó, m'indiquen que la 13 i 17, és veritat. 13 i 17. Per tant, repeteixo, la 6, 7, 8, 13, 15, 16 i 17 d'Iniciativa, perquè la 14, 18 i 19 formen part de la transacció. Queda clar?

Per tant, votem 6, 7, 8, 13, 15, 16 i 17, esmenes del Grup d'Iniciativa. (*L'I. Diputat senyor Latorre demana per parlar.*)

Vots a favor, es posin drets, si us plau? Perdó. Senyor...

El Sr. LATORRE: Sí, senyor President. Per demanar votació separada en un bloc de les 6, 7 i 8.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per tant, rectifico, votem només les 6, 7 i 8, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor, es posin drets.

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes 6, 7 i 8 han estat rebutjades per 6 vots a favor, 50 en contra i 22 abstencions.

Ara sí, correspon votar la 13, 15, 16 i 17.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes 13, 15, 16 i 17 han estat rebutjades per 7 vots a favor, 50 en contra i 22 abstencions.

Votarem ara l'esmena transaccional número 11 que, alhora, ja recull, com s'ha dit, les esmenes que decaurien d'Iniciativa, 14, 18 i 19.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat.

Queda ara votar l'esmena número 12, en el sentit i de la forma que s'ha expressat pel portaveu del Grup de Convergència i Unió, i acceptada pel representant de l'Agrupació Parlamentària del CDS.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional a l'esmena 12 ha estat aprovada per 60 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Correspon ara ja defensar l'esmena d'Iniciativa a l'article sisè... (*Remor de veus.*) El text del Dictamen, perdonin.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: No, falta, senyor President, l'esmena transaccional a la número 4, l'esmena número 4. Falta una esmena transaccional per votar.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Ah, perdó, sí. L'anterior que havíem reservat i defensat quan fèiem l'article abans, l'article segon. A l'esmena 4, per tant.

Vots a favor, es posin drets, si us plau. És transaccional, sí, que hem posposat en aquest moment de la votació.

Vots en contra?

Abstencions?

L'esmena 4 transaccionada ha estat, per tant, aprovada per unanimitat.

Ara correspon, sí, el text del Dictamen d'aquest article.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

L'esmena número 20 és la del Grup d'Iniciativa. Per defensar-la té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Defensaré conjuntament la 20 i la 27. En aquestes dues esmenes el nostre Grup planteja la constitució d'un consell assessor i consultiu de la Junta de Sanejament. Aquest tipus d'organisme ha estat un tipus d'organisme que ja ha estat aprovat en altres problemàtiques semblants, com podria ser el tema de residus, i creiem que en aquest sentit un consell d'assessorament on participessin els sectors interessats i on impliquéssim sectors professionals, podria millorar la gestió del tema de sanejament.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per a un torn en contra, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, nosaltres ens oposem a les esmenes 20 i

27, és a dir, a la creació d'un consell assessor de la Junta de Sanejament.

El senyor Saura, a l'inici, quan ha fet els seus comentaris a l'esmena a la totalitat, ha dit que l'important era l'efectivitat, que si tot allò de caràcter legislatiu que estàvem fent en aquest moment no anava acompanyat d'una actitud efectiva per part del Govern de la Generalitat, per part de la seva política referent mediambiental, tot el que fèiem, en realitat, era perdre el temps.

Nosaltres, el que volem és que aquesta... Realment, coincidim en aquests objectius d'efectivitat; volem també que la Junta de Sanejament sigui el més àgil possible, que no tingui entrebancs; volem donar-li unes competències molt definides, i volem que treballi, però que no tingui organismes paral·lels, assemblearis, que en un moment determinat l'única cosa que farien seria posar pals a les rodes, o podrien posar pals a les rodes. No vull prejutjar tampoc els membres que proposa el Grup d'Iniciativa per Catalunya com a part del grup assessor, però creiem que no clarificarien, sinó més aviat endarreririen decisions que s'han de prendre, de vegades, amb caràcter d'urgència. És per això l'única discussió. Veiem que nosaltres diem en aquest Projecte de Llei que no, no obstant que existia en altres projectes de llei, certament. Però creiem que en aquest cas, en nom de l'efectivitat que vostè demanava, senyor Saura, nosaltres ens hi oposem.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Correspon ja votar aquesta esmena.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

L'esmena número 20, del Grup d'Iniciativa.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 8 vots a favor, 50 en contra i 23 abstencions.

Votem ara el text del Dictamen de l'article 6.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Correspon ara la defensa de les esmenes corresponents a l'article setè. La primera esmena és la presentada pel Grup d'Iniciativa, l'esmena 21. Per defensar-la, té la paraula l'illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: No, senyor President, per anunciar que la 21 i la 25, les retirem.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Retirada. I la 25, retirada. Correspon ara l'esmena 22, amb el benentès que l'illustre Diputat representant de l'Agrupació Parlamentària del CDS observarà que l'esmena 23 correspon..., per a informació dels senyors diputats, s'intenta fer una addició a la lletra d), no a la lletra b), com indica la publicació. Ho dic perquè els senyors diputats que estan seguint el desenvolupament de la Llei puguin realment estar perfectament informats. El Diputat senyor Latorre té la paraula.

El Sr. LATORRE: Gràcies, senyor President. Per, després d'aquesta magnífica informació del nostre President, retirar les esmenes 22, 23 i 28.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: No havent-hi cap esmena viva, correspon votar el text del Dictamen de l'article setè.

Vots a favor del text del Dictamen, article 7, que es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article setè ha estat aprovat per unanimitat.

Correspon ara l'article vuitè: la defensa d'una esmena del Grup Socialista, esmena 24, a l'article vuitè. El senyor Madueño té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President. Si m'ho permet, la 24 i 26.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: 24 i 26. Moltes gràcies.

El Sr. MADUEÑO: Sí, fan referència al Consell de Direcció i al gerent. El Consell de Direcció, evidentment, és un organisme molt important, perquè haurà de fer propostes de planificació, marcar les directrius, aprovar projectes i, per tant, l'òrgan de direcció on estan representats els diferents interessos que estan en joc en aquesta Llei. I per tant, creiem nosaltres que és molt important fixar quines són les funcions d'aquest Consell de Direcció, i pensem nosaltres que no estan, allò, recollides algunes de les funcions que hem fixat en l'article 5 i, possiblement, en aquesta direcció havíem nosaltres presentat una sèrie d'esmenes que pensem que es podrien millorar, fins i tot, recollint amb una esmena transaccional el fet que es pugui recollir en aquest article tot el tema de la proposta de planificació, l'aprovació dels plans i l'atribució dels recursos que fins ara no estava fixat qui en tenia la competència —malgrat estar fixades les funcions—, i que, si ho recollís aquest article, quedaria ben establert.

I per altra, pensem nosaltres que la lletra f), que fa referència al gerent, en què li dona pràcticament..., quasibé totes aquelles competències que no siguin assignades al Consell de Direcció, és una competència massa laxa, massa inconcreta, que nosaltres creiem que no afavoreix la claredat del Projecte de Llei. Per tant, en aquesta, nosaltres proposem que se suprimeixi.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. El senyor Martí per a un torn en contra.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, realment, a l'article vuitè, que es fixen les atribucions del Consell de Direcció, hi ha algunes funcions que té la Junta de Sanejament que, com molt bé ha dit el Diputat senyor Madueño, en no deixar-les ben especificades dintre de l'article vuitè passarien a formar part de competències del gerent, a través de la lletra f) de l'article vuitè —certament. És en aquest sentit que, com que no estava dintre del nostre ànim —del nostre Grup ni tampoc del Govern de la Generalitat ni de l'honorable Conseller—, que nosaltres proposem una esmena transaccional, en la qual aquelles competències, aquelles funcions que creiem que són del Consell de Direcció, les especifiquem d'una manera més clara, més específica. Així diríem tres lletres: h), i) i j); en la lletra h), proposaríem que es fixés la proposta al Consell Executiu de la planificació global —pertanyeria, per tant, al Consell de Direcció—, també l'aprovació definitiva dels plans de sanejament, i també l'atribució de recursos als projectes tècnicament ja aprovats.

És en aquest sentit que nosaltres creiem donar satisfacció a aquestes inquietuds i també a les que tenia el Grup de Conver-

gència i Unió, per tal de fixar més clarament quines són aquelles funcions que té el Consell de Direcció, aquelles atribucions del Consell de Direcció.

Li passo aquesta esmena transaccional, senyor President, per si vol donar-li lectura.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. (*Pausa.*) Per a aclariment dels il·lustres senyors diputats, l'esmena transaccional, per tant, fa decaure l'esmena 24 i l'esmena 26. Dic això perquè sapiguem, a l'hora de votar, que, quan votem la transaccional hi afegim aquests punts anunciats per l'il·lustre senyor Diputat, però han decaigut les altres dues esmenes, i que, per tant, no toca en absolut res de l'article 9.

Pot llegir-la, senyor Secretari.

El Sr. SECRETARI PRIMER: Esmena transaccional que presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió a les esmenes 24 i 26, del Grup Socialista, en la qual proposa que l'article 8.2 hi hagi les següents lletres: «h) La proposta al Consell Executiu de la planificació global. i) L'aprovació definitiva dels plans de sanejament. j) L'atribució de recursos als projectes tècnicament aprovats.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Sotmetem a votació aquesta esmena transaccional.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena transaccional ha estat aprovada per unanimitat.

Podem votar ara el text del Dictamen de l'article 8.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 8 ha estat aprovat per unanimitat.

Correspon ara votar l'esmena 27, tota manera que la 25 ha estat retirada i la 26 transaccionada. Per tant, l'esmena 27.

Vots a favor de l'esmena d'Iniciativa, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 6 vots a favor, 51 en contra i 21 abstencions.

Correspon ara votar el text del Dictamen de l'article 9.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 9 ha estat aprovat per unanimitat dels presents.

L'article 10 no té cap esmena, tota manera que ha estat retirada la de l'Agrupació Parlamentària del Centre Democràtic i Social i, per tant, correspon votar el text del Dictamen de l'article 10.

Vots a favor, es posin drets, si us plau.

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'article 10 ha estat aprovat per unanimitat.

Correspon ara la defensa de l'única esmena que queda a aquest article, l'esmena socialista 29, a l'article 11. Ah! Ha estat retirada, no? Si ha estat retirada, correspon la de l'article 30,

que és una transaccional. L'esmena número 30, que ha de defensar l'il·lustre Diputat senyor Madueño.

El Sr. MADUEÑO: Si m'ho permet, senyor President, defensaria la 30, 31, 33 i 38.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Molt bé.

El Sr. MADUEÑO: Defenso conjuntament totes aquestes esmenes perquè fan referència, fonamentalment, al règim econòmic i financer d'aquesta empresa pública i al seu control. Una empresa que, com es feia referència fins ara, ha gestionat un pressupost considerable, i que en els propers exercicis, si realment es modifica la política que anunciava el senyor Conseller, d'agilitar al màxim tot el tema del sanejament i, per tant, vol dir la construcció de col·lectors i depuradores per netejar les nostres aigües, voldrà dir que, possiblement, es triplicarà, quadruplicarà o més el pressupost d'aquesta empresa pública i, per tant, hauré de fixar amb claredat com ha de regir-se i com ha de controlar-se. Per tant, crec que són molt importants tots aquests articles, i els articles que ens havia proposat el Projecte de Llei creiem nosaltres que no estaven prou explícits en aquest sentit, i és en aquest sentit que hem presentat un reguitzell d'esmenes que creiem nosaltres que poden afavorir que això sigui, doncs, una empresa controlada i una empresa que es digui clar quan es regeix pel dret públic, quan es regeix pel dret privat.

Per tant, proposem que el seu règim de comptabilitat —perquè el tema de quan actua pel dret públic o pel dret privat ha quedat bastant clarificat ja en el debat en Comissió—, creiem nosaltres que aquesta empresa hauria de quedar clar que hauria de regular-se per la comptabilitat de l'Administració pública o del sector públic.

I un altre aspecte és el patrimonial, perquè si hem parlat que aquesta empresa recapta en aquests moments —o hauria de recaptar— uns 17.000 milions de pessetes, i només que perfeccioni el seu sistema de recaptació en temes on té alguns buits, com és el tema industrial, pot arribar als 20.000 milions de pessetes, més les possibles aportacions de la Generalitat, de l'Estat i de la Comunitat Econòmica Europea, ens podem situar en una empresa que té un pressupost molt important i que pot generar un patrimoni considerable i, en aquest sentit, creiem nosaltres que essent una competència eminentment local, el patrimoni generat per les infraestructures hauria d'estar, sobretot, gestionat i ser de titularitat de l'Administració pública. I en aquest sentit, creiem nosaltres que l'esmena que nosaltres proposàvem, i que possiblement se n'acceptarà una transaccional, deixarà clar aquest concepte que l'Administració local serà —l'Administració local actuant—, serà la titular d'aquest patrimoni.

Després, tot el tema del control. El tema del control, que en el Projecte de Llei es referia que es faria una auditoria, nosaltres creiem que això hauria d'estar controlat per la Sindicatura de Comptes, i que, a més a més, donada la importància i el volum que tindrà aquesta empresa, seria molt important que, a part de l'auditoria, la Sindicatura de Comptes emetés un informe perquè aquest Parlament pogués tenir coneixement de la situació d'aquesta empresa, no només per al coneixement, sinó fins i tot per a la mateixa tranquil·litat dels gestors de la Junta de Sanejament, que podran així tenir un control i, a més a més, tindrà el rigor de l'actuació.

I per últim, creiem nosaltres que un tema, un tema possiblement pensat menor però que genera problemes, és el tema de la facturació d'aquest cànon de sanejament, que de vegades els

ciutadans confonen amb possibles impostos o taxes directes del mateix ajuntament i/o de l'empresa emissora del rebut, i creiem nosaltres que hauria de quedar clarificat que això és un tribut que posem des de la Generalitat i que, per tant, en el rebut que paga el ciutadà ha de saber clarament quant paga per a abastament, quant paga per a sanejament o quant paga per al cànon d'infraestructures. Per tant, en un rebut de l'aigua que comença a ser considerable és molt important que això quedi clarificat.

Amb totes aquestes esmenes, que esperem que es puguin transaccionar —i millorar, per tant, el projecte—, a nosaltres ens donaria aquesta seguretat i tranquil·litat de clarificar un dels temes que ha estat de debat profund en aquesta Llei. I amb tot això considerem nosaltres que haurem aconseguit, doncs, arrodonir una llei que, en principi, estava bastant poc clara en aquests temes, i que després d'aquestes esmenes es podria clarificar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, realment, en tot el debat hem tingut tres punts fonamentals de controvèrsia en els quals jo crec que estem arribant durant aquest Ple a punts molts concrets, ja, també d'acord.

El primer era el punt competencial que, a través de les esmenes transaccionals, han quedat clarament definides les administracions actuants i quina és la funció de la Junta de Sanejament.

Quedava un altre punt, que és importantíssim també per al Grup de Convergència i Unió, des d'un principi, i d'acord amb el projecte que presentava el Govern, que era la de la transparència; és a dir, un organisme que actua a tot el territori de Catalunya, que té relacions amb tots els ajuntaments, amb totes les administracions locals, que els seus diners són finalistes, per tant, cal una claredat i, en aquest sentit, el projecte que ens va enviar el Govern a aquest Parlament ja parlava, en el seu moment, que s'havia d'auditar anyalment per tal que aquesta transferència quedés garantida. A través del debat en comissió, vam intentar ja anar més enllà per trobar fórmules d'entesa que ens donessin, encara, una major garantia des del punt de vista parlamentari. Una podria ser que el règim de comptabilitat d'aquest ens fos el que correspon al sector públic; i en aquest sentit, tant el Grup Socialista com el Grup de la majoria estem d'acord a reconèixer-ho a la Llei. És per això que a l'esmena número 30, nosaltres presentem una esmena transaccional en la qual diem que el règim de comptabilitat de la Junta de Sanejament serà el corresponent al sector públic, perfectament, a l'article 11.

En aquest sentit, i seguint una mica l'ordre en què ha defensat les esmenes l'il·lustre Diputat senyor Madueño, a l'article 16, que és el que fa referència al control de la Junta de Sanejament a través d'una auditoria, nosaltres diríem també que en la peridocitat anual, aquesta auditoria a què ja es fa referència a l'article 75 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya, que no ens obliga, en cap moment, aquesta llei, a utilitzar-lo per a aquest organisme, però que volem aplicar-lo, precisament, perquè volem aquesta transparència i anar més enllà, fins i tot, del que diu la mateixa Llei de l'Empresa Pública Catalana, i diem que aquesta auditoria..., també anyalment, la Sindicatura de Comptes emetrà un informe sobre aquesta.

Per tant, major claredat, major transparència de cara als administrats, sobretot, per tal que s'arribi a complir perfectament el que diu aquesta llei i, a més a més, que no hi hagin recels, per part de les Administracions locals, també, de fer-lo complir.

En aquest sentit, hi ha una esmena transaccional, també, a l'article 25 per tal que quedi clar, davant de l'administrat, quan rebi el rebut pertinent referent a la facturació, tant del que fa de l'increment de tarifa com dels cànons pertinents, diferenciar-ho dintre del rebut el que és caràcter de tribut de la Generalitat del que no ho és. No es tracta d'amagar l'ou, senzillament es tracta de dir el que es fa i que això té un cost, i volem que d'aquest cost, realment, se n'adoni el ciutadà. Perquè és una manera també que aquells que afecten dintre del món del mediambiental tinguin una plena consciència a l'hora, també, de contribuir-hi d'una manera directa i, per tant, crematística. És la manera potser d'educar millor —i sentir-ho millor, l'administrat—, a través que quedi clarificat al seu rebut.

Hi havia un tercer aspecte. Hem dit, per un costat, administracions actuants, competències d'aquestes administracions actuants, i quedava un altre bloc que era el patrimoni. Una administració actuant, una administració local en el moment que vol prestar els serveis, que diu que es vol fer responsable, corresponsable en molts aspectes, també, fins i tot en el de la inspecció, és lògic que el patrimoni que generi a través de la Junta de Sanejament, a través de les seves activitats, del seu contractat i execució de les obres, per tant, quedi també propietat d'aquestes administracions locals. Per tant, a l'article 14, nosaltres, dintre d'aquesta corresponsabilitat, creiem que també hem de posar un paràgraf que vinculi tot el que fa referència al patrimoni a les administracions actuants. En aquest sentit, senyor President, nosaltres també presentem a l'article 14 una esmena transaccional que millora, fins i tot, aquelles esmenes ja admeses i presentades també pel mateix Grup de Convergència i Unió a la Comissió referent a aquest article per tal que no hi hagi mai cap recel per part de cap administració actuant, pel que fa referència a la qüestió patrimonial.

Deixant, doncs, clar l'aspecte competencial, l'aspecte de transparència d'actuació en matèria crematística de la Junta de Sanejament, deixant ben clar el que és patrimoni, el que cal, senyores i senyors diputats, és que l'aplicació d'aquesta Llei tingui un caràcter eminentment pedagògic per tal que aquells ens que són els contaminants del món industrial, del món agrari, del món ramader i, també, de la ciutadania en general, tinguin consciència que aquesta llei no és una persecució, sinó que senzillament es tracta de posar en evidència aquelles mancances en matèria mediambiental que fins ara no s'han complert i que, a través d'aquesta llei esperem, senyores i senyors diputats, que puguin complir-se i que siguin prioritàries, tal com preveu el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió, a través de la presentació d'aquesta Llei.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Donem lectura a aquestes transaccionals. El senyor secretari té la paraula.

El Sr. SECRETARI PRIMER: A l'article 11, esmena transaccional, la número 30 del Grup Socialista, d'addició d'un nou punt; seria 1 bis: «El seu règim de compatibilitat serà el corres-

ponent al sector públic.» Esmena transaccional a l'article 14, amb l'esmena 31 del Grup Socialista, que diria el següent:

«1. Constitueixen el patrimoni de la Junta de Sanejament els béns que li són adscrits i els béns i els drets de qualsevol naturalesa que produeixi o adquireixi.

»2. Els béns adscrits a la Junta de Sanejament per a realitzar les seves funcions, es regeixen per allò establert a l'article 23.1 de la Llei 4/1985, de 29 de març, de l'Estatut de l'Empresa Pública Catalana.

»3. En cap cas no integren el patrimoni de la Junta de Sanejament els béns vinculats a la prestació del servei que hagin d'ésser adscrits a les administracions locals actuant.

Esmena transaccional de l'article 16 respecte a l'esmena 33 del Grup Socialista: «Article 16. Amb periodicitat anual s'efectuarà el control de caràcter financer mitjançant el procediment d'auditoria a què fa referència l'article 75 de la Llei de Finances Públiques de Catalunya i, anyalment, la Sindicatura de Comptes emetrà un informe sobre aquesta.»

Esmena transaccional de l'article 25 respecte a l'esmena 38 del Grup Socialista: «Els cànon i l'increment de la tarifa de sanejament han d'ésser facturats i percebuts directament dels usuaris per les persones naturals o jurídiques, públiques o privades, que efectuin un subministrament d'aigua en la conca, la zona vessant o l'àrea d'aplicació dels cànon i l'increment. Amb aquest objecte, els cànon i l'increment de tarifa s'incorporaran necessàriament a les factures-rebut que emetin aquelles persones o entitats, diferenciant-lo de la resta dels seus components, tot i especificant el caràcter de tribut de la Generalitat.»

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Bé, moltes gràcies. Tenint en compte que no hi ha cap esmena i que després es podrien votar tots els articles que queden conjuntament, si els Grups així ho estimen, votarem ara aquestes quatre esmenes transaccionals conjuntament.

Vots a favor d'aquestes esmenes transaccionals, es posin drets, si us plau.

Vots en contra.

Abstencions.

Aquestes esmenes transaccionals corresponents als articles 11, 14, 16 i 25 han estat aprovades per unanimitat.

Votarem ara conjuntament, si no hi ha altra indicació, els articles 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, Disposicions Adicionals Primera, Segona i Tercera, Disposicions Primera i Segona, i pararem perquè hi ha una esmena al títol de la llei que haurem de votar després.

(L'I. Sr. Madueño demana per parlar.)

Senyor Madueño...

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor President. Per demanar votació separada de l'11.2.c).

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Com dius? l'11...?

El Sr. MADUEÑO: 2.c).

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Ah, l'11, punt 2.c). O sigui, la lletra c) del punt segon de l'article 11 la vol votar separatament.

El Sr. MADUEÑO: El c), eh?

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Sí, la lletra c), del punt segon de l'article 11.

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: O sigui, votarem primer, per entendre'ns, tot l'article 11, menys la lletra c) del punt segon.

El Sr. MADUEÑO: I després, votacions separades, senyor President, del 24...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: De l'article 24?

El Sr. MADUEÑO: Sí, i de les finals primera i segona.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Molt bé. Per tant, anem a pams, votem primer, del text del Dictamen, tot el text llevat de la lletra c) del punt 2.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 11, llevat en aquest punt c), ha estat aprovat per unanimitat.

Punt c) de l'apartat segon.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La lletra c) ha estat aprovada, del text del Dictamen, per 60 vots a favor, cap en contra i 18 abstencions.

Text del dictamen. Senyor Madueño, podem votar el 24 i les Disposicions Primera i Segona conjuntament? Doncs, article 24, quedi clar, Disposicions Finals Primera i Segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 24 i les Disposicions Finals Primera i Segona han estat aprovats per 63 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

Ara sí, podem votar l'article 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 25, 26, 27, 28, Disposicions Primera, Segona, Tercera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Els articles, per tant, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 25, 26, 27, 28, Disposicions Adicionals Primera, Segona i Tercera han estat aprovats per unanimitat.

Correspon votar ara l'esmena 39 al títol de la llei del Grup Parlamentari Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena del Grup Socialista número 39 ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 60 en contra i 11 abstencions.

Votarem ara l'exposició de motius i després votarem el títol i títols. Exposició de motius.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'exposició de motius ha estat aprovada per unanimitat.

Títol de la Llei, títols.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El títol de la Llei ha estat aprovat per 64 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Algun grup desitja fer explicació de vot? (Veus de «no».)

Passem ja al punt tercer de l'ordre del dia: Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de seguretat ciutadana i convivència democràtica, que formula l'il·lustre Diputat

senyor Joan Saura, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula l'illustre Diputat. (*Remor de veus.*)

Silenci, si us plau!

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de seguretat ciutadana i convivència democràtica

El Sr. SAURA: Senyor President, senyores i senyors diputats, les darreres setmanes hem assistit en diferents indrets de Catalunya a l'esclat de tensions socials generades sovint entorn a fenòmens de marginalitat. Crec que tots els grups de la Cambra coincidiran amb el nostre en la preocupació de l'aparició a Catalunya d'actituds de racisme, d'intolerància o de violència que cal desterrar. No estem ni dramatitzant ni magnificant aquests fets, però sí que creiem que cal estar preocupat i veure com desterrem aquestes actituds.

Hi ha hagut bastants fets d'aquestes característiques; en tot cas, en aquesta Interpel·lació, només per raons de temps em referiré als fets de Sant Cosme i als fets de l'apallissament de grups d'incontrolats *skins* pels carrers de Barcelona.

En el primer cas —tots vostès en són coneixedors—, l'autoconstitució de patrulles urbanes que han perseguit i han apallissat consumidors de drogues. La situació de tensió i de violència creada en el barri de Sant Cosme del Prat ultrapassà —ultrapassà— els límits territorials del barri i de la ciutat.

En segon lloc, pocs dies després, vam assistir, bocabadats, com un centenar de joves «caps-rapats», de *skins*, es passejaven tranquil·lament per Barcelona també agredint, violentant i apallissant ciutadans que estaven passejant tranquil·lament pels carrers de Barcelona.

Fer una interpel·lació al Govern català en relació a què pensa d'aquest tema és difícil de contestar i, fins i tot, de substanciar, perquè hi incideixen moltes causes, moltes raons en aquest tema, en aquests temes. En tot cas, creiem important que fenòmens d'aquestes característiques es puguin debatre en el Parlament i, si més no, el nostre Grup, quan avui presenta aquesta Interpel·lació d'urgència, desitja que, com a mínim, el Govern i Iniciativa fixessin posició en relació a tres grans qüestions. Primera: quina ha estat l'actitud del Govern de Catalunya en aquests temes? Segona: quines són les polítiques de fons del Govern català per fer front a aquests conflictes que han ocorregut en les darreres setmanes? I tercer: que parlem també del model policial a Catalunya.

Primer aspecte que ens interessa remarcar aquí avui: que, davant de fets com els de Sant Cosme, però també com els que es van produir a Aitona, constatem una manca de resposta política clara del Govern català. Quan passen aquestes coses sembla que no tinguem Govern català. És a dir, en un país, Catalunya, on contínuament des de la Presidència de la Generalitat o des d'altres instàncies es fan declaracions, manifestacions, posicionaments, quan passen temes d'aquestes característiques —m'estic referint fonamentalment a determinades manifestacions de racisme o a l'autoconstitució de les patrulles de Sant Cosme, però que fins i tot abans, d'una altra manera també s'havien produït en algun altre barri— hem vist com el Govern català, pràcticament, ha donat la callada per resposta. Ha contestat l'Alcalde, s'ha contestat des de la Fiscalia, s'ha contestat des d'associacions de juristes però, en canvi, el

Govern català, no l'hem sentit; en moments on les llibertats personals i la democràcia demanen, de forma clara, una resposta contundent de totes les institucions i, especialment, del Govern català.

Segon gran tema: quines són les polítiques de fons per prevenir, per evitar que succeeixin fets com els que he esmentat? Aquí podríem entrar en un gran debat —que no tenim temps— sobre les polítiques de benestar social, però, en tot cas, fonamentalment m'interessa destacar un parell de qüestions en aquest tema. En primer lloc, la necessitat de reforçar, d'incrementar i de variar políticament les polítiques integrals de rehabilitació de determinats barris, avui totalment insuficients. No és casual que l'esclat d'aquestes tensions es produeixi en determinats barris. Això no és casual. Es produeix en barris amb molts problemes, amb problemes de rehabilitació urbanística, amb problemes d'integració social, i aquí hi ha alguns barris que depenen directament del Govern català, que depenen d'ADIGSA. Sant Cosme n'és un, i Sant Cosme..., és cert que hi ha una part que s'ha rehabilitat, hi ha una altra part que no s'ha rehabilitat però que, en tot cas, el descontrol del Govern català sobre l'ocupació dels habitatges de Sant Cosme o d'altres barris, no té nom. Fa deu anys, els habitatges que es van entregar fa deu anys, a Sant Cosme, més del 50% avui no tenen escriptura pública. Al barri, la part del barri on ha esclatat el conflicte, l'anomenat 801, fa un any i mig, de 801 habitatges, 224 eren en situació irregular. Fins ara no ha passat res.

I en el barri i en el Prat se sap —jo crec que aquí també se sap, i si no se sap, ho dic— que bona part d'aquests habitatges o una part d'aquests habitatges són amagatalls de delinqüents: són habitatges, propietat del Govern català que han estat ocupats per delinqüents, que la gent té por de denunciar-los —alguns, estic parlant de quinze, de vint, n'hi ha altres que, evidentment, estan ocupats en situació irregular i que no són de delinqüents, però hi ha una bona part dels traficants de droga que estan, des de fa temps, ocupant habitatges de la Generalitat. I el Govern ha estat incapaç de fer el cens d'aquests habitatges, dels que va donar fa deu anys i dels quals va fer un cens i va localitzar 224 habitatges. I això té uns efectes claríssims: els efectes que la gent normal se'n va d'aquesta part del barri. Jo hi vaig estar fa poc, abans, el 29 d'agost, passejant en aquell barri amb l'Alcalde del Prat i em deia: «O solucionem això, o això esclatarà», això m'ho deia el Lluís Tejedor, el 29 d'agost.

En aquest apartat de polítiques de fons, el tema de les drogues; les polítiques de les drogues, de la prevenció de les drogues del Govern català. En aquest sentit expressar la preocupació del nostre Grup en relació amb el suport gairebé total de Convergència a la Llei Corcuera, que això voldrà dir que el Govern català, d'acord amb allò que avui signifiquen els plantejaments de fons de la Llei Corcuera plantejarà, amb la prohibició de drogues i amb la sanció del consumidor, la solució del problema de drogues. I cal dir, ben alt, que això és fals: que així no s'aconseguirà, en absolut, disminuir el consum de drogues. Que el problema de fons és per què milers de joves acaben drogant-se? Quins són els programes de prevenció que s'estan realitzant? Quins són els tractaments als actuals toxicòmans? I un altre problema de fons que, possiblement —no que possiblement—, que no tenim competències nosaltres, que és: com s'actua en relació amb els grans traficants?

En tot cas, sí que vull dir, molt breument, en un parell de minuts, en relació amb la política de drogues del Govern català, la seva insuficiència i els seus anys de retard en allò que està passant avui a —pràcticament o gairebé— la totalitat dels països europeus.

Estudis recents, molt recents, ens diuen que de més de 15.000 persones addictes a l'heroïna, no més enllà —no més enllà— de 2.500 han passat en algun moment per tractament i que ni tan sols el 40% d'aquests 2.500 han continuat, durant un cert temps, el tractament. I avui hi ha una coincidència entre tots els sectors preocupats que els toxicòmans, a Catalunya, no tenen relació continuada i molts no han estat mai en un centre de tractament.

Veiem que en els centres oberts hi ha manca d'orientacions, hi ha partides econòmiques ridícules —abans-d'ahir en una reunió d'alcaldes d'Iniciativa, l'Alcalde de Sant Feliu, per exemple, em deia que l'ajut que rep del Govern català per tot un any per a un centre de tractament és de mig milió de pessetes. Hi ha, d'altra banda, manca de programes a ensenyament; hi ha un programa, diguem-ne, molt insuficient a EGB i gairebé a secundària no ha començat cap programa de prevenció. O veure com a Catalunya, en contraposició al que passa en altres països, més del 70% dels malalts de la SIDA són toxicòmans, que té molt a veure amb el fet que el toxicòman, avui a Catalunya, no és un malalt que està relacionat amb els centres de tractament.

I en el tema de la droga, una última consideració: cal obrir una línia política que a Catalunya no s'ha obert. És a dir: a Catalunya, les orientacions que es donen des del Govern català, des de la política en relació amb el tema de drogues i que s'apliquen en molts ajuntaments o en moltes institucions, és que només es tracta aquell toxicòman que fa abstinència total, que té un gran suport familiar. I es deixa de banda milers de toxicòmans, que no faran abstinència total ni tenen suport familiar. Aquí tenim un conjunt de milers de ciutadans que en altres països —Holanda, en el 86; Anglaterra, en el 87; a Alemanya no recordo l'any— que s'han preocupat pel tractament dels toxicòmans que, possiblement, mai decidiran regenerar-se. Perquè no tenen voluntat, perquè no poden, pel que sigui! I aquests milers de persones necessiten tractaments —metadona, canvi de xeringues, el que sigui—, necessiten això com a condició primera, que no es posin més malalts, que no contagiïn determinades malalties, com està passant amb la SIDA, però, fins i tot, com a mesura de prevenció de la delinqüència. I cal tenir molt clar que hi ha un conjunt de persones important que fins que aquesta societat no canviï molt, continuaran enganxats a la droga. I a aquests també cal donar-los un suport terapèutic.

L'última qüestió —i acabo. El model policial. Crec que els fets que han passat també ens han deixat sobre la taula una sensació més enllà d'on milita, on estem cada diputat de nosaltres, del paper trist, del paper molt trist de l'autogovern català en el tema de seguretat ciutadana. Jo crec que ha estat trist, des del punt de vista de l'autogovern, que, davant de determinats fets, pràcticament o gairebé l'única resposta que s'hagi donat per part del Conseller és que demanarem —o demanarà— una reunió de la Junta de Seguretat.

Ahir vam tenir oportunitat de conèixer les declaracions del Conseller de Governació en relació que per primer cop la Junta de Seguretat havia parlat dels problemes de seguretat a Catalunya. Jo crec que, possiblement, seria bo que avui poguéssim

escoltar, per boca del Conseller, una mica les raons de l'optimisme; en tot cas, els temes de la Junta de Seguretat, les relacions amb l'Estat en relació als temes de seguretat és la margarida: t'estimo i no t'estimo. Ahir, repassant els retalls de diari dels últims quatre anys, veies, de cop i volta, un gran acord, un gran desacord i aquesta és la història de les relacions entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat.

En tot cas, dues qüestions, per acabar el tema de seguretat. Primera, avui, a Catalunya, no existeix un pla de seguretat global —no existeix. No existeix un pla de seguretat del Govern català; existeix una política, fonamentalment aquella que s'articula a l'entorn de la política del Governador Civil de Barcelona, que és una política molt simple: tapar forats. Quan a Sant Roc tinc problemes, tapo aquest forat; desplaço els delinqüents cap a un altre lloc; quan en tinc a Sant Cosme, tapo Sant Cosme; els desplaço a un altre lloc. Aquesta política de tapar forats, que és la que està prevista que es produeixi en els Jocs Olímpics, agreujarà les situacions de desequilibris, perquè en els Jocs Olímpics taparem determinats forats. I amb la resta de Catalunya, què passarà? Per tant, manca d'un pla de seguretat global.

I en segon lloc, el paper de la Junta de Seguretat; Junta de Seguretat que —ara se'ns diu, espero que l'honorable senyor Conseller ens pugui informar més àmpliament— se'ns diu que començarà a parlar dels temes de seguretat. Però jo vull cridar l'atenció. En aquest Parlament, l'any 85 hi va haver un gran acord que venia a dir: «No hi haurà política de seguretat si no hi ha coordinació de les forces de l'Estat, del Govern català i de la policia local». Perquè, mirin, per desgràcia, avui, des del punt de vista de les actuacions, la coordinació entre els Mossos d'Esquadra i les forces de l'Estat serveix per poca cosa. Que no es malinterpreti: s'ha de fer, però els efectius dels Mossos d'Esquadra són minsos, i on estan? I es pot plantejar, avui, una política de seguretat sense que els ajuntaments —vuit mil policies locals— participin en un organisme de definició de la política i rebin orientacions? Aquest és un gran tema que encara avui està pendent.

En definitiva, senyor Conseller, política del Govern davant d'aquests fets, polítiques de fons per prevenir fets com els que han passat aquestes últimes setmanes, i quines són les seves propostes per tirar endavant aquell model policíac que ara fa sis anys es va aprovar.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt honorable President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat interpellant, ha començat vostè dient: més que una interpellació —ho he pogut entendre així—, el que fem en aquests moments és una reflexió. Però, és clar, vostè ha pujat a fer una interpellació i, aleshores, ha concretat o ha exposat molt bé, ha dibuixat tres tipus de problemes que demana resposta: quina és l'actitud del Govern, quin és el model policíac, etcètera. Quina és la política d'habitatge en aquest tema

Jo li contestaré amb molt de gust tot. El que passa és que em sembla que vostè ha carregat sobre una sèrie de coses que no eren objecte d'aquest debat. Miri, la preocupació, la part de la preocupació i de l'anàlisi és exactament igual que vostè. Però

no vostè i jo; em sembla que tots els senyors diputats de tots els grups d'aquesta Cambra. Diria més: em sembla que el que ha passat aquests dies ens preocupa a tota la societat. Ens ha de preocupar no sols a nivell institucional, sinó a nivell personal.

Segona, no és cert que el Govern de la Generalitat no s'hagi manifestat quan ha succeït una cosa d'aquestes. L'endemà mateix, jo, que demanava la convocatòria urgent de la Junta de Seguretat, deia: «I el Govern, inequívocament, rebutja els fets que han passat». El que passa és que no es pot posar tot a la mateixa balança; no és el mateix fenomen social el que produeix els fets de Sant Cosme que el que produeix l'actitud dels «caps-rapats» fa uns quants dies pels carrers de Barcelona. I no és la marginació que produeix aquest últim fet. Segurament, i probablement, el que fa falta és això, senyor Saura, potser una reflexió aprofundida que va molt més enllà d'aquestes pinzellades o d'aquestes actituds que es veuen en els carrers aquests dies, o que s'han vist en els carrers aquests dies, i que no comencen el dia de Sant Cosme amb l'autoconstitució de les patrulles ciutadanes. Com ha dit vostè, hi ha hagut uns brots de racisme anteriors, i aquesta ha estat la realitat, la trista realitat. Hi ha uns fets de Tàrraga, que varen succeir també com un esclat de violència i no en aquests moments; i pel tipus de gent i per les declaracions que fa la gent que van detenir a Tàrraga, no és un problema que es pugui barrejar amb tots aquests que vostè acaba d'exposar d'aquesta manera.

El Govern ha respost, ha respost immediatament. Política d'habitatge, política de benestar social, política de joventut, política de formació, política d'educació. Totes les polítiques necessàries per intentar fer allò que tots sentim en aquells moments, per intentar que el consum de droga, que l'assistència al drogoaddicte, doncs, sigui la que hauria de ser.

Jo no estic gaire d'acord amb les seves xifres, senyor Saura. Jo vaig assistir, l'altre dia, a la reunió que es va convocar a Madrid per part del Secretari d'Estat amb quatre representants dels Governos autonòmics i els governadors civils o els delegats del Govern, i el senyor Solans —que em mereix la màxima credibilitat en aquest tema perquè n'està assabentat i ho porta i, a més a més, doncs, em sembla que té un gran programa dissenyat; una altra cosa és que els mitjans s'hagin ajustat al programa—, em sembla que em deia i donava una data esperançadora i deia: «L'important en aquests moments és que probablement, també gràcies a les polítiques que s'han fet en aquest camp i amb la col·laboració de tothom, doncs, el consum d'heroïna per la gent que té quinze i vint-i-cinc anys, des de fa tres anys no sols s'ha estabilitzat, sinó que s'ha reduït.» O sigui, hi ha un segment de població en què el consum no sols no augmenta, sinó que baixa i això probablement ha estat possible gràcies a totes aquestes polítiques que s'han estat fent. Per tant, no és així, no és d'aquesta manera.

Després hi ha hagut, realment, que falten segurament instal·lacions de desintoxicació, de rehabilitació, probablement en fan falta. I també ho hem de denunciar i ho hem dit, jo també ho he dit públicament, em sembla que l'endemà mateix dels últims..., d'un d'aquests fets, no? Escolti, les dificultats, fins i tot, del Govern de la Generalitat moltes vegades per ubicar un centre de rehabilitació; les actituds veïnals, actituds de gent que només explico —vull dir, no critico en aquests moments—, que en un moment determinat hem vist com es posaven en un altre costat i es manifestaven dient que no es feia res, quan els ha-

viem vist també amb una actitud insolidària o poc generosa perquè es pogués construir o es pogués habilitar un centre de rehabilitació.

Em sembla que, segurament, no s'ha fet tot el que s'havia de fer. Segur, segur que s'ha de fer molt més i segur que ho hem de fer amb l'aportació de tothom perquè és un problema que ens afecta no a un grup o a un altre, no a un govern o a un altre, afecta la mateixa societat i és prou preocupant. No estic tan d'acord en què tot el que es fa a l'estranger sigui meravellós i el que fem aquí no ho sigui. Een alguna reunió a què he assistit he vist la preocupació, també, i que els índexs i les deshabituacions que es produeixen en els drogoaddictes i les dificultats que hi ha per reinserir, per «reinsertar», perquè, evidentment, ens trobem, doncs, amb un cúmul de dificultats i amb una colla de polítiques que són..., encara que puguin semblar són disperses, s'insereixen en el mateix lloc.

A mi em dona la impressió, no sé. Recordo que fa un any, un any i mig, nosaltres vam actuar no sols des de la política d'habitatge d'ADIGSA, sinó fins i tot en col·laboració amb l'alcalde del Prat —ja saben que jo he dit moltes vegades que ens interessa i ens agrada que els alcaldes ens demanin la col·laboració—, i vam actuar a Sant Cosme i es va corregir el que es podia corregir. En aquells moments hi va haver una actuació, jo penso, que molt serena i molt callada, però molt important. I que això ho estem fent a bastament, ho estem fent...

Per tant, la política, jo penso, que seria objecte, i a mi m'agradaria i al Govern de la Generalitat li agradaria que es pogués fer un debat sobre aquest tema i sumar esforços per part de tothom per veure cap a on hem d'anar i què és el que hem de fer més del que s'està fent, que segurament s'ha de fer. Però sí que vull posar de relleu el següent: em sembla que el Pla Nacional, Pla de tot l'Estat, de la Lluita contra la Droga és un Pla molt ben dissenyat. A mi em dona la impressió que està obtenint bons resultats i que segurament falten més mitjans i que, bé, que s'haurà de fer quelcom més. I que segurament hi ha d'haver un cop de timó i accentuar més el pes en una política o en una altra, però em sembla que s'està fent.

I miri, quant a política de seguretat, és clar, vostè ha aprofitat el viatge, però jo no hi puc estar d'acord. Jo puc estar d'acord amb l'anàlisi que vostè m'ha fet i amb certes coses també. Miri, en aquests tres anys s'ha aconseguit una cosa molt important, malgrat les dificultats que hi ha hagut i que són objectives: s'ha aconseguit un acord de desplegament i de delimitació dels serveis policials, i s'ha aconseguit un acord de finançament, i s'ha aconseguit que, des de fa tres anys, cada any ingressin a l'Escola de Policia de Catalunya 300, 359 mossos. I aleshores li ho explicaré —perquè això ho explico molt, però sembla que no... que potser no ho sé fer prou bé, però...—: a Catalunya no es poden fer bé, no es poden formar bé, no es poden seleccionar bé més de 300 o 350 mossos cada any; perquè l'important per fer un cos de policia, un bon cos de policia, aquella policia que tots desitgem, que tingui aquelles virtuts que a vegades trobem a faltar en els cossos de policia, necessita fer, seleccionar molt bé la gent, que sigui gent, que sigui, no sols vocacional, que tingui un nivell cultural adient, que no tingui..., que psicològicament no tingui cap problema d'agressivitat, ni cap problema de ser un home amb pistola. I la selecció requereix que de cada deu en puguem —o vuit, o nou, o deu—, en puguem seleccionar un.

I per fer una bona formació, i no hem escatimat esforços i vostès ho saben perfectament, a l'Escola de Policia de Catalunya es poden formar 300, 350 mossos, 150 guàrdies urbans de Barcelona i 150 policies locals de Catalunya, que són els que estem formant en aquests moments. I els està formant la millor gent que hi ha al país i estem enviant a fora, a les millors acadèmies del món, els policies perquè es formin en les seves responsabilitats i en la seva professionalitat de la millor manera possible. I el model de policia vostè sap que jo l'he defensat moltes vegades.

Primer, no és que l'altre dia jo... Jo vaig sortir de la Junta dient el que vostè ha dit, és veritat; és la primera vegada que a la Junta de Seguretat es parla de la seguretat del ciutadà. I jo ho he denunciat sempre, i ho he dit. Fins ara la Junta de Seguretat servia només per fiscalitzar el creixement i la tasca que feia la policia autonòmica, els Mossos d'Esquadra; això ho he dit sempre, si d'això m'he queixat, si d'això s'ha queixat el Govern, no el Conseller de Governació, el President de la Generalitat. I quan l'altre dia et trobes amb una actitud diferent, amb una altra sensibilitat i et reuneixes allà i veus que realment la Junta de Seguretat comença a parlar del que estem parlant vostè i jo en aquests moments i comença a parlar i comença a definir allò que havíem demanat —que jo havia demanat personalment—, el desembre de l'any 88, que és una oficina, una taula de coordinació permanent de la Junta de Seguretat, on hi hagi un trasbalsament d'informació constant les vint-i-quatre hores del dia; on hi hagi coneixement directe del que estan fent uns i el que estan fent els altres; on hi hagi la informació dels antecedents de les persones que es detenen. Això ho havia demanat i no havia estat possible.

Jo dic també, també, que hi ha hagut potser raons subjectives i unes altres d'objectives, quan hi ha... La seguretat és un tema, una cosa molt seriosa, molt seriosa, evidentment; no tot es pot explicar ni es pot dir, i quan un país ha funcionat uns anys amb un sistema de seguretat, amb uns cossos de seguretat determinats i ve un altre, que és el que vol el país i el que volen, el que va..., el que volem que vagi creixent a Catalunya i s'ha d'inserir en un sistema de seguretat, ocasiona unes dificultats realment objectives. I penso que això s'ha de fer tal com intentem fer-ho —que és sense parar—, però amb certa prudència perquè el que volem és fer-ho sense rebuig per part de ningú, que tothom ho accepti.

I quan ja tenim ara cossos i forces de seguretat que van, que donen classe a l'Escola de Policia de Catalunya, es va produint, més enllà de les decisions polítiques de dalt, aquest engranatge necessari, perquè ens ha d'importar només una cosa, que és la seguretat del ciutadà. I no oblidem una cosa: fa tres anys a Catalunya hi havia 500 Mossos d'Esquadra, 500, dels quals n'hi havia 100 heretats de la Diputació, que dissortadament no havien rebut ni la formació que després els ha donat l'Escola de Policia de Catalunya avui. I en aquests moments n'hi ha 1.120 al carrer i 350 a l'Escola de Policia de Catalunya. I el creixement és aquest, pot ser aquest, i el que hem de fer és aprofitar molt bé els recursos per potenciar sempre els escassos recursos que hi ha i també d'efectius policials, però sobretot amb una política de coordinació, d'informació i d'actuació, que és el que cal fer.

No em digui que... —és l'únic que em sap greu de tot el que ha dit, tot allò altre ho podríem compartir més o menys—, home, que la policia autonòmica aquests dies no ha estat a l'altura no

és veritat. Ha estat un exemple del bon fer i permeti'm que la defensi fins i tot més enllà, potser, del que seria un bon debat que estem tenint en aquests moments. La seva actuació l'últim dia, doncs, va ser una actuació no sols molt ben feta, sinó exemplar, exemplar i els jutges ho diuen d'aquesta manera. Per tant, em sembla que no es corregeix.

I quant a l'últim tema que m'ha tocat, miri, també m'ho he sentit dir, aquí, després d'una Junta de Seguretat, des de fa tres anys. El model de policia de Catalunya passa perquè la policia base de Catalunya sigui la policia local, però policia local que també ha de fer allò que està fent en aquests moments i que excepte algunes grans ciutats, com era Barcelona, o com podia ser Badalona o com podia ser l'Hospitalet, doncs, la formació també dels seus agents havia de ser d'una altra manera i ara s'està fent. I s'està fent amb l'ajut i el suport de la Generalitat; vuit mil, quan parlem de vuit mil guàrdies urbans a Catalunya, home, parlem de vuit mil persones que porten uniforme i que uns són agents de l'autoritat, altres són auxiliars, altres no ho són i que del que es tracta és d'homologar. La Llei de Coordinació de Polícies Locals ha anat per aquest camí; l'esforç de l'Escola de Policia va per aquest camí; el suport als ajuntaments va per aquest camí.

Ara, si el model és aquest, policia a base de..., quan s'arribi al final i tinguem gent suficient, policia base de Catalunya, policia local, amb el suport i la coordinació de la policia autonòmica. I els cossos i forces de seguretat per a aquelles funcions i serveis policials extra i intercomunitaris, com estan assignades per la Constitució i per les lleis. Aquesta és la definició d'aquest Parlament, i amb això anem —i amb això anem. El que passa, que no veu que si jo ara en aquests moments... Miri, els mossos d'esquadra, les brigades que vénen funcionant: la brigada —la més nova— la del medi ambient porta poc temps, porta dos mesos; la brigada de menors, un exemple del bon fer policial; la brigada de joc i d'espectacle funciona a satisfacció dels jutges; però, a més a més, la brigada de menors ha donat exemples públics de quina és la seva capacitat. Bé, el que estem fent, a poc a poc, i el que anem assumint ho fem —jo penso—, o ho fan —perdó—, ho fa la policia autonòmica amb una gran dosi, no sols de voluntarietat, sinó de professionalitat i de bon fer policial. Per tant, hi estic plenament d'acord; jo he dit moltes vegades que la Junta de Seguretat de Catalunya s'hauria d'ampliar amb la representació dels ens locals, dels municipis de Catalunya, perquè alguna cosa han de dir, quelcom han de dir en seguretat, quan ells han de ser —segons el model policial de Catalunya— la peça, o la policia base, de la seguretat pública de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Per a un torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Una mica per contestar els tres nivells de problemes que el nostre grup havia plantejat. El senyor Conseller ens diu que el Govern va contestar. Nosaltres com a obligats lectors —per professió, en aquests moments— dels mitjans de comunicació i..., jo no recordo aquestes declaracions. Si el senyor Conseller diu que ho va dir, no en tinc cap dubte. Ara, el que dic és que això és insuficient, totalment insuficient, perquè per coses menys importants el President Pujol ha tingut minuts de televisió, de televisió pública. I davant d'un moment que s'estan conculcant llibertats per-

sonals, s'està apallissant gent, era un moment o no de dir-ho en veu més alta, i des d'instruments que es tenen? Coincideixo, de totes maneres, amb el senyor Conseller, que cal fer-ho sempre, i espero que, en el cas que hi hagi altres actuacions d'aquestes característiques, la veu del Govern pugui ser més alta.

Però, en tot cas, també voldria recordar uns altres fets, els fets d'Aitona, del racisme. Jo tampoc sé —igual sí— que s'hagi obert cap expedient a una escola concertada pel que va fer. I possiblement, amb una voluntat política clara, s'hauria obert un expedient a una escola que està funcionant amb diners públics.

En el tema de les drogues: és cert que l'heroïna baixa. Jo també vaig estar fa pocs mesos al País Basc, en un seminari que feien els responsables del Pla Nacional de Drogues, i ens deien que l'heroïna baixava. Ara, deien dues altres coses: «Baixa perquè la gent té molta por a la mort i el consum de cocaïna i alcohol s'està disparant com mai s'havia disparat». Això també és el problema de les drogues en aquests moments. En tot cas, senyor Conseller, jo en el que sí que insisteixo és en el diagnòstic de Catalunya. Avui els toxicòmans de Catalunya, la gran majoria d'ells, no estan en tractament.

La política que es fa des del Govern català impossibilita, en bona part, aquest tractament. I cal començar a dissenyar polítiques que facilitin aquest tractament.

Hi ha algun senyor diputat que diu: «Per què?». Perquè si la política, les condicions que posen per fer tractament són que, si no tens abstinència total o tens suport familiar, no se't tractarà, no existeix el tractament. Això, cal anar en els pocs centres que hi ha. I per exemple, hi ha demandes, iniciatives parlamentàries pendents des de fa mesos en aquesta Cambra, per exemple, ampliar el nombre de centres on es facilita metadona; i això no s'està fent. Hi ha un decret del Govern de l'Estat de l'any 90, que aquí no s'ha desenvolupat, i s'ha desenvolupat en altres comunitats autònomes! Per què aquí no es desenvolupa? Per quina raó?

Insisteixo que no és un problema d'instal·lacions —el senyor Conseller deia: «És que hi ha poques instal·lacions»— i les que hi ha no s'utilitzen —les que hi ha no s'utilitzen— perquè el que manca és una política diferent de prevenció i de tractament.

El senyor Conseller tampoc m'ha dit res del tema dels plans integrals.

Afirmació. Sant Cosme: ADIGSA, 800 habitatges, 224 irregulars fa un any i mig. Allà, en 15 o 20 habitatges, hi ha els traficants, que la gent no denuncia, al Prat, i no els denuncia perquè té por. I les dues persones que els van denunciar van retirar la denúncia. Ara, la gent no pot aguantar. Què ha fet? Apallissar el consumidor. No ha apallissat el traficant. No ha denunciat el traficant. De qui és responsabilitat que en aquests habitatges hi hagi aquestes persones? Com és possible que habitatges fets fa 10 anys, donats per vostès, el 50% encara no té cap document de propietat i s'estan traspasant els habitatges? Com és possible tot això? I això no passa només a Sant Cosme. Això passa en altres barris.

L'últim tema: el tema policial. Senyor Conseller, jo no he dit que la policia autonòmica no ha estat a l'altura —no posi en la meua boca coses que ni..., després em referiré al que ha dit molt breument. Ara, sí que el que he dit és que, independentment que estigui a Iniciativa per Catalunya, estic trist pel que passa; perquè el Conseller de Governació, la màxima actuació que pu-

gui fer quan passin aquests fets és: «Demanaré la reunió», i la màxima resposta és: «Estic content, perquè en podem parlar»! Quines són les competències d'aquest Govern en aquest tema? No n'hi han més. I aleshores, el que estic dient —i tampoc se m'ha respost— és: cal o no cal, avui, un pla de seguretat global a Catalunya? I si cal, què en diu aquest Govern? I des d'on es fa? Estan vostès d'acord, o no, que s'està fent una política de seguretat —hi insisteixo—, instrumentada fonamentalment entorn del Governador Civil, de tapar forats. Estan vostès d'acord, o no, que amb els Jocs Olímpics s'agreuja? Estan vostès, o no..., i aquí és el que jo deia: que vull coordinar la policia autonòmica, que en són 1.000 —em pot corregir—, amb les forces de l'Estat, que en poden ser 13.000 —em pot corregir. Això és insuficient, perquè hi ha 8.000 policies que no estan coordinades les seves actuacions! I avui, en els ajuntaments, que des de fa molt poc temps funcionen les Junes Locals de Seguretat, és una reunió entre el responsable de l'Ajuntament i el comissari, sense cap orientació de ningú. De ningú!

No seria bo que les Junes Locals de Seguretat tinguessin orientacions de la Junta de Seguretat, on està l'Estat central i el Govern català? Què en pensen fer de tot això? No hi ha altres instruments, més enllà de la Junta, de fer que la coordinació s'efectuï, senyor Conseller? No podem crear altres instàncies per fer-la? Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'honorable Conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President. Senyores i senyors diputats. Senyor Diputat. Bé, hi ha una cosa preocupant. «Com que no s'han regularitzat els contractes de titularitat d'ADIGSA no sé a on, això provoca tota aquesta inseguretat». Això no és veritat. A Sant Cosme i a Camp Pla, i a Riucar i a Bonavista, ADIGSA —i no tinc jo les dades ni és de la meua competència, però jo ho he pogut veure— s'han solucionat i s'han donat durant diversos anys milers i milers d'expedients amb situacions realment molt difícils. I s'ha fet, jo penso, una tasca important. Ara, «una situació administrativa comporta tot això». Això no és cert. I després, una cosa que és més delicada: que és que els traficants de droga estan tots al barri de Sant Cosme i als 800 habitatges? I al carrer Muntaner i a la plaça de Catalunya, i a les Rambles, i a la part alta de la ciutat.

És que hi ha un tema preocupant, que a més a més aquests dies ha estat objecte, també, de reflexió. Estem associant una sèrie de conceptes que no són veritat. Hi ha unes actituds, unes certes actituds, d'allò: estranger, hispano-americà o sud-americà o no sé què, igual a delinqüent; i barri dels afores, igual a delinqüència, igual a drogoaddicció, igual a marginació. I això no és cert.

En alguns llocs d'aquests barris i en alguns llocs de la gran ciutat, i en alguns llocs del meu poble, que té 5.000 habitants i no hi ha ni barris ni marginació. El que passa és que hi ha actituds, i després es produeixen uns fets que no es poden generalitzar ni es poden defensar d'aquesta manera.

Després hi ha una altra cosa, miri, en els temes de seguretat jo hi estic aprenent molt i he hagut d'aprendre aquest temps, doncs, escoltant i llegint. Hi ha una cosa que és important: la inseguretat es produeix per uns fets reals objectius que es produeixen i a vegades per imatges que es donen, i que creen inseguretat.

I amb això hem d'anar sempre amb molt de compte, per a no augmentar la dimensió d'aquests fets objectius d'emmarcar, realment, en la dimensió que tenen per no crear més, no diria sols imatge, sinó incertesa o inseguretat en el ciutadà.

M'ha preguntat, vostè, que diu que no li he contestat. No existeix i... Ha parlat dels Jocs Olímpics, i em sorprèn. Miri, hi hem intervingut des del primer dia des de fa dos anys; i amb unes coses sóc crític, i ho dic públicament, i amb altres, doncs, les he de defensar per honestat. Els programes de seguretat dels Jocs Olímpics —no de Barcelona, de Catalunya— són uns dels instruments més..., jo diria més complets en seguretat que jo he vist. Per què? Perquè hi ha unes experiències passades de seguretat en altres ciutats, perquè hi ha hagut tècnics que hi han participat —que ho han fet, jo penso, que molt bé— i, per tant, miri, jo estic completament a l'altre costat. Jo penso que la seguretat olímpica de Barcelona, tant el que fa referència als seus instruments de programació i als programes d'actuació com el que serà en la seva realitat, doncs, són molt bons.

I penso que hi haurà una gran seguretat a Catalunya. Això no vol dir que no pugui passar res, perquè sempre has de posar en aquestes..., en cursiva, però realment em penso que no és així.

I constitucionalment, li diré una cosa: policialment, quant el que podem fer en seguretat a Catalunya, jo penso que hem avançat, i que anem al límit de totes les possibilitats estatutàries i constitucionals. Sí senyor; quan a mi m'ha sentit dir fa dos dies: «Demanem el trànsit» —tots sabem que l'Estatut diu que queda exclòs—, demanem, anem molt més enllà, volem una delegació de competències per dir orgànica del trànsit, anem més enllà.

I quant a arribar al límit de les nostres capacitats, el senyor Ribó —que això ho ha dit aquí i jo li vaig contestar un dia, també—, hi ha un tema que és preocupant, i que és el tema de sempre, la Ley de Cuerpos y Fuerzas de Seguridad del Estado. Una llei! El conseller de Governació, senyor Saura —he de contestar al senyor Saura—, s'ha de moure dintre de la legalitat vigent, l'ha de defensar, i ha de fer tot el possible per millorar-la dins les seves possibilitats.

Li asseguro que la voluntat política no ens manca i que volem, dintre de les possibilitats de creixement que li anava dient, la màxima responsabilitat de seguretat a Catalunya. Perquè han dit una altra cosa aquests dies: que una cosa és la competència de la seguretat, en certs aspectes, i l'altra és la responsabilitat del Govern de Catalunya. I precisament en funció d'aquesta responsabilitat no renunciem a cap competència i demanem les que, també, constitucionalment no ens pertocuen en aquests moments.

No en dubti, en aquest tema, en la droga, en la inseguretat, en millorar els nivells de seguretat, ens hi podem trobar, perquè no crec que hi hagi massa diferències ideològiques ni massa diferències de plantejament, i el que convé, potser, són debats, doncs, de reflexió, per enriquir allò que el Govern de la Generalitat podria fer en aquests moments, però que ara i avui a mi em permet contestar-li molt tranquil·lament, i penso que hem fet i que estem fent tot el que podem. Ho fem de la manera millor possible —amb errors evidentment, que sempre n'hi ha—, però que sí que no se'ns pot acusar que defugim de les nostres responsabilitats.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Suspendrem la sessió, que es reemplenarà a dos quarts de cinc de la tarda. Se suspèn la sessió.

Són les dues del migdia i quinze minuts.

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix l'I. Sr. Vice-President Primer del Parlament, acompanyat de l'I. Sr. Vice-president Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintó.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Sanitat i Seguretat Social, de Treball, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Es reprèn la sessió.

El punt quart de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la posada en funcionament dels organismes de direcció i participació del Servei Català de la Salut, que formula la il·lustre Diputada Maria Teresa Utgés, en representació del Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula la il·lustre Diputada senyora Maria Teresa Utgés.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la posada en funcionament dels organismes de direcció i participació del Servei Català de la Salut

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, el motiu d'aquesta interpellació que vam presentar el mes de juliol és saber quan es posaran en funcionament tots els organismes de direcció i participació del Servei Català de la Salut.

La primera constatació que volem fer és que el mes de juny de l'any passat es va aprovar en aquest Parlament la Llei d'Ordenació Sanitària. Aquest Projecte de Llei vol fer efectiu el dret de la protecció de la salut a la població de Catalunya, i s'hi plasma molt clarament el principi de participació comunitària dins de la totalitat de les estructures del Servei Català de la Salut. Aquest principi és una de les regles principals d'una democràcia que, precisament, vol arribar a les cotes més altes de representativitat, és a dir, a les decisions sanitàries.

En definitiva es tracta..., aquest Projecte de Llei vol tractar de superar la fase en la qual la comunitat proporcionava els recursos i estava informada, per situar-nos en una fase en què la comunitat també participa en la presa de les decisions. I aquesta representació està contemplada en la Llei d'Ordenació Sanitària i es reflecteix a través de les corporacions locals, els consells comarcals, les organitzacions sindicals, les empresarials, tant en els òrgans de direcció com en els de participació establerts en tots els nivells, en els quals també hi tenen cabuda totes les entitats que en l'àmbit sanitari són representatives del teixit social català.

Es va remarcar, en aquell debat d'aquesta Llei, la importància que hi participin aquests representants públics i institucionals de la societat catalana, per tal de possibilitar, precisament, l'acomodació a les necessitats de la població, i sobretot la inte-

gració a la reforma. Per tant, si el que realment volem fer és un sistema sanitari nou, ha de ser, necessàriament, un sistema participatiu, un sistema obert; i aquest ha de ser el factor bàsic de funcionament del Servei Català de la Salut; i del seu protagonisme és d'on començarà la veritable reforma. I és per això que el Grup Socialista té interès que es posin en funcionament tots els estaments, tots aquests organismes.

El passat mes de setembre, dos mesos després d'haver presentat aquesta interpellació, la Conselleria va reglamentar dos d'aquests organismes de participació mitjançant l'Ordre del 28 d'agost de 1991, per la qual s'estableixen els sistemes per a la designació dels representants dels ens locals en els òrgans col·legiats, de direcció i participació del Servei Català de la Salut, i també dels representants de les associacions de consumidors i usuaris.

Per tant, després de deixar clar que encara falta la reglamentació dels altres estaments, la nostra preocupació és que amb la no-posada en funcionament de la totalitat de les estructures, no s'està complint amb una de les funcions que considerem molt importants i que marca la Llei d'Ordenació Sanitària, que és l'elaboració del Pla de Salut. No ens agradaria que l'elaboració d'aquest Pla es fes sense la seva contribució; no ens agradaria veure que les mateixes estructures del Servei Català de la Salut, que marca la Llei d'Ordenació Sanitària, no poden aportar criteris a l'hora de decidir quines han de ser les actuacions públiques en els seus respectius àmbits d'actuació, perquè encara no estan constituïdes.

Pensem que amb tot això no estaríem fent un sistema precisament ni obert ni reformat, i no estaríem ajudant gens a l'assoliment de tots els objectius que marca el document marc d'aquest Pla de Salut, que va fer el mateix Departament.

En definitiva, no voldríem veure que després de l'aprovació d'una llei molt important per a la nostra societat, aquesta no s'acompanyés d'un canvi en les actituds i en les formes de treballar. I així —tornant a parlar dels decrets que la Conselleria ha tret en aquests últims mesos— m'agradaria de fer-li alguns comentaris com a exemple que no s'està prenent aquest tema amb la seriositat necessària.

El primer Decret, el 35/1991, del 4.3.91, estableix que «la composició dels consells de salut com a òrgans de participació comunitària en les regions sanitàries serà la que li atribueix l'article 30 de la Llei d'Ordenació Sanitària», i això ho fa sense tenir en compte la resta de la Llei, la qual també té disposicions transitòries que regulen que «mentre no es procedeixi al traspàs dels centres i serveis sanitaris de les diputacions catalanes a la Generalitat de Catalunya, les diputacions tenen dos representants en el si del Consell Català de la Salut, i un en els consells de salut de les diferents regions sanitàries». Per tant, una primera omisió que volem pensar que és involuntària.

El segon Decret, el que hem esmentat amb anterioritat al del 28 d'agost, també del 1991, aquest fet d'una forma més grollera que el primer. Per exemple, en el sistema d'elecció dels representats municipals; en primer lloc, l'esmentada Ordre estableix un sistema d'elecció diferent del que es preveu a la Llei Municipal catalana, la qual atorga a les entitats associatives dels ens locals el caràcter d'entitats representatives dels seus interessos generals; i, per tant, està establint que la designació dels representats municipals i comarcals es faci a través de les entitats associatives dels ens locals.

El sistema electoral previst en aquesta Ordre, fora de la representació al consell de direcció, en què els vocals municipals són escollits per la Federació de Municipis o per l'Associació Catalana de Municipis, es basa —al nostre entendre— en un complex sistema d'elecció directa pels mateixos alcaldes entre ells, segons els trams de població que fixa l'annex de l'Ordre. Això en el cas de regions sanitàries; després es va clarificar que no només era de les regions sanitàries, sinó dels sectors sanitaris, perquè si hagués estat dels sectors, el sistema hauria estat molt més complex.

Per tant, es posa de manifest —clarament— que, mitjançant una disposició de rang reglamentari, instaura sistemes de representació *ad hoc* diferents als previstos a la mateixa Llei Municipal i deixant de banda les entitats associatives d'ens locals, les quals ni tan sols van ser consultades abans de la publicació de l'esmentat Decret.

Una segona qüestió a destacar és que tota aquesta elecció de representants en un principi es pretenia fer en un període de vint dies —dies a seques, sense especificar-ne la naturalesa. I mentre uns ajuntaments creien que s'havia acabat el termini l'1 d'octubre, altres es proposaven un altre termini. Una absoluta —diguem-ne— descoordinació en aquest sentit. Però, per a nosaltres, la nostra preocupació és, com explicava, com pretenia, el senyor Conseller, que en vint dies els ajuntaments proposessin un candidat, convoquessin el ple i, a més, es reunissin tots els alcaldes que formen una regió i es posessin d'acord en una persona. Per exemple, en la meua regió sanitària cal reunir 227 alcaldes; tot això en vint dies. Aquest termini, cert que ha estat ampliat fins al 31 d'octubre, mitjançant una altra ordre publicada el 2 d'octubre; i, precisament, aquesta última actuació ens confirma que el Decret anterior estava fet en un estil molt tosc.

Un altre punt que cal destacar d'aquest Decret és la provocació de greuges. Així, en el cas de no produir-se l'elecció dels ajuntaments, el Conseller —sense cap consulta— fa el nomenament dels representants, mentre que en els consells comarcals estableix un període de consulta amb els seus presidents abans de fer aquest nomenament. Nosaltres no entenem el perquè d'aquestes diferències, així com tampoc entenem per què una vegada efectuada l'elecció pels ajuntaments i els consells comarcals —a excepció de l'Ajuntament de Barcelona—, el Conseller els ha de nomenar posteriorment.

Pensem... —i hi hauria altres qüestions que caldria tocar com, per exemple, la falta d'informació que han tingut els ajuntaments, una falta d'informació clara i entenedora que, en tot cas, en la rèplica hi continuaria insistint, però que veig que en aquest moment s'ha encès el llum vermell i, per tant, per acabar voldria dir, senyor Conseller, que vostè té una responsabilitat molt important, una funció molt important, que és la de mobilitzar el suport i la participació de tots els sectors perquè l'estratègia de fer un canvi a la sanitat sigui possible.

Per tant, el motiu d'aquesta interpellació és que vostè ens expliqui com posarà en funcionament tots els organismes a direcció i participació del Servei Català de la Salut.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora Diputada. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable Conseller de Sanitat, senyor Xavier Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): Honorable senyor President, senyores i

senyors diputats, efectivament la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'Ordenació Sanitària de Catalunya estableix que per reglament s'han de fixar els sistemes per a la designació de representants dels ens locals en els diversos òrgans col·legiats de direcció i participació del Servei Català de la Salut, les seves regions sanitàries i els sectors sanitaris, com també per a la designació de representants de les associacions de consumidors i usuaris més representatives en els consells de participació dels sectors sanitaris.

En compliment d'aquest precepte de la Llei d'Ordenació Sanitària, va publicar-se al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* l'Ordre del Departament de Sanitat i Seguretat Social, de 28 d'agost de 1991, reguladora dels sistemes de designació dels diversos representants als òrgans al Servei Català de la Salut.

El procés d'elaboració definitiva d'aquesta Ordre ha estat subjecta a diferents esdeveniments i vicissituds que han allargat la seva publicació en el DOGC. I això és el que intentaré jo justificar-li en primer lloc.

El tràmit d'informació institucional a totes les parts implicades, el que ha fet el Departament, s'ha seguit d'una manera escrupolosa. En aquest sentit, el dia 18 d'abril d'enguany s'envià el projecte d'ordre a vuitanta-quatre institucions i entitats de Catalunya, amb la distribució següent —perquè m'ha semblat que sentia que deia que no s'havia consultat. Es va enviar a les dues organitzacions associatives de municipis: a l'Associació Catalana de Municipis i a la Federació de Municipis de Catalunya; als quaranta-un consells comarcals, a les quatre diputacions provincials, a divuit entitats de consumidors, a sis sindicats, a quatre patronals, a sis associacions professionals, a tres universitats i entitats científiques. Es va fixar un termini de quinze dies per formular alegacions.

El propassat dia 6 de juny, i atès que els cens locals de Catalunya es trobaven immersos en el procés electoral municipal —que no va culminar fins a la formal constitució dels seus òrgans de govern respectius—, el Departament de Sanitat i Seguretat Social va considerar convenient l'ampliació del termini conferit a efectes d'alegacions, fins al 30 de juny de 1991, amb l'objectiu de possibilitar una reflexió acurada per part de totes les corporacions i entitats interessades i fomentar la seva col·laboració en la redacció definitiva de l'esmentada disposició.

Cal dir que el 30 de juny —data en què ja s'havien constituït els governs municipals— no s'havia rebut ni una, però ni una, alegació a aquest Projecte. Possiblement, si la Federació de Municipis o qualsevol altra entitat hagués presentat alguna alegació, en el moment reglamentàriament fixat, en aquest moment no estaria contestant aquesta interpellació, perquè no em podran dir que no s'hagi demostrat que el Departament de Sanitat i Seguretat Social, sempre i en tot moment, no hagi donat mostres d'una voluntat de diàleg i de consens, i més en un tema tan important com és aquest de participació.

És un problema que no es dona només a Catalunya; es dona a tot l'Estat; que és difícil, les fórmules d'aplicació no són fàcils; és difícil trobar una solució que satisfaci a tothom, fet que ha donat lloc que les comunitats autònomes amb la sanitat transferida, que han fet lleis molt anteriors a la nostra, no han sigut capaces encara d'aplicar els mecanismes de participació.

En darrer terme, i abans de completar l'iter procedimental de l'esmentada Ordre, calia que els cens locals de segon nivell,

com a part bàsica dels òrgans de direcció i participació del Servei Català de la Salut, consells comarcals i diputacions, procedissin a la constitució dels seus òrgans de govern respectius. Aquests ens locals es van constituir a final del mes de juliol.

Tots aquests esdeveniments expliquen a bastament —i crec que amb prou claredat— els motius pels quals l'Ordre que estableix els sistemes de representants dins dels òrgans del Servei Català de la Salut no s'aproveïssin fins al dia 28 d'agost; no pas per manca de voluntat, sinó per una voluntat, precisament, de no voler marginar ningú, de poder rebre el màxim d'informació possible, i que no es trobessin, doncs, amb dificultats degudes, precisament, al procés electoral a què estaven sotmesos.

El que sí que li he de dir i que realment, doncs, és curiós han estat els esdeveniments que han passat a partir del dia 1 de setembre, no? Perquè es va publicar aquesta Ordre en el *Diari Oficial* i a partir d'aquest moment, doncs, sí que s'han creat aquests problemes i, sobretot, des del moment que el Director del Servei Català de la Salut va enviar una carta adreçada a tots recordant-los la futura constitució.

Probablement sí que eren pocs dies els que es donaven per als nomenaments; s'ha buscat la voluntat i s'ha fet el sistema, doncs, d'allargar el procediment fins al dia 1 de novembre, i la voluntat nostra continuarà sent la de sempre, no? la d'intentar posar-nos d'acord —i en això vostè sap que hi ha, aquests dies, negociacions, tant amb la Federació com amb l'Associació de Municipis— a fi i efecte de buscar acords perquè la representació que hi hagi sigui la més lògica i la més participativa possible.

Però, sincerament li he de dir que la voluntat que sempre hi ha hagut per part de la Conselleria ha estat buscar aquest tipus d'acords i el que a mi m'ha deixat, doncs, una mica preocupat és que realment les institucions —em sembla— que no utilitzen el sistema procedimental normal per intentar introduir les esmenes en una Ordre d'aquest tipus.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Té la paraula, per replicar, la il·lustre Diputada senyora Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor President. Jo crec que de la resposta del senyor Conseller es pot constatar una cosa clara, que és que si els problemes van venir a partir del setembre és perquè abans no hi havia hagut aquesta informació clara i entenedora als ajuntaments i a altres institucions, perquè, és clar, si aquest és un procés nou i per «informació» s'entén enviar una circular o un fax d'aquest tipus d'informació, en un procés que s'acaba d'endegar, que és nou i que no s'acaba d'entendre i que, fins i tot, la mateixa titulació de la interpellació és difícil d'entendre els òrgans de participació i direcció del Servei Català de la Salut, i ens costa a vegades a nosaltres entendre exactament què és això, doncs, evidentment, es necessita un procés d'informació clar i entenedor en els ajuntaments que no ho van tenir al seu moment.

En tot cas, aquesta rèplica... i voldria que sortís d'aquesta rèplica una demanda, diguem, molt concreta i demanem, precisament, al senyor Conseller que posi els mitjans necessaris per tal que aquest procés es faci d'una forma seriosa, negociacions amb diàlegs i amb acords, perquè és l'única manera de poder tirar la reforma endavant, que funcioni i que es noti més enllà del Parlament que les coses han de canviar.

Per tant, la meua..., la rèplica vol ser aquesta demanda concreta que ens agradaria que el senyor Conseller fes possible.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. L'honorable Conseller desitja intervenir?

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: Des del mateix escó, li puc assegurar que hi posem tota la seriositat, tota la voluntat —vostè sap que aquesta negociació s'està portant a terme.

I en l'únic punt que jo insistiria és que jo crec que la gent ha d'utilitzar els procediments normals, i quan hi ha un tràmit d'audiència i s'envien els papers, doncs, jo crec que és el moment que la gent se'ls ha de llegir i ha de procurar introduir millores, no quan ja està publicada l'ordre. Jo crec que és lamentable, doncs, que una ordre de la importància d'aquesta, que marca la participació dintre dels òrgans de gestió de la sanitat de Catalunya, doncs, s'envia això en tràmit d'audiència i que ningú s'ho miri, no? I que això la gent només se n'assabenti quan arriba el moment que s'ha d'aplicar el tràmit de funcionament. Doncs, home! Jo crec, sincerament, que desdiiu molt de les institucions, doncs, que no han utilitzat aquest tràmit que es va fer. I jo només li puc dir que, donada la importància d'aquest fet, nosaltres, doncs, allargarem, continuarem discutint i negociant, perquè volem que sigui participatiu i que tothom hi estigui d'acord; però, realment, exigeix, doncs, aquest fer, no?, que la gent hi estigui... bé, jo crec que la gent ha d'estar per la seva tasca, no?

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller.

Correspon ja substanciar el punt cinquè de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació d'adults, que formula l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per fer-ho té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de formació d'adults

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats. Substancio aquesta interpellació sobre l'educació d'adults al cap de vuit mesos d'haver estat aprovada la Llei Reguladora de la Formació d'Adults i abans que entri al Parlament la llei gran de cada any, és a dir la Llei de Pressupostos, que és la que ens permetrà de mirar les voluntats polítiques del Govern, les seves prioritats, també, en el tema de la formació d'adults.

Aquesta interpellació té en compte que, fa molt poques setmanes, la Diputada Dolors Torrent, del Grup Socialista, va substanciar també una interpellació sobre el tema d'educació d'adults. Com que en aquest cas ha quedat palès que coincidim, fonamentalment, en la nostra visió de l'educació d'adults, miraré, justament, de no repetir alguns dels punts formulats per la senyora Diputada i que ja van obtenir la resposta del senyor Conseller.

Després hi va haver una moció subsegüent en la qual es van precisar encara més quines eren les intencions o els eixos de la interpellació de la senyora Torrent.

Jo volia recordar, una vegada més, que l'educació d'adults és un dret bàsic i permanent; no és una acció política de més a més.

Per les especials circumstàncies a què ha estat sotmès el nostre país durant quaranta anys llargs d'usurpació de drets i de llibertats, tots els plans d'educació d'adults han de tendir, en aquests moments, a més, a la pràctica de la justícia de retornar a cadascú allò que li correspon i que li ha estat arrabassat. Molts van quedar allunyats del dret de la formació —quan, normalment, hi haurien accedit— per migracions laborals, per exilis polítics, per marginació geogràfica, per una escassa dedicació de diner públic a tot allò que era formació de persones, i és normal que, ara, en aquests moments, vulguem tots, des de tots els angles, recuperar el temps i recuperar, sobretot, un dret perdut.

Ara bé, la formació d'adults es recolza també en un altre dret: el de tota persona a continuar aprenent. I això per raons d'adaptació al mercat de treball: l'1 de gener del 93, un treballador de Catalunya haurà de poder competir amb un treballador d'una altra regió d'Europa, —no... ho dic així per raons circumstancials— amb un treballador de Kaiserslautern, al Palatinat, per exemple, on hi ha una excel·lent universitat dedicada a la informàtica, entre altres coses. I, senzillament, també formació d'adults per exercir un dret a saber més coses, a completar la pròpia formació, a participar més activament en el llegat cultural de la humanitat. Em penso que és important recordar aquest dret bàsic: volem aprendre perquè ens agrada aprendre i perquè volem participar d'una manera més activa en l'herència cultural de la humanitat.

Justament per aquesta qüestió, tractaré de formular la interpellació en tres o quatre capítols. El primer d'ells serà el de l'adaptació de la formació d'adults a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya; la qüestió concreta de la lluita contra l'analfabetisme, objecte —si ho recorden les senyores i els senyors diputats— de l'article segon de la Llei de Formació d'Adults abans al·ludida, i els nous problemes i les noves perspectives que obre el fet que, per fi, la formació ocupacional que fins ara gestionava l'INEM passi a ser gestionada pel Govern de la Generalitat. Tot i que hi haurà una interpellació posterior en la qual parlarem també d'aquest tema, em penso que és important saber l'opinió dels que controlen, en aquests moments, l'educació d'adults, de com això pot estimular o pot variar les polítiques de formació d'adults.

El primer grup de qüestions tenen a veure —com he dit— amb l'aplicació de la LOGSE a Catalunya i les seves implicacions en aquells ensenyaments d'adults contemplats com a plans educatius paral·lels a l'educació general bàsica i que podien desembocar en una triple titulació: la de neoelectors, la del certificat d'estudis o la de graduat escolar. La pràctica de les escoles d'adults havia projectat aquestes escoles cap als ensenyaments de postgrau que, en alguns casos, projectaven els alumnes a l'accés a la universitat en les proves de majors per a vint-i-cinc anys i d'altres cap a determinades especialitats de formació professional.

Hi hauria, per tant, en aquest capítol, una primera sèrie de qüestions. Si fins als dotze anys, a l'EGB els docents titulats seran mestres i a partir dels dotze anys, llicenciats, quin tipus de títol es requerirà per impartir ensenyament d'adults en endavant? Si el graduat escolar, com a tal graduat escolar, desapareix, quin serà l'objectiu acadèmic dels cursos reglats per a

adults? Què passarà amb els ensenyaments de postgrau que, d'una manera experimental en algun cas i estable en d'altres, portaven a terme les escoles d'adults? Quin tipus d'oposicions hauran de passar els llicenciats que es vulguin dedicar als ensenyaments d'adults que fins ara havien funcionat a casa nostra?

Una altra qüestió encara: qui i com inspecciona el bon funcionament dels cursos per a adults? Parlo d'inspecció i parlo d'inspecció en el bon sentit de la paraula, no com si alludís a la mera policia escolar. Se'n fan càrrec els inspectors d'Ensenyament, en aquests moments, de com funcionen les aules d'adults? Tindrà lloc la creació d'un nou cos d'inspecció que depengui de la Conselleria de Benestar Social?

Quan discutíem la Llei d'Adults —aquestes serien les primeres qüestions— el nostre Grup va posar èmfasi en la concreció de l'eradicació de l'analfabetisme adult tan present encara a casa nostra, tant de l'analfabetisme total, tècnicament pur, com dels analfabetismes funcionals qualificats pel Consell d'Europa com aquell estadi de coneixements que impedeix a la pràctica l'accés a d'altres ensenyaments. Quins són els plans específics del Govern de la Generalitat per eradicar l'analfabetisme en totes les seves modalitats?

Aquí sí que agrairia al senyor Conseller que em contesti xifres, dades, dates, recursos humans, tècnics i econòmics que es pensen aplicar per complir amb l'article segon de la Llei. Recordo el que diu aquell article segon: «Article segon. Són objectius d'aquesta Llei eliminar progressivament l'analfabetisme...»

Recordarà el senyor Conseller de Benestar Social que hi havia una esmena d'Iniciativa per Catalunya, que, finalment, no va ser aprovada, però que, en tot cas, el senyor Conseller em va comentar personalment: és una esmena que..., segurament l'esperit de l'esmena sí que l'aprovem i el tindrem en compte. L'esmena deia: «En lloc d'eliminar progressivament l'analfabetisme, garantir l'aplicació efectiva de totes les mesures i mitjans necessaris per a l'eradicació efectiva de l'analfabetisme». És a dir: teníem en compte que l'analfabetisme no s'eradica només per un programa especial, sinó si hi ha un treball conjunt des de moltes instàncies i un treball en el qual es tenen en compte no solament els mitjans educatius estrictes, sinó també els mitjans, per exemple, de comunicació.

Hi ha una altra qüestió important, que és, ja, de l'aplicació i del desplegament d'aquesta Llei d'Adults, al qual ja havia fet al·lusió —en aquest cas sí— la senyora Dolors Torrent, però que per la seva importància voldria també recordar. L'organisme interdepartamental que els articles 24 i 25 de la Llei d'Adults proposen de crear i que el 6 de juliol de 1991 —si no ho recordo malament— va ser creat amb una sèrie de projectes experimentals i amb una sèrie de propostes de treball que a mi m'agradaria que concretés o que pogués concretar el senyor Conseller en la seva resposta.

Recordo que la senyora Teresa Ribes, en el moment de posicionar el seu Grup de Convergència i Unió en la Moció subsegüent de la senyora Dolors Torrent, va dir una cosa que em sembla prou important com perquè tingui una confirmació concreta amb noms i cognoms, amb xifres, amb el que en aquests moments s'està fent en formació d'adults. Va dir —ho llegeixo textualment—: «A banda d'això, a més, també s'està fent tota una sèrie de projectes experimentals, s'està en contacte amb to-

ta una sèrie d'ajuntaments, de consells comarcals i d'altres institucions per anar elaborant tots aquells programes i tots aquells plans específics». A mi m'agradaria concretar aquesta sèrie de sèries, exactament a què es refereix, quines són, perquè això suposo que podria donar elements importants d'esperança.

Hi ha, finalment, un tema que només he anunciat que és el de com influirà que, per fi, s'hagi aconseguit que la formació professional ocupacional passi a dependre també del Govern de la Generalitat en els plans de formació d'adults, perquè jo recordo que hi ha referències permanents a la Llei de Formació d'Adults, a l'Institut Català de Noves Professions. Si llegeixen els preàmbuls de les dues Lleis: de Creació de l'Institut Català de Noves Professions i de Formació d'Adults, hi ha molts elements similars i, curiosament, en els textos de preàmbul, d'explicació del que és la formació professional ocupacional, hi ha també elements coincidents. Per tant, tenint en compte que són tres tipus d'instàncies que depenen, en aquests moments —crec—, de tres conselleries, seria interessant saber si això influirà i de quina manera en la formació d'adults.

Com que m'indiquen que se m'acaba el temps, no plantejo una darrera qüestió que són més pressupostos per a la formació d'adults per al curs vinent.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Per contestar la interpellació té la paraula l'honorable Conseller de Benestar Social, senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Senyor President, senyores i senyors diputats. Senyor Diputat, agraeixo molt la seva interpellació; jo crec que, justament en un correcte funcionament democràtic, totes aquelles aportacions, totes aquelles..., aquell control que s'ha de fer a l'Executiu, aquells aspectes que en deriven, doncs, fins i tot assenyalar aquelles qüestions que es pot pensar que no funcionen prou bé, crec que la instància, el Parlament, realment, és el lloc on fer-ho. Vostè ho ha fet així i jo li ho agraeixo.

Aquesta interpellació, per alguna de les coses que vostè m'ha preguntat i que ara hi entraré, doncs, ve una mica massa aviat, perquè estem justament —com vostè coneix, que és membre de la Comissió Assessora—, doncs, estem justament definint-los.

Vostè s'ha referit al concepte de formació d'adults. Jo, si m'ho permet, voldria —com que aquest tema és un tema important—, jo voldria remarcar que per a nosaltres és absolutament vàlid, i és el que ens serveix de nord en la nostra actuació, el concepte que va formular la XIX Conferència General de la UNESCO, que va considerar que l'educació d'adults comprèn la totalitat dels processos organitzatius d'educació, sigui quin sigui el seu contingut, sigui quin sigui el seu nivell i mètode —formals o no formals, suplents o perllongadors de l'educació inicial—, mitjançant els quals els adults desenvolupen llurs aptituds, enriqueixen els seus coneixements, milloren llurs competències tècniques o professionals i reben una nova orientació que tendeix a l'afavoriment de la formació integral de l'home i de la seva participació en el desenvolupament socio-econòmic i cultural.

I davant d'aquest ample... és un concepte ample, però és rigorós, és necessari considerar la formació de les persones adultes com enquadrades dins d'una perspectiva on es vinculin situacions individuals i processos socials, o, el que és el mateix,

considerar la persona en formació en el doble vessant: com a subjecte susceptible de desenvolupament educatiu singular i, alhora, diferenciat, en segon lloc, que sigui potencialment influent del medi social on s'inscriu. A la pràctica no es pot imaginar la formació de les persones adultes augmentant el nivell de formació de base, sense lligar el fet de la seva situació social concreta. Ni tampoc plantejar situacions formatives unidireccionalment enfocades envers el pla laboral, sense l'oferiment previ d'un esquema educatiu bàsic.

Aquests arguments ens condueixen a establir un triple àmbit de la formació de persones adultes, dintre del corrent que determina el temps actual, la realitat nacional, i el plantejament d'integració europea. Per tant, aquests tres... aquest triple àmbit és: la formació instrumental i bàsica, la formació per al món laboral, i la formació per al lleure, tal com determina el número 1 de la Llei de Formació d'Adults que coneixem, per tant, doncs, m'abstinc de desenvolupar això.

Pel que manifesta la Llei de Formació d'Adults, aquests tres àmbits incideixen des de camps d'actuació diferents en la formació integral de la persona. Com vostè ha dit bé, senyor Diputat, la formació d'adults s'entén com la via de promoure i garantir la igualtat, i no des d'una perspectiva de període limitat temporalment, sinó com un procés que ha d'acompanyar el ciutadà al llarg de tota la seva vida, per tant, continuat alhora que diversificat. Aquesta doble visió necessita d'un plantejament organitzatiu inicial, extens i complex, en el sentit de treballar la «multifactoritat», el canvi i l'adaptació de donar tractament al present i preveure el futur; plantejament organitzatiu que ha de ser ampli, rigurós i perfectament interconnectat, puig es requereix donar una resposta escaient i concreta a demandes també concretes, que també són concretes. I la Comissió Interdepartamental —que ara hi entraré— és l'ens possibilitador d'aquesta complexa funció i, a tal efecte, serà l'encarregada d'elaborar el programa interdepartamental com a plantejament que condueixi vers la consecució dels objectius establerts.

La Comissió Interdepartamental té com a objectius bàsics els de promoure i coordinar les activitats formatives per a les persones adultes, que preveuen dur a terme els diferents departaments de la Generalitat de Catalunya. D'altra banda, l'article 19 de la Llei de Formació d'Adults manifesta, també, que haurà d'elaborar-se un programa general de formació d'adults. És evident que aquest ha de recollir les diferents proposicions establertes al programa interdepartamental, tant a la seva conformació general com a llur concreció amb plans específics d'actuació. L'elaboració del programa general correspon al departament competent en matèria de formació d'adults, que en aquests moments és el Departament de Benestar Social, i el procés d'elaboració es trobarà assessorat pel Consell Assessor de Formació d'Adults, amb les atribucions que determina l'article 23 de la Llei de Formació d'Adults, en el qual, dintre de la composició, vostè, senyor Diputat, n'és un membre.

Aleshores, la Comissió Interdepartamental la conformen deu departaments de la Generalitat. És a dir, dels tretze departaments en què es divideix el Govern de la Generalitat, que conformen el Govern de la Generalitat, deu integren la Comissió Interdepartamental. Per tant, és el Departament d'Ensenyament, amb l'INCANOP; és el Departament de Treball; és el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; és el Departament de Comerç, Consum i Turisme; el Departament de Cultura; de Jus-

tícia; de Medi Ambient; de Governació; de Presidència, i de Benestar Social. I són els directors generals directament relacionats amb els àmbits fonamentals d'actuació que realment formen part d'aquesta Comissió Interdepartamental.

I d'acord amb l'article 26 de la Llei de Formació d'Adults, la Comissió Interdepartamental té la funció bàsica d'elaborar el programa interdepartamental per a la formació d'adults, que és el que està fent en aquests moments. I s'entén per programa interdepartamental com un nivell organitzatiu superior on han d'aparèixer explicitats el marc general —amb totes les coses no es pot fer una llista de coses a fer, sinó que s'ha d'encarar al marc general que haurà de guiar totes les intervencions de la Generalitat de Catalunya en matèria de formació d'adults: els plans d'actuació unid departamentals i els interdepartamentals actuals i previsibles en un espai plurianual; les relacions interdepartamentals necessàries per a un correcte desenvolupament, i totes aquelles variables contingents, recursos, normatives, etcètera. Aquestes concrecions seran assolides per la conformació del programa general de formació d'adults, i la Comissió Interdepartamental ha d'establir també la promoció i la coordinació de projectes de formació d'adults, i la valoració de resultats obtinguts en l'execució del programa general.

Per tant, tanmateix, la Comissió Interdepartamental haurà d'assumir totes aquestes funcions que li atribueixi, a més a més d'això, el Govern.

I mentrestant, mentrestant s'ha produït l'aprovació de la Llei, i mentrestant, doncs, elaborem aquest programa interdepartamental, s'han fet coses en aquests anys. Sense incidir en el que ja hem comentat en altres interpellacions, per mi hi ha hagut una veritable política de participació. Des d'un bon començament es va crear, per exemple, en funció del Decret del 7 del febrer del 89, es va crear el Consell Assessor de Formació d'Adults, i ha tingut una part important en l'organització de l'Any Internacional d'Alfabetització, amb l'elaboració del mateix projecte d'adults, i també el primer Congrés Internacional de Formació d'Adults que va tenir lloc el 18 i 19 de maig del 89, i que aleshores va ser reeixit.

En aquests dos cursos, en l'interval de dos cursos, entre el curs 88/89 i el curs 90/91 hi ha hagut un increment d'un 32% de mestres —en el que ja és competència del Departament de Benestar Social, de formació d'adults—; hem passat de 398 a 525 mestres. Quant a alumnes, hem passat de 19.939 el curs 88/89 d'ensenyament presencial, de formació presencial, a 30.042, que és un increment del 51%.

I després s'ha creat el programa «Graduï's ara pot», l'objectiu del qual és facilitar —com s'ha comentat en altres ocasions— l'adquisició de coneixements per a les àrees de graduat escolar a través de la televisió. Aquest programa, que és un instrument fonamental per al millorament cultural de totes les persones, el segueixen, segons els índexs d'audiència, 60.000 persones per TV3, i 30.000 persones pel Canal 33 segueixen diàriament aquest programa. I aquesta iniciativa de la Generalitat ha tingut una molt favorable acollida en altres comunitats autònomes, en concret la Junta d'Andalusia i el Canal Sur, la Comunitat de Madrid i Telemadrid, la Comunitat de Canàries i la Junta de Galícia, etcètera. Hi ha hagut una molt àmplia opinió.

Vostè m'ha preguntat pels programes experimentals. N'hi ha vint-i-quatre. Jo els hi mencionaré molt ràpidament, perquè el temps no em dona, però li passaré còpia d'aquests... Hi ha, real-

ment, amb ajuntaments de Sant Vicenç dels Horts, també amb Comissions Obreres o amb ajuntaments com Vilanova i la Geltrú o en l'àmbit del Consell Comarcal de l'Osona, o realment amb l'ajuntament de l'Hospitalet, pel Gornal, o amb una Associació de Veïns, en concret el Barri Gòtic de... l'Associació de Veïns del Casc Antic, o etcètera, o l'Ajuntament del Masnou, el tinc aquí detallat. I aleshores, aquests són diversos programes experimentals que em sembla que van en la línia del que vostè demanava i que em sembla que és millor que jo li passi la informació per escrit, i que, en tot cas, vostè i jo el puguem comentar quan a vostè li vagi... ho cregui oportú.

Quant a l'alfabetisme; m'ha demanat dades. Les dades són que el 5%, el 5,7% —per ser més precis— de la població de Catalunya és analfabeta i, per tant, aquesta ha de ser una actuació molt prioritària del Departament. El concepte de formació d'adults és el que hem dit abans, però mentre hi hagi un 5% que, aleshores, és analfabeta, aquesta ha de ser l'actuació prioritària. I per tant, dintre del programa interdepartamental que estem analitzant, aquest és un punt que haurà de tenir tot el recolzament i tots els mitjans que siguin necessaris, potser no arribarem a d'altres, però aquest haurà de tenir tot el recolzament necessari per realment fer-hi front. I hem d'estar amb els ajuntaments que realment tinguin aquestes bosses d'analfabetisme; hem de fer programes conjunts de cara a eradicar-lo en la mesura que és possible, i em sembla que ho podem fer.

Vostè m'ha preguntat tota una altra sèrie de qüestions. Algunes d'elles, doncs, aprofitaria, doncs, la repregunta per referir-m'hi, però d'altres no les hi podré contestar perquè precisament estan en funció del que és el... per això li deia que anava una mica... era una mica aviat aquesta ostentació de la interpellació, perquè justament és el que s'ha de preveure en el programa interdepartamental. Ara, el que vostè m'ha preguntat —sí que li puc contestar— és la inspecció; la inspecció, la facultat d'inspecció, és el Departament d'Ensenyament i, per tant, és al Departament d'Ensenyament que pertoca la competència de la inspecció d'escoles d'adults o d'escoles de qualsevol mena d'ensenyament reglat. Per tant, aquesta és una qüestió que quedarà referida.

Quant a l'actuació de la formació d'adults de la LOGSE, la lluita contra l'analfabetisme l'hi he dit; la formació ocupacional; tot això quedarà reflectit en el programa interdepartamental. Que no serà tan sols un programa d'actuacions futures —que ho serà—, amb dates concretes i amb compromisos concrets, i amb un termini concret, temptatiu, sinó que alhora serà, també volem que sigui —així va ser l'acord que es va tenir a la Comissió Interdepartamental— un conjunt dels recursos, que en aquests moments ja el té el Govern de la Generalitat, per a tots els ciutadans de Catalunya, a través dels deu departaments de la Generalitat, que abans he mencionat, que fan formació d'adults; els reglats amb l'ensenyament, i els altres amb la forma que he assenyalat.

Per tant, jo espero que pugui enllestir aquesta Comissió dintre d'aquest mes o a primers del mes que ve, pugui enllestir aquest programa interdepartamental, que dintre del mes de novembre pugui passar per la Comissió Assessora de formació d'adults, i que dintre del mes de novembre el puguem presentar al Govern de la Generalitat per sotmetre'l a la seva aprovació. I una vegada, doncs, aprovat pel Govern de la Generalitat, doncs, realment es comunicarà al Parlament, com és lògic, i com és obvi.

Perdó, senyor President, pel temps que m'he passat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, honorable Conseller. Per replicar té la paraula, l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor President. Amb els pocs minuts que em queden. En primer lloc, dir-li que això que sóc membre del Consell Assessor d'Adults ho he sabut indirectament per una altra diputada que també n'és membre, que em van tractar de localitzar, però sembla ser que, no sé si per insolvència —dec tenir tallat el telèfon—, però per telèfon no em van localitzar. De tota manera, no diré que no, no és cap tipus de...

Bé, hi ha un tema, em continuen... tres o quatre qüestions em penso que queden encara dempeus i pendants de més precisió, si no ara, en un altre lloc —ja també entenc que s'ha de contestar el que es pot contestar. Jo continuo sense saber exactament què passarà amb la LOGSE i la Llei d'Adults. Recordin que aquest és un tema que ja vam plantejar quan es discutia la Llei d'Adults, dèiem: «en el moment en què aparegui la LOGSE, la LOGSE és una llei bàsica que ha de ser aplicada, com diu al final de la LOGSE, a cada comunitat autònoma amb competències en matèria d'ensenyament o per via de llei o per via de decret». Amb el Conseller d'Ensenyament hem parlat sovint de com es faria l'aplicació de la LOGSE tant en treball de Ple com de Comissió.

És clar, jo continuo pensant si no serà necessària ni que sigui una modificació de la Llei d'Adults per indicar que aquesta Llei està d'acord amb el que preveu la LOGSE, etcètera, o si hi haurà d'haver algun decret o alguna cosa perquè quedi clar que el mandat d'aquesta Llei bàsica queda també reflectit a Catalunya en un sector de l'ensenyament molt important. Ho dic perquè, és clar, en el títol tercer de la LOGSE, i en concret a l'article 52, hi ha una sèrie de preceptes molt clars: el 52.2., «les administracions educatives vetllaran per tal que totes les persones adultes que tinguin el títol de graduat escolar puguin accedir a programes a centres docents que els ajudin a atènyer una formació bàsica prevista en la present Llei per l'educació secundària obligatòria», per exemple. O sigui, hi ha qüestions importants, i tot el que té referència a la continuïtat d'estudis després del que he considerat fins ara com a propi de la formació d'adults, em penso que és una qüestió important.

Un altre capítol: l'analfabetisme. Jo aquí sí que demanaria —al marge, ho repeteixo, d'aquesta interpellació, i ho demano, no al Conseller de Benestar Social, al representant del Govern que em contesta, perquè jo la interpellació l'he plantejat al Govern, no al Conseller de Benestar Social, ni al Conseller de Treball, etcètera, al Conseller representant del Govern—, que això ha de ser acció de govern i és molt urgent; i ha de ser urgent al marge de tot programa electoral, perquè el 5,7 d'analfabetisme, si el redistribueixen per Catalunya, veuran que és bastant més greu del que sembla. Primer, perquè és un 5,7 d'analfabetisme total; segons els entesos, pot ser més d'un 20% d'analfabetisme funcional. N'hi ha prou de veure les dades del cens per veure la quantitat de gent que declara tenir estudis primaris inacabats, i que la interpretació que fan els mateixos responsables del cens d'aquests estudis primaris no acabats és que hi ha molts casos d'analfabetisme funcional. Tema absolutament fonamental per a altres conselleries com la de Treball, perquè planteja directa-

ment el tema del reciclatge professional. Ara es podrà comprovar fins a quin punt una de les dificultats dels cursos de l'INEM és superar aquesta barrera de l'analfabetisme funcional real, i molta gent no pot seguir nous estudis perquè no ha superat aquesta barrera, cosa que planteja qüestions tècniques perquè, en principi, els cursos de formació ocupacional no poden ser cursos d'alfabetització, encara que d'una manera indirecta moltes vegades han d'acabar fent cursos d'alfabetització. Per tant, és un tema urgent. Si a Catalunya hi ha bosses d'economia submergida, hi ha també bosses d'incultura submergida i no podem quedar tranquils si no hi ha una lluita efectiva i seriosa contra aquestes bosses d'incultura submergida. En termes sanitaris diríem que l'analfabetisme seria exactament com un càncer social, com una malaltia que és important eradicar per a un país que vol ser considerat com un dels motors d'Europa.

Jo no he criticat mai el programa «Graduï's, ara pot». Em penso que ha permès de regularitzar la situació de molta gent que tenia nivells de cultura suficients i que, a través d'aquest programa, li ha permès, doncs, obtenir el títol que es mereixia des de feia temps. De tota manera, jo aniria molt en compte a l'hora d'analitzar els resultats del «Graduï's»; el «Graduï's» ha servit per regularitzar situacions de gent que ja sabia; amb compte: els tècnics i els que fa molts anys que ens hem dedicat i ens dediquem a temes de formació d'adults sabem que hi ha un treball directe presencial del professor d'adults que... —encara que sap que cada situació és especial, que en alguns casos hi ha problemes de psicomotricitat, que en alguns casos hi ha problemes de no-adaptació a un determinat llenguatge, que és el llenguatge de la formació—, que fa que no sigui fàcilment substituïble la formació presencial en el tema de formació d'adults.

Per tant, quan tornarem a demanar i demanem noves aules és perquè, si bé en aquests moments hi ha, en conjunt, més alumnes de formació professional, i fins i tot més professors, hi ha en aquests moments *ratio* alumne/aula en algunes zones de Catalunya, en què la *ratio* és més forta per a ensenyaments adults, per a aules d'adults que per a aules d'EGB, tenint en compte —ho repeteixo— i això l'experiència... —hi ha gent aquí a la Cambra que ens ho podria explicar amb molta més autoritat—, l'experiència demostra que si no és una formació molt especialitzada, molt personalitzada, és molt difícil progressar en el tema de formació d'adults.

I com que se m'ha acabat el temps, acabo no sense dir que el funcionament d'aquest organisme interdepartamental, senyor Conseller, cregui'm, pot ser una qüestió kafkiana, pot ser una cosa molt complicada, perquè són molts departaments, moltes voluntats, i no sé si algun dia s'haurà de fer una determinada reestructuració de tot aquest muntatge perquè —ho repeteixo— jo no voldria ser el responsable de fer funcionar aquesta maquinària tan complexa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat. En primer lloc, dir-li que jo lamento allò dels telèfons; no ho sé exactament; però de qualsevol manera ha sortit publicat al *Diari Oficial de la Generalitat* el 16 de setembre. En tot cas hi ha hagut un nomenament oficial.

Començo per on vostè ha acabat, pel «Graduï's, ara pot». Jo tampoc en faig grans lectures; vull dir, quan jo dic que cada dia segueixen el curs 90.000 persones això té el valor que té, només. Ara, el que nosaltres sí que hem posat al servei de les persones que el segueixen per televisió —60.000 per TV3, 30.000 per això...— uns mestres que estan distribuïts per tota la geografia de Catalunya, que estan de dilluns a divendres, matí i tarda, al servei de les persones que els telefonen per dubtes o qüestions que volen realment fer. I això sí que s'ha demostrat que és eficaç. Fins a on? No ho sabem això. Finalment ho haurem de dir quan fem exàmens i realment es presenti gent que ha fet els cursos a través de la televisió, n'haurem de veure exactament el mecanisme. En tot cas, és un mecanisme..., si jo l'he mencionat no és perquè vostè l'hagués criticat, que ho tenia molt present, sinó perquè em sembla que és eina útil i per arribar a totes aquestes persones que aleshores tenen altres dificultats, perquè tothom preferiríem la formació presencial; és clar. Però vostè ja coneix, fins i tot si en mira la composició —i ha passat molt ràpid dient aquest 50% de persones que hi ha hagut de més aquests dos últims cursos—, però si en mirem exactament la procedència veurem que, realment, a les persones que treballen els és molt difícil poder anar a aquestes classes. Per tant, d'acord, no hem de donar la importància que té al «Graduï's, ara pot», però la té i, per tant, no tan sols hem posat això per televisió, sinó que hem posat una sèrie de mestres que estan fent una bona tasca amb el fet de compensar d'alguna manera l'aspecte presencial que no es pot tenir.

La qüestió de l'adaptació de la formació d'adults a la LOGSE. Aquesta és una qüestió que farà el Departament d'Ensenyament, que és a qui li pertoca fer-ho i ho farà, i aleshores ho farà en la forma que cregui adient que ho ha de fer; ho presentarà al Govern de la Generalitat en la forma que cregui adient. Però és evident que això s'ha de fer i ho té ben present.

Quant a la lluita contra l'analfabetisme, coincidim en el fet que això és una qüestió primordial. De què ens serviria fer formació d'adults, doncs, molt sofisticada, si realment aquí tenim una bossa elemental? Per aspecte d'elemental prioritat, a aquesta hi hem de dedicar tots els recursos que calguin. Jo he estat una mica agosarat de dir-ho, però ho reitero, perquè, ja dic, si ens manquen recursos per a altres coses, no farem altres coses, però aquesta l'hem de fer. I de cara a això el contacte amb els ajuntaments és quelcom bàsic i important. Nosaltres tenim en aquests moments convenis —entre convenis i subvencions per a formació d'adults— amb vuitanta ajuntaments a Catalunya; amb tots els ajuntaments que ens ho han demanat, dit de forma inversa, perquè, és clar, aquesta sí que és una qüestió que —si se'm permet dir-ho d'aquesta forma— sí que considero que el Departament ha fet un esforç d'entesa amb tothom, però d'una forma especial amb els ajuntaments. No hi ha cap ajuntament de Catalunya que realment hagi cercat el Departament de Benestar Social per a qualsevol cosa —també per a la formació d'adults, també per a altres coses— i no haguem arribat a un acord; cap ni un. Podem haver discutit més o menys en alguna actuació o altra, perquè les coses a vegades costa de veure-les igual, però realment això ho hem fet.

I en aquest aspecte de l'analfabetisme, que a vostè el preocupa molt justament, molt justament, és quelcom que nosaltres haurem de fer tot l'esforç, absolutament tot l'esforç que calgui, tot l'esforç que calgui.

La formació ocupacional amb el Departament de Treball, que és a qui pertoca, doncs, dirigir-la, hem començat a treballar-hi i dintre d'aquesta Comissió Interdepartamental, que vostè diu que serà kafkiana i que, bé, esperem que no, que no ho sigui; almenys farem tots els esforços perquè estem segurs que pot treballar, i treballarem, bé. I això es veurà aviat, perquè això és a un mes que es veurà, quan nosaltres presentem un programa interdepartamental de formació d'adults del Govern de la Generalitat, de tot el Govern de la Generalitat, doncs, que com totes les coses podrà ser millorable; com totes les coses potser tindrà aspectes que haurem de corregir en futures ocasions, però estic segur que serà un bon programa interdepartamental; això serà una feina que està fent i que es proposa fer aquesta Comissió Interdepartamental.

I res més; dir, si se'm permet l'oportunitat, que hem creat una oficina europea d'educació d'adults, que la setmana passada es va constituir una oficina europea de formació d'adults i que aleshores espero que també això ens porti fruits. I que demà comença el Segon Congrés Internacional de Formació d'Adults. Perquè, és clar, per a nosaltres és molt important; en aquest tema volem estar al nivell que estiguin els països més avançats. Hi ha una molt bona participació; hi ha trenta països representats en aquest Segon Congrés Internacional de Formació d'Adults. Jo crec que ens permetrà realment veure què és el que es fa al món, als països que realment hi han dedicat atenció des de fa temps —també nosaltres podem explicar el que fem— i conjuntament, em sembla, que en podem treure un profit; un profit que aplicarem en tot el que puguem al programa interdepartamental i que després ens servirà de treball diari amb el Departament i amb el conjunt de departaments de la Generalitat que —ho repeteixo— són deu, dels tretze, que fan formació d'adults.

Gràcies, senyor Diputat; estic a la seva disposició. Li passaré aquesta llista que li he assenyalat i, per tant, crec que aquesta serà una qüestió que..., en el futur la formació d'adults haurà de ser un compromís i haurà de merèixer una atenció per part de tots.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Passem ja al punt sisè de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política general de seguretat viària, que formula l'illustre Diputat senyor Esteve Tomàs, juntament amb altres tres diputats del Grup Socialista. Per fer-ho, té la paraula la illustre Diputada representant del Grup Socialista senyoreta Rosa Martí.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de seguretat viària

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Aquesta interpellació que presenta avui el Grup Socialista es fonamenta en un tema de màxima actualitat, que és el tema de seguretat viària. I les dues qüestions que ens han induït, o els dos motius que ens han induït a la presentació d'aquesta interpellació són, per una part, l'espectacular increment d'accidents i també de morts a les carreteres i en especial a les carreteres de Catalunya, sobretot els accidents d'aquest estiu, que han estat molt nombrosos. I també, per conèixer, com no, quina és la política que el Govern de la Generalitat porta a terme en el camp de la seguretat viària.

Algunes de les qüestions de seguretat viària que aquest estiu hem pogut veure, han sortit reflectides en alguns titulars de diari que els en llegiré alguns de molt curts, perquè són bastant espectaculars. El diari *Avui*, 3 de setembre, a l'editorial deia: «Bastants dels conflictes bèl·lics que ocupen ampli espai als mitjans informatius no provoquen vint-i-dos morts en tres dies»; és una gran veritat. *La Vanguardia* del dia 24 d'agost: «La autovía de Castelldefels carece de medios de seguridad para evitar cuarenta muertes anuales; la carretera más peligrosa de Cataluña». *El Periódico*, 22 de setembre: «El tráfico dispara las urgencias. Los siniestros de tránsito causan el cincuenta por ciento de los ingresos hospitalarios graves». *La Vanguardia*, 22 de setembre: «Cataluña a la cabeza de Europa en mortalidad juvenil».

Per tant, no hi ha dubte que les dades que també ens dona un informe d'experts europeus que acaben d'elaborar sobre temàtica de seguretat social que diu que en un any a Europa, l'any passat, van morir 50.000 persones a les carreteres i un milió de ferits... També des del Tractat de Roma, que es va signar l'any 57, a Europa han mort 2 milions de persones a les carreteres i 40 milions de ferits. Per tant, aquest és un balanç quasi de guerra.

L'any 90 a Catalunya hi ha hagut 771 morts; l'any 91, fins al setembre, és a dir, no tot l'any perquè encara no hem arribat a final d'any, ja portem 573 morts; per tant, sembla ser que la xifra superarà la de l'any passat, quan Catalunya només té el 7,3% de xarxa viària de l'Estat espanyol i en canvi té, segons dades publicades per la mateixa Gerència de Seguretat Vial, el 27,7% d'accidents de tota Espanya, el 27,7%. Són dades que nosaltres pensem que ens han de fer reflexionar a tots.

Fa dos anys la Llei de Seguretat Viària, que es va aprovar amb el consens de totes les forces polítiques, creiem que ha aportat millores, ha incidit favorablement en aquest camp; però evidentment aquesta és una mesura insuficient, perquè el que cal és actuar en diferents camps, i es posa en evidència que el tema d'accidents de trànsit és un tema complex, de difícil solució i que fa falta la col·laboració de totes les institucions.

Pel que fa al Govern de la Generalitat en atenció a aquest tema, l'any 89 es crea la Gerència de Seguretat Vial amb un objectiu molt clar; l'objectiu és aconseguir la disminució d'accidents de trànsit a les vies públiques de Catalunya; un objectiu fins ara fracassat, perquè l'increment d'accidents i de morts ha crescut. Val a dir que aquesta Gerència neix amb un defecte important; amb un defecte: que no depèn directament del Consell Executiu, com hauria de dependre, o de Presidència, sinó que depèn de la Conselleria de Governació i això dificulta que una de les seves capacitats, que se li ha atribuït, que és la coordinació de diferents departaments, no sigui possible perquè, evidentment, està a dins d'una altra conselleria i això dificulta la capacitat de coordinació.

I aquesta capacitat de coordinació, val a dir que amb la Proposició de Llei que ha presentat el Govern, en aquests moments en aquesta Cambra, per passar la Gerència a institut, encara quedarà més minvada aquesta capacitat, perquè es canvia el terme «coordinació» només per «impuls»; impuls, que és un terme que fan servir moltes vegades els legisladors de la Comunitat Econòmica Europea o del Parlament Europeu perquè adopten mesures d'impulsar i s'elimina la paraula «coordinar». També, la Gerència de Seguretat Vial hem pogut observar que, al llarg

d'aquests dos anys de funcionament, ha comptat amb un pressupost molt escàs, aquest últim any, 88 milions de pessetes, i només com a personal quatre persones adscrites a aquest Departament.

Per tant, primera crítica al Govern de la Generalitat: dedica pocs recursos a la problemàtica de seguretat viària mentre les xifres van creixent. Què hem pogut observar que feia fins ara la Gerència? Nosaltres hem pogut observar, i si no el Conseller en tot cas o el Govern ens corregirà, que fins ara només ha fet campanyes; campanyes com per exemple la del casc, una campanya ben feta, copiada de l'Ajuntament de Barcelona; una campanya sobre l'alcohol; una campanya sobre velocitat en autopista, que l'ha feta conjuntament amb la Direcció General de Trànsit i que quan l'espot es va passar per TV3 es va esborrar el nom «Direcció General de Trànsit», i una campanya molt curiosa, que no crec que tothom en tingui coneixement, una campanya que es va anomenar de *yuppies*, als quals s'enviava, a unes determinades persones, uns disquets amb recomanacions —el que no hem sabut mai és com es va fer la llista dels *yuppies*, i aquesta és una campanya absolutament classista, poc coneguda i que em consta que algun diputat d'aquesta Cambra es veu que està en la llista dels *yuppies*, perquè ho ha rebut; però aquesta no és una campanya coneguda—; una campanya a les persones grans i aquesta setmana, precisament, es fa una campanya, ai, unes jornades sobre seguretat viària.

Aquestes campanyes tenen un defecte important i és que en funció dels *sponsor* que es troben, per exemple, fabricants de cotxes, de motos, agències d'assegurances i tal... Aquests *sponsor*, quan s'acaba l'«esponsorització», s'acaben, per tant, els recursos, s'acaba la campanya. I l'efecte important d'una campanya, que és incidir en un determinat missatge i incidir-hi reiteradament perquè tingui efecte, queda estroncada quan s'acaba la subvenció i, per tant, quan s'acaba l'aportació.

A nosaltres ens agradaria conèixer si s'ha fet i s'ha avaluat la incidència efectiva d'aquestes campanyes, atès que han estat totes molt curtes i totes en funció dels *sponsor*. Fins aquí el que nosaltres hem observat que ha pogut fer la Gerència, que són campanyes, que estan bé, amb els defectes que abans he esmentat.

Què pensem, nosaltres, o què creiem que hauria d'haver fet aquesta Gerència? Si tenim en compte per a l'anàlisi un element molt clar i molt pedagògic —diria jo—... perquè en un accident hi intervenen tres factors: hi intervé el factor humà, que és el conductor, els ocupants i els vianants; hi intervé el vehicle i hi intervé la via pública. Per tant, si fem una anàlisi d'aquests tres factors, i estudiem quines competències té el Govern de la Generalitat sobre cada un d'aquests factors, podem veure on el Govern de la Generalitat no ha incidit i hi hauria d'haver incidit.

Si comencem pel factor humà, les estadístiques indiquen que un 80% dels accidents són deguts a errades, per tant, són deguts a errades en el factor humà. Ha fet —ens preguntem— alguna cosa fins ara la Gerència de Seguretat Vial respecte a l'educació viària? Sembla que la Gerència ha estat incapaç de fer-se escoltar per la Conselleria d'Ensenyament, perquè, d'educació viària, a les escoles, no se'n fa; i aquest és un element bàsic, perquè cal educar des de l'escola els futurs conductors i els vianants.

No em digui, el senyor Conseller, després, en la resposta, que algunes policies locals... o que s'han fet campanyes a través de les policies locals. Aquesta és una qüestió que està ben feta,

però és una qüestió absolutament supletòria i que no soluciona el problema, perquè el que cal és educació des de l'escola. Això, de moment, no s'ha fet, i durant el mes d'agost en el diari *Avui* va sortir publicat un article de la Gerència de Seguretat Vial en el qual deia que l'educació viària depenia de la família.

És clar, aquesta afirmació es ben barata, perquè no val cap diner; en canvi, si diguéssim que depenia de l'escola, això, evidentment, té uns costos. No vull pas dir que estiguem en contra, ni molt menys, que la família sigui educadora, sinó totalment a favor, però és que en alguns casos la família pot deseducar, perquè a vegades es poden donar males indicacions als fills o a la canalla petita.

Per tant, dir que l'educació viària depèn de la família, repeteixo que surt molt barat, però aquest no és el bon camí. L'educació viària depèn de l'escola.

Val a dir que hi ha hagut mestres i ajuntaments que han fet campanyes, campanyes importants, però també —ho repeteixo— sempre supletòries, perquè no és aquest el bon camí, sinó que el bon camí és el de l'escola.

L'Informe al qual abans he fet referència, l'Informe d'Experts, indica, en la seva mesura número 4, que: «L'educació viària ha de ser obligatòria a les escoles.» Aquest Informe d'Experts recomana 81 mesures. Jo pregunto al Govern de la Generalitat, quan començarà i per què no ha començat encara l'educació viària a les escoles?

Anem al vehicle, que és el segon element que intervé en el tema de seguretat vial. El 9% dels accidents es produeixen per errades mecàniques. Aquest és un tema que, des del Departament d'Indústria, a través de les ITV, de les Inspeccions Tècniques de Vehicles, està funcionant però amb insuficiències; manca ampliar la xarxa i manca informació a l'usuari.

Tinguem en compte també que de l'Informe d'Experts, de la mesura 41 a la 61 de l'Informe van en aquest sentit, per tant, competència del Departament d'Indústria de la Generalitat.

I si parlem de vies, el 40% dels accidents que es produeixen tenen el seu punt o la seva fallida en el mal estat de les vies públiques, i en posarem alguns exemples. Per exemple, l'autovia de Castelldefels: a l'autovia de Castelldefels es produeix un mort per quilòmetre a l'any, i algun any, dos morts per quilòmetre. S'ha fet alguna cosa per millorar la senyalització d'aquesta via? S'han posat les senyalitzacions a la mitgera? S'han fets suficients passos elevats? L'any 1990, a la carretera de Castelldefels hi va haver 17 morts d'automobilistes i 12 de vianants, i 241 ferits d'automobilistes i 59 de vianants. Tampoc s'ha solucionat en aquesta autovia de Castelldefels, que és competència del Departament de carreteres de la Generalitat, els problemes d'incorporació a aquesta carretera.

Una segona qüestió. S'ha anunciat per part de la Gerència un llistat de punts negres, i primer es va dir que se senyalitzarien. Això de la senyalització dels punts negres és una qüestió que en altres temps s'havia fet servir, aquest mètode, temps que tots volem oblidar. En aquests moments, el que cal no és senyalitzar els punts negres o els trams negres, el que cal és arranjar-los i el que cal és invertir-hi diners. Després, en una segona etapa, el gerent de Seguretat Vial va corregir i va dir que arranjar aquests trams valia 4.500 milions de pessetes, que corresponia al Govern de la Generalitat, que de moment nosaltres no hem vist que s'hagin utilitzat. I això està molt lligat a una qüestió claríssima, que és el manteniment de les carreteres.

El manteniment de les carreteres, segons el Pressupost de l'any 90, hem pogut observar que la Comunitat Autònoma de Catalunya és la Comunitat Autònoma que menys diners destina per quilòmetre a manteniment. Així com Euskadi hi destina 1.700.000 pessetes; Andalusia, 1.000.000; Aragó, 347.000 pessetes per quilòmetre i el País Valencià, 388.000; Catalunya només va destinar, durant l'any 90, 284.000 pessetes per quilòmetre; la Comunitat Autònoma —ho repeteixo— d'Espanya que menys diners destina a manteniment de carreteres. Per tant, aquesta és una qüestió, junt amb moltes altres, que, evidentment, amb tota seguretat incideix respecte a la seguretat, a la seguretat viària.

I també una última qüestió és la qüestió de l'atenció als accidentats. És molt important l'atenció que rep un accidentat, el seu trasllat i la seva atenció hospitalària. Cal fer molt en aquest camp; molts dels trasllats depenen o es porten a terme a través de la Creu Roja, però el que cal és formar aquest personal perquè un dels problemes importants derivats dels accidents, a part del dels morts, és el munt d'incapacitats que es produeixen per accidents i també el cost que suposa això per a la sanitat pública...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Il·lustre senyora Diputada, li recordo que fa una certa estona que se li ha exhaurit el temps, i com que la veig tan animada... No la vull interrompre, acabi, però...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Acabo de seguida, senyor President...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Que ho recordi, ho recordi...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Acabo de seguida, senyor President; moltes gràcies. Només resumir quatre qüestions. La primera, que, havent-hi competències, no hi ha una política de seguretat viària en el Consell Executiu. Segona, que fins ara la Gerència no ha sabut ni aglutinar, ni impulsar, ni coordinar cap mena d'acció programada que ens condueixi a la disminució d'accidents. Tercer, que ens informi quina és la política actual de seguretat viària del Govern de Convergència, i, quart, que ens expliqui el Govern com pensa posar en marxa les, aproximadament, seixanta mesures de les vuitanta-una sobre les quals té competències i que ha elaborat l'Informe d'Experts.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, senyora Diputada per haver frenat i per haver donat fi a la interpellació, en la seva primera part.

Té la paraula ara, per contestar aquesta interpellació, l'honorable Conseller de Governació, senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Honorable President, senyores i senyors diputats, senyora Diputada interpellant, en un moment de la seva intervenció ha dit: «no em digui el Conseller...». Miri, el que vostè m'ha dit que li diria no li ho diré, però sí que per a aclariment del debat li hagi de dir una sèrie de coses: cap de les xifres que vostè ha donat són certes, cap. O sigui, jo, mentre vostè parlava —li asseguro que li ho dic amb el cor a la mà— estava pensant: si abans de fer la intervenció ens hagués demanat tota la informació que tenim sobre accidents de trànsit, segurament la intervenció era innecessària i segurament, probablement, moltes de les coses que ha dit, doncs, les hauria pogut matisar.

Miri, l'any 90, després de molts anys, es va trencar la tendència a l'alça dels accidents de trànsit a Catalunya, i varen bai-

xar un 3,5%, un 3,5%; és a dir, no s'han anat incrementant. Durant el primer quadrimestre d'aquest any, de l'any 1991, la tendència va ser la mateixa. A l'estiu es varen produir dos mesos que, desgraciadament, es van incrementar els accidents, que van ser els mesos de maig i de juliol. Els mesos de juny, agost i setembre, la tendència ha estat igual que l'any passat i, aleshores, l'últim diumenge d'estiu es va produir realment el dramàtic fet que vint-i-dues persones morien a la carretera. Per tant, no és cert que la tendència hagi anat creixent i no són certes les xifres i les dades que vostè ha donat.

Miri, les peculiaritats de Catalunya, en aquests moments, són les següents: el 8% més d'accidents de trànsit, en joves de quinze a vint-i-cinc anys, el 8% més que a la resta de l'Estat, i el 8% més que el nivell de molts països d'Europa: aquesta és la xifra i aquesta és la preocupació. I aquesta és la preocupació que en el seu dia va motivar el Govern de la Generalitat a crear, sense competències de trànsit, la Gerència de Seguretat Vial, amb una finalitat, que és corregir i actuar subsidiàriament en aquells temes que els organismes competents en trànsit ens semblava que no cobria, o sigui en un afany de col·laboració i de cobrir espais que fins a aquell moment no..., des del fet competencial no es produïa. Ha donat unes xifres, en relació amb l'Estat, sobre quilòmetres de carretera. Semblava més que la seva actuació, però, la seva interpellació, anés dirigida a parlar de l'autovia de Castelldefels i de l'estat de les carreteres, que del fet en si de la seguretat viària. Perquè tampoc és cert, quan vostè diu i analitza d'una manera anecdòtica: «Gerència de Seguretat Vial, quatre persones: 80 milions». Miri, és que ha fet una cosa molt més important: ha aconseguit, en un any, 400 milions d'«esponsorització» per fer campanyes no sols de sensibilització, sinó campanyes a les escoles amb Ensenyament. I no és Seguretat Vial un gerent i tres funcionaris; Seguretat Vial de la Generalitat és la Comissió Catalana de Seguretat Vial, amb participació de tots els diferents departaments de la Generalitat que tenen alguna cosa a veure en aquest tema; de totes les empreses del sector, que hi estan també interessades, des de les companyies d'assegurances fins als fabricants d'automòbils. I miri quina cosa tan curiosa: 150 tècnics que treballen en vuit comissions des de fa dos anys en tres camps diferents; en un, que és el normatiu, que no hi tenim competències i que gràcies a les aportacions, molt ben valorades pel Ministeri de l'Interior i per la Direcció General de Trànsit, van permetre que la Llei de Seguretat Vial estatal recollís moltes de les propostes dels estudis que havia fet la Comissió Catalana de Seguretat Vial.

En un altre terreny, en el tema dels diferents departaments de la Generalitat, no és cert que no s'hagi fet això a Ensenyament; no és cert allò de la campanya..., miri si som, si ha fet poca cosa. Totes les campanyes que vostè ha vist per televisió, que sembla que no li agraden, vostè les ha reduït a dues: una que està copiada de l'Ajuntament. I per què no s'ha de copiar de l'Ajuntament si és bona? I per què no s'ha de copiar d'Alemanya i dels Estats Units, si hi ha un producte que és bo de cara a la sensibilització de la gent? I, aleshores, tampoc es pot assegurar —i vostè ho ha fet—: «no s'ha fet res en educació a les escoles». Tres mil centres escolars han rebut tot el material, els senyors mestres, tres mil d'EGB, per a la formació i educació viària dels escolars; vuit-cents centres, vuit-cents aules d'FP.

Miri, sap el que m'ha sorprès més —i li ho dic amb tota sinceritat— si d'alguna cosa a la meua Conselleria, que ara parla-

rem de la coordinació, n'estic més satisfet, n'estic més gojós —i penso que va ser una idea—, és de la creació de la Gerència de Seguretat Vial, que va néixer, fixi's bé, no tant de la necessitat de tenir un organisme més perquè sí, sinó que naixia d'una voluntat del Govern de la Generalitat de poder reduir aquest drama que és l'accident de trànsit a la carretera. I, a més a més, li haig de dir que els resultats, els resultats, no es poden quantificar mai, però el dia que varem presentar la Gerència i moltes de les campanyes, jo he anat dient una cosa, que ho dic des de la més profunda convicció: si amb tot el que estem fent, 650 persones treballant desinteressadament amb la il·lusió de col·laborar en aquest tema condueixen que al cap de l'any hi hagi un accident menys de carretera i un mort menys a la carretera, ens podem donar per satisfets, perquè haurem complert amb el nostre deure. I el que vostè omet és una cosa: 40% de morts per culpa de les carreteres; això no ho diu cap tècnic. Jo vaig assistir a les Jornades —interessantíssimes—, les vaig anar a inaugurar, dels millors experts mundials en el tema de seguretat viària. Aquesta xifra, jo no sé tampoc d'on l'ha tret.

Sap que els dos terços d'accidents de gent jove, que és aquest que sobrepassa la mitjana, amb el 8%, de la mortalitat d'accidents en carretera es produeixen entre les quatre i les sis de la matinada dels dissabtes i que es produeixen en aquelles carreteres que condueixen o que retornen de centres lúdics, de concurrència massiva? I dona la circumstància que els centres lúdics estan situats tots en carreteres en mal estat? I dona la circumstància que es produeixen de quatre a sis de la nit, de la matinada de dissabte, perquè és el moment en què es veu el mal estat de la carretera i...? Són altres factors.

Em sembla que és un tema prou interessant, i que la col·laboració de tothom és necessària i que, si la col·laboració de totes les associacions, des del Real Automòbil Club de Catalunya fins a l'última associació asseguradora, ha estat col·laborant, però no sols econòmicament per «esponsoritzar» això que vostè n'ha fet una mica de broma, que són les campanyes de televisió, sinó treballant intensament amb centenars, centenars en aquests moments ja, de reunions per fer un pla o per tirar endavant el pla viari de l'any 91 i de l'any 90 l'any passat. Em sembla que les xifres i els motius de la seva interpellació no s'ajusten realment a la realitat.

Miri, benvinguda sigui tota aportació constructiva en aquest tema; de tothom; l'agraïrem; benvinguda sigui l'aportació que vostè ens pugui fer i el seu Grup ens pugui fer i la seva col·laboració participant directament on, per cert, en la Comissió de Seguretat Vial de Catalunya hi participa l'Administració de l'Estat amb plena satisfacció. Per tant, aquí semblava que estem o estem introduint uns elements de diferenciació entre el que fan i el que hauríem de fer que no és cert, hi participa tothom; i amb escassos mitjans s'estan aconseguint jo penso que resultats molt bons, o almenys que justifiquen la creació de la Gerència de Seguretat Vial, i —ho repeteixo— no ho trobo estrany, amb les dades que vostè tenia era fàcil fer una crítica de l'actuació de la Gerència de Seguretat Vial, però resulta que les xifres que vostè ha manegat per muntar la seva argumentació no s'ajusten a la realitat, no a la realitat de la Generalitat, sinó de les estadístiques que dona la Direcció General de Trànsit i que dona Sanitat i que donen tots els organismes que tenen quelcom a veure amb la seguretat viària.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller, té la paraula la il·lustre Diputada senyora Rosa Martí per replicar la interpellació.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Per dir en primer lloc, que la nostra interpellació no representa, en absolut, cap mena d'atac cap a la Gerència; la nostra interpellació es fonamenta en evidenciar una problemàtica greu, que existeix en el nostre país, dels accidents.

Vostè ha dit que les dades de què jo disposava són equivocades. Cap dada de les que jo he pronunciat és equivocada perquè ha estat absolutament contrastada.

Jo, en tot cas, la primera acusació que li faria al Conseller és una acusació d'ocultisme, en tot cas, perquè si el Conseller disposa d'unes dades tan interessants, tan importants, el que havia d'haver fet a l'hora d'haver-se presentat aquesta interpellació, és haver-les presentat en aquest Parlament per a coneixement de tots els il·lustres diputats i senyores diputades, si és que vostè té una dades diferents de les que publica la memòria de la Gerència o de les que publica la Direcció General de Trànsit. Li'n diré algunes de molt curtes, per exemple, l'any 90, només tenia raó en una qüestió i és que l'any 90 sí que globalment van disminuir els accidents, però aquest any 91 han tornat a pujar, això és veritat.

Miri, l'any 90 el mes de març hi va haver 68 morts; l'any 91, el mes de març en aquest cas, no, perdó, el mes de gener hi van haver 62 morts; aquest any, l'any 91, 46, en aquest cas hi ha una disminució. El mes de juliol, l'any passat, hi van haver 57 morts; aquest any, 77. El mes de setembre de l'any passat hi van haver 71 morts; aquest any, 90 morts; i així successivament amb les dades dels mesos i globalment.

Quan he dit que l'any passat a Europa van morir 50.000 persones, no ho dic jo, ho diu l'Informe d'Experts, que vostè no es deu haver llegit, que es va publicar el mes de febrer, i que va haver-hi un milió de ferits.

I, quan abans jo li he dit que a l'autovia de Castelldefels van morir les persones que li he anomenat, que li he dit, exactament 27 —17 morts automobilistes i 12 vianants—, és una veritat com un temple; dues persones per quilòmetre van morir, i vostè ho sap clarament, ho sap tothom, l'autovia de Castelldefels és la més perillosa de Catalunya. Hi van haver ferits, 241 ferits i 59 vianants; separats, 241 ferits automobilistes i, a més a més, 59 vianants.

Les dades globals que li he donat són totes contrastades; que Catalunya té el 7% de carreteres d'Espanya, ho publica vostè en la Memòria de la Gerència de Seguretat Vial, que el 27% dels accidents d'Espanya s'han donat a la Comunitat Autònoma de Catalunya, ho publica vostè a la Memòria de la Gerència de Seguretat Vial.

Per tant, les dades que jo he donat són correctes i, si vostè en té unes altres, el que ha de fer, senyor Conseller, és portar-les aquí, exposar-les a tots els diputats com li he dit abans. I, si vostè diu que el nombre d'accidents respecte a joves és el 8% —em sembla que ha dit el 8%—, superior a Catalunya que a la resta d'Espanya, és que podem estar contents d'això? Senyor Conseller, això és un desastre, és un nombre molt més elevat. Què fan vostès per incidir en la seguretat de les carreteres? Millors carreteres, millor senyalització, millors accessos, millors passos, millors separacions incidirien en una disminució dels accidents. Incidir també en la qüestió de l'alcohol, aquest és un

tema molt important i general a tot el país, vostès tenen competències respecte a aquest tema.

Respecte al tema de les campanyes, jo només he criticat que perquè una campanya sigui efectiva ha d'emetre un sol missatge i durant molt de temps, no missatges trossets, curts i quan s'acaba l'*sponsor* s'acaba el missatge. Estan molt bé les gestions que es puguin fer des de Gerència Vial per aconseguir diners, molt bé, però el que cal és un pla, i cal una programació perquè això tingui una efectivitat.

Quan vostè em diu el tema de l'educació vial. Escolti, senyor Conseller, no faci demagògia, si us plau; l'educació vial, la mesura 4 de les 81 de l'Informe diu, diu –i si volem ser europeus aquest Informe és el que hem d'anar complint– que: «ha de ser obligatori a les escoles». No m'expliqui que els envia vídeos i que els envia cartes i que els envia recomanacions i que la policia local de no sé quin poble ha fet un curset, està molt bé com a mesures supletòries, però aquí el que cal és un bon programa perquè els conductors del demà i els vianants del demà al llarg dels seus coneixements i de l'aprofundiment en l'ensenyament, puguin incidir com un factor més en baixar el nombre d'accidents en el nostre país, que això és del que es tracta i aquesta és una de les qüestions que tots volem, en definitiva, aconseguir i incidir en aquest camp perquè...

Jo en cap moment l'he acusat, senyor Conseller, que tingués vostè una responsabilitat directa sobre aquestes qüestions. Jo el que he dit és que té competències per actuar sobre un nombre important de conselleries i departaments; jo el que li estic demanant és que actuï i exerciti totes aquestes competències en tots els departaments, per tal que entre tots i l'esforç col·lectiu aconseguim la disminució dels morts i aconseguim la disminució dels accidentats a les carreteres de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre Diputada. En una altra ocasió li agrairé que moderi algunes de les expressions que ha emprat, relatives concretament a la demagògia, (*Remor de veus*.) que em fa l'efecte que estem contestant dades que seria millor, seria millor dir, que no s'empressin.

Té la paraula l'honorable Conseller.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Senyor President, (*Persisteix la remor de veus*.) senyores i senyors diputats. Senyora Diputada, en cap moment, li asseguro que en cap moment...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Silenci, si us plau.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: En cap moment de la meua intervenció he pogut, he volgut i, si ha sortit d'una altra manera o hi ha hagut alguna expressió, fer demagògia sobre aquest tema. Hi ha temes que potser s'ho permeten, més o menys, però no em sembla que en aquest tema es pugui fer demagògia.

M'ha semblat que vostè ha utilitzat unes xifres, jo no li he parlat dels 50.000 morts d'Europa, perquè jo no... Primer punt, jo li havia parlat de la xifra amb què vostè ha començat la seva intervenció dient que creixien constantment els morts i els accidents de trànsit a Catalunya i li he dit que no era veritat, vull dir, aquestes xifres no eren certes.

Vostè havia dit que no es feia res en l'educació escolar, que s'hi pot fer més, que pot ser assignatura obligatòria, si es discuteix en el fòrum que s'ha de discutir, jo li he dit que sí que es feia, i vostè deia que no.

Vostè em deia que la Gerència de Seguretat Vial eren 80 milions, un gerent i tres funcionaris. Jo dic: vostè està equivocada, són 150 tècnics, vuit comissions i centenars de reunions.

Tot això és el que li he dit i en les meves xifres i en les meves interpretacions de les xifres no hi ha hagut ni una sola paraula demagògica.

Miri, jo no ho sé, li asseguro que no sé de què és fruit la interpellació ni sé de què neix, perquè totes les xifres que vostè pot manegar i que diu vostè que jo les havia d'haver enviat estan en el Pla Viari, en el Pla General de l'any 90 i en el pla que estan aprovant ara de l'any 91, i se n'han fet –no ho sé– una edició de centenars i de milers i s'estan repartint pertot arreu. Jo, si als senyors diputats no els ha arribat a la mà, doncs, me n'excuso; però em sembla..., a més a més s'ha publicat, i s'ha publicat a tota la premsa i es fan rodes de premsa constantment sobre aquest tema; per tant, no hi ha ocultisme, hi ha unes xifres equivocades que no s'ajusten a la realitat, hi ha una manifestació –en la seva argumentació m'ha semblat veure a mi i, si no és així, jo li demano disculpes–, doncs, una crítica a no sé què i m'ha semblat que això era fruit, fruit d'un argument que es manega, que no s'ajustava realment a la realitat. La realitat és que l'esforç de la Gerència de Seguretat Vial del Govern de la Generalitat, que neix l'any 89 amb aquest esperit de col·laborar i d'omplir un buit que organismes competents no tenien, ha fet una tasca important i l'ha fet de sensibilització i l'ha fet en l'ordre tècnic i l'ha fet en l'estudi i l'ha fet en les campanyes que vostè ha vist, vuit campanyes durant l'any 90, i el més important és que ha aconseguit aplegar en un sol organisme tota la gent que tenen a veure amb aquest món de la carretera i amb el món de l'accident.

I a més a més, li haig de dir una altra cosa –llàstima que no ho he portat. El Consell Executiu va aprovar, fa poc temps, el Pla de Carreteres amb els punts que havia assenyalat la Direcció –la Gerència de Seguretat Vial– i la Comissió Catalana, i hi ha el compromís de la Conselleria d'Obres Públiques que, en els plans d'actuació de l'any que ve, un gran nombre d'aquests punts seran corregits i senyalitzats.

Ara, és que em sembla, també, que se centra molt –i li ho torno a dir, i li ho dic amb tota sinceritat– en el debat «morts de carretera = carreteres en mal estat» i, el que li vull dir que això no és cert, i que quan fem una campanya d'alcohol a la joventut la fem perquè és important fer-la –i això ho diuen els tècnics– i, quan vostè critica, diu «l'*sponsor* desapareix i es fan fraccionament».

Miri, doncs, jo li puc dir que en la Comissió que estudia les campanyes de sensibilització públiques, i entre elles les de televisió, hi aporten generosament –que vol dir sense cobrar un cèntim– la seva col·laboració les millors empreses d'imatge que tenen els seus tècnics per poder determinar el que és millor d'un missatge publicitari; no ho fa el Conseller, no ho fa el Gerent de Seguretat Vial; hi participen voluntàriament, com hi participa TV3 en aquest moment amb caràcter gratuït amb 103 anuncis a televisió durant dies; hi participa tothom d'aquesta manera, des de la seva professionalitat, des de la seva responsabilitat, amb l'únic desig... M'agradaria que vingués un dia en una d'aquestes rodes de premsa que es fan quan hi assisteixen des de..., no sé, des de jugadors de bàsquet o esportistes de tot tipus, que veuria totes aquestes empreses que col·laboren, a qui jo els agraeixo profundament l'esforç que estan fent no sols

econòmic, sinó d'aportació tècnica, amb quina sensibilitat es mouen per intentar reduir això que és una xacra per a la nostra societat i que els resultats no són els que desitjaríem.

Jo no li he dit abans que aquest any era un any millor que l'any passat. Jo li he dit: «el primer quadrimestre va seguir la tendència descendent de l'any passat», i és cert; i li he dit: «el mes de maig i el mes de juliol es va incrementar», no l'he contradit; i, li he dit: «i els altres mesos la tendència és igual que l'any passat» i quan serem a 31 de desembre farem l'anàlisi del que ha passat durant l'any. I és preocupant; és clar que ens preocupa; o és que vam crear la Gerència de Seguretat Vial, el Govern de la Generalitat, perquè no ens preocupava aquest tema?, és que estava en algun lloc escrit que havíem de crear la Gerència de Seguretat Vial? Va néixer des d'una reflexió molt sincera sobre això: què podem fer amb les poques competències que tenim en matèria de trànsit, entenent una cosa, que això es corregeix no sols des d'un punt de vista coercitiu, perquè no és només un problema d'ordre públic, i de condemna o de sanció de les conductes antisocials a la carretera, sinó que és un problema, a més a més, d'educació, de formació i que tothom hi sumi els seus esforços: ensenyament, sanitat i tots els departaments, carreteres, PTOP i de les carreteres.

Benvingudes siguin les seves aportacions, des de la crítica, en allò que ens equivoquem, però jo li asseguro que m'hauria de dir d'una altra manera, m'hauria d'explicar d'una altra manera, per assenyalar-me allò que hem fet malament des de la Gerència de Seguretat Vial i el que ha fet malament tot aquest gavell de gent que treballa desinteressadament durant mesos i més mesos per confeir un programa de seguretat vial anual, m'agradaria.

Quant a la publicitat dels documents aquests, jo amb molt de gust li enviaré, pensava que els tenien, a tot el Grup, és que em semblava que s'havien enviat, s'ha donat publicitat, i demano l'excusa si vostè no els ha rebut, però li asseguro que s'ha donat, se n'ha fet edició nombrosa per poder estar a l'abast de tothom.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller.

Correspon ara el setè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la política general de regulació normativa de l'ensenyament, que formula l'il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall, juntament amb altres diputats del Grup Socialista. Per defensar aquesta interpellació té la paraula l'il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de regulació normativa de l'ensenyament

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el Departament d'Ensenyament està elaborant un conjunt important de normes que han de regular durant anys l'ensenyament a Catalunya. Cal distingir-ne, al meu entendre, dos blocs: els projectes de llei i els projectes de decrets.

Alguns projectes de llei són antics, ja fa anys que ens en parlen, però sense —que jo sàpiga— concretar-ne els objectius i continguts. Mencionaria la Llei d'Ordenació del Sistema Educatiu a Catalunya, la Llei de Cossos Docents de la Generalitat de Ca-

talunya, la Llei d'Ensenyaments Musicals, Artístics i Plàstics, i si me'n deixo alguna, el senyor Conseller em podrà informar millor. És possible que aquestes lleis, en no haver-se fet abans, ara s'hagin de resituar en el marc de la reforma.

El segon tema és els decrets i ordres. Jo, entre ells destacaré, perquè és impossible tractar-ho tot, com a més importants els d'aplicació de la reforma a Catalunya.

L'ordre lògic seria, potser, primer parlar de les lleis i després dels decrets, però ja que el Departament d'Ensenyament ha invertit l'ordre i ha enviat els decrets a informe del Consell Escolar, jo seguiré aquest ordre sense que això impliqui cap més valoració d'un tema o altre, i el senyor Conseller pot donar més importància a un o altre tema.

Per tant, el primer punt de què parlaré és dels decrets d'aplicació de la LOGSE. És necessari que exercint l'autonomia el Consell Executiu reguli l'aplicació de la LOGSE a Catalunya. En aquest punt penso que hi ha acord entre tots els grups, i cal felicitar el Conseller per haver impulsat aquesta tasca.

Però voldria, també, referir-me que l'any passat el PSC va fer una crida al consens en l'aplicació de la reforma. De consens, no només en teníem entre les forces polítiques, sinó, també, amb els sindicats, els moviments de renovació pedagògica, les associacions de pares, l'administració local.

Potser el senyor Conseller recordarà que, en la primera compareixença que va fer sobre el tema de la reforma, el grup Socialista va tenir una actitud molt mesurada i una oferta de col·laboració, perquè pensàvem, doncs, que s'havia de donar temps i que, sense elements, doncs, s'havia de ser constructiu i no es podia fer cap crítica. Però ara, en aquest moment, em penso que puc dir que potser no hi hagut prou actitud de consens, per part del Departament d'Ensenyament. Sí que hi ha hagut, això sí, durant aquest temps, moltes bones paraules. Jo posaria dos exemples: un amb els sindicats. Preguntaria al senyor Conseller si ha negociat l'aplicació de la reforma amb els sindicats. Hi ha una vaga anunciada pel dia 29 —que evidentment nosaltres desitjaríem que es pogués arribar a un acord abans d'aquesta data—, però nosaltres opinem que no es tracta, només, d'un tema econòmic, sinó que potser hi ha hagut, no només els darrers mesos, sinó durant un més llarg temps, una manca d'actitud negociadora per part del Departament.

Però, en fi, jo puc parlar amb més informació dels grups parlamentaris i diria que a la darrera compareixença del senyor Conseller, el 20 de juny, no ens va donar cap informació nova i, per tant, difícilment podem consensuar allò que ignorem; per exemple, aquests projectes de decrets els coneixem a través de membres del consell escolar. Per tant, jo diria: d'acord; suposo que hi estem tots que els decrets són necessaris, però permeti'm el senyor Conseller, ja que dic que coneixem una mica el contingut, almenys el projecte, doncs, expressar algunes preocupacions.

És impossible parlar de tot i, per raó de temps, seleccionaré, em limitaré purament a la secundària obligatòria, que, de totes maneres, destacaré que és un tema important, perquè és una de les etapes que més canvia en la nova estructura.

Em referiré, en primer lloc, al decret sobre calendari. Nosaltres, senyor Conseller, després de totes les informacions, ens sembla que segueix sent una dificultat començar l'aplicació de la reforma pel tercer curs, que pedagògicament seria més eficaç la implantació gradual des de primer, i que les raons que hem

escollat no ens semblen suficients, però diria que aquest no és el tema més important. Per mi, prescindint d'això, que consideraria una anomalia, el tema més important —i aquí sí que esperem, si pot, el Departament d'Ensenyament, el senyor Conseller, reconsiderar la seva actitud—, és el tema següent: la reforma per a nosaltres és sinònim de qualitat; cal estendre la il·lusió per la reforma i, això vol dir que, per part de l'Administració —cada, diguem-ne, element ha de posar-hi la seva part—, cal posar-hi els instruments necessaris.

Per tant, seria una mostra seriosa de la voluntat del Departament de proporcionar més recursos que l'any d'aplicació dels nous estudis coincidís exactament amb l'any de la disminució de la *ratio*.

Si no he llegit malament el decret sobre calendari —li agrairia que, si m'equivoco, m'ho digués, el senyor Conseller— l'inici del tercer curs de secundària està previst el 1993-94, però l'aplicació de les noves *ratio*, concretament el tercer curs —no parlo ara dels altres—, està previst el 1998-99; per tant, tindríem cinc anys de desencaixament entre l'inici dels estudis al segon cicle de secundària i l'aplicació de la *ratio* en aquests estudis.

I això, evidentment, no serà per falta de professors, perquè, com vam veure l'altre dia, hi havia, fins i tot, setanta professors de secundària aprovats i, de moment, sense plaça —vaja, va dir que no ho podia garantir fins al curs següent.

El segon decret important és el d'ordenació general d'ensenyament amb el complement de les ordres sobre educació infantil, primària i secundària. Aquí la nostra preocupació és que ens sembla que aquest decret —també només tocaré un punt, ja he dit que és impossible abraçar-ho tot—, vol generalitzar un model experimental sense mitjans, sense aplicar, almenys durant aquests cinc anys i universalment, la nova *ratio*, i sense que estigui garantit, pel que jo veig, el reciclatge de professors.

Una de les característiques d'aquest projecte —ho concretaré, fins i tot, en el segon cicle—, és que es donen vint-i-un crèdits variables per donar molta opció als alumnes, que aquests crèdits són de trenta-cinc hores i són unitats trimestrals tancades i independents. Nosaltres pensem, senyor Conseller, que, si això no es fa ben fet —i de moment, en no voler-hi aplicar la *ratio*, penso que no va per bon camí—, pot ser un desastre pedagògic i un desastre administratiu.

Jo penso que, a més a més, hi ha un cert escepticisme en els centres; és a dir, potser més que estar molt alarmats, estan esceptics i diuen: «Bé, ja trobarem la manera de trampejar-ho començant a agrupar crèdits variables, etcètera».

No sé si parlar del tema de la religió, perquè em sembla, també, que en aquest tema, tal com ho planteja el Departament, hi ha una actitud que jo anomenaria, potser, una mica retrògrada, que és... no sé si amb la finalitat de facilitar que els alumnes s'apuntin a la classe de religió, com si no es confiés en l'atractiu d'aquesta classe, es donen unes alternatives a la religió que no sé fins a quin punt estan ben meditates. Sobretot en el cas de primària, els qui no fan religió tenen més hores de ciències socials, amb uns temes que estan marcats amb un asterisc en aquest projecte d'ordre que, mirant-los, jo diria que es tracta com d'una cultura religiosa o una religió *light*. Jo una mica plantejaria, senyor Conseller, si aquests temes de cultura religiosa són importants —si vol després n'hi citaré alguns d'aquest temari—, penso que els haurien de rebre i poder-hi assistir tots els alumnes de Catalunya. I si no són importants, jo no acabo

d'entendre per què, per exemple, la importància dels fets religiosos en la història de Catalunya a uns alumnes els ho expliqui el professor d'història i als altres els ho expliqui un professor designat per la jerarquia eclesiàstica.

Però això, dintre de tot, és un petit tema. Jo penso que hauríem de passar als temes importants, que són els projectes de llei. Amb «un petit tema» em refereixo puntual, aquest darrer.

Moltes vegades s'ha mencionat... —ja ho he dit abans, però no dispo de informació suficient; ja sé, senyor Conseller, que és impossible explicar els detalls de totes aquestes lleis, però potser ens podria donar els objectius més importants, o alguns dels problemes que tracten de resoldre. També diria que estic una mica desconcertat, en el sentit següent: quin, sobretot, quin serà el contingut de la Llei d'Ordenació del Sistema Educatiu? Perquè, si ja es va aprovar la Llei d'Educació d'Adults; si està previst aprovar una llei d'ensenyaments musicals, artístics, etcètera, una llei de costos docents; i, d'altra banda, es publiquen, ara ja, els decrets d'aplicació de la reforma, que concreten molt la realitat educativa a Catalunya, m'agradaria, doncs, saber quins punts tractarà, concrets, aquesta Llei.

Sé, senyor Conseller, que la meua exposició és incompleta, però ja veu que s'encén aquest llum i, per tant, només voldria acabar dient una cosa: la meua visió, potser vostè pot considerar que és partidista, però he fet un esforç perquè no ho sigui. Per exemple, la Comissió Tècnica d'Avaluació de l'Experimentació de la Reforma, creada pel mateix Departament d'Ensenyament, va fer un treball i el resum és aquest llibre, que agraeixo que ens enviessin als diputats com a eina de treball important.

Evidentment, aquesta avaluació de la reforma conté moltes coses positives sobre l'experimentació educativa; ho reconec i no els les citaré per una raó molt senzilla: perquè penso que també cal fer atenció a aquells aspectes que aquesta avaluació assenyala com a aspectes que s'haurien de corregir, i ho concretaria en tres punts. Primer, el que he dit de la *ratio*. Senyor Conseller, aquesta no és una idea meua. Agafi aquest llibre, a la pàgina 44, quan parla de ciències socials i..., o bé a la pàgina 80, quan parla en general de tot. Hi diu concretament: «És necessari disminuir la *ratio* professor-alumne, d'acord amb les necessitats metodològiques de les diverses matèries». Per tant, quan vostès endarrerixen cinc anys, no estan seguint les recomanacions de la comissió que vostès van crear.

Una altra és l'opinió dels professors sobre la viabilitat de l'experimentació. Com vostè ens havia explicat, es van fer moltes enquestes d'opinió als mateixos afectats per la reforma. Sap què opinen els professors que han fet la reforma moltes vegades voluntàriament i havent assumit amb entusiasme aquesta experiència? Opinen, segons la Comissió, que han après molt, però veuen una utopia, senyor Conseller, de poder generalitzar aquest esforç a tots els grups i cursos.

Per tant, jo penso que és bo innovar, però que cal innovar amb solidesa. Per tant, em penso que una mica l'esquema que es configura sobretot en la secundària és que es vol un projecte que sigui molt innovador, però que, si no hi ha els mitjans, si no hi ha la garantia de qualitat, podria, doncs, no resultar l'èxit que tots voldríem per a la reforma educativa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Té la paraula l'honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, il·lustre Diputat senyor Cadevall, les meves primeres paraules voldria que fossin per agrair-li el to constructiu amb què ha plantejat aquesta interpellació. Jo me'n felicito, i amb la mateixa tranquil·litat i normalitat amb què vostè m'ha fet una sèrie d'observacions sobre els decrets que tenim al Consell Escolar i d'altres que estan en marxa, i sobre els continguts de la nova Llei, jo passaré a donar-li una informació que espero que el satisfaci en gran part, potser no en tota perquè això ja seria, realment, molt, molt difícil, però sí en gran part.

En primer lloc li voldria dir que no hem de confondre la LOGSE i el desplegament de la LOGSE amb la nostra Llei, amb la Llei que en direm –per entendre'ns– la Llei General de l'Ensenyament a Catalunya. Aquesta darrera Llei, de la qual després –tal com vostè demana– li explicaré els objectius i els continguts en línies generals, ha de definir i establir els objectius de la política educativa a Catalunya. I ha de constituir amb el temps, quan sigui aprovada, una referència estable per a les actuacions en el terreny de l'ensenyament de les administracions públiques catalanes. I no ha de tenir únicament, tot i que en part, naturalment, s'hi basi, el caràcter desenvolupador de la LOGSE. Ara, a més a més, com vostè ha dit –i celebro que ho trobi encertat–, evidentment nosaltres hem d'anar ràpids per fer el desplegament de l'aplicació de la LOGSE a Catalunya. Jo he dit moltes vegades que la LOGSE és una llei que, tal com ha quedat, ens permet, al nostre entendre, exercir un ample grau d'autonomia a casa nostra i que, per tant, hem d'aprofitar això i, com vostè ha dit, hi ha al Consell Escolar de Catalunya una sèrie de decrets –després en parlarem una mica– i del que es tracta –no ho cal dir– és de promulgar aquests decrets amb la màxima rapidesa, perquè, si no es promulguessin aquestes disposicions, el caràcter subsidiari que té la Llei, aprovada per les Corts Generals de l'Estat, podria obrir una escletxa en el nostre àmbit d'autonomia.

No hi ha dubte que pretenem desplegar tots els aspectes de la LOGSE que calgui, a fi de veure'ns obligats a sotmetre'ns a aquestes normes subsidiàries.

Per tant, nosaltres el que volem és aplicar a les peculiaritats nostres, o que nosaltres entenem millor, els conceptes generals de la LOGSE. Ara, la futura Llei General pròpia de Catalunya, tot i que ha de respectar –no ho cal dir– el marc de la reforma dissenyada per la LOGSE, ha de definir, com li deia abans, un sistema educatiu propi de Catalunya.

Passo a explicar-li, breument, què és aquesta Llei, i després, també, intentaré contestar algunes de les observacions que ha fet sobre els temes dels decrets.

Nosaltres, amb aquesta Llei General de l'Ensenyament, el que volem fer, el que pretenem fer és una normativa global que permeti la definició d'un sistema educatiu propi de Catalunya tal com abans li he dit. I que sigui adaptat a la realitat social del país, que sigui capaç d'afrontar el repte de la integració europea, que sigui innovador en l'estructuració i que sigui coadjuvant, també, en el procés de reconstrucció nacional.

Li voldria dir, altrament, que aquesta pretensió és la primera vegada que qualsevol comunitat autònoma amb competències plenes en Ensenyament formula. Quins són els trets més característics o innovadors del Projecte de Llei? Li ho diré breument. Com vostè comprendrà, una llei que serà molt extensa, que tin-

drà més de cent articles i amb tota una sèrie de títols i capítols, és molt difícil –amb el poc temps de què dispo– d'explicar-la amb massa detall.

Primer, hem de definir uns objectius, el mètode docent i els criteris d'avaluació dels *curricula* de les diferents etapes que conformen el sistema educatiu. Hi ha d'haver un apartat específic dedicat a l'educació especial: recursos, centres, plans de detecció i inserció social, definició dels participants a les decisions sobre escolarització, etcètera.

Hi ha un altre capítol específic referit a les llengües de l'ensenyament, amb les definicions més significatives respecte al català que no estan presents, encara, en la legislació actualment vigent. No cal dir que definint el català com a llengua pròpia de l'ensenyament a Catalunya i, en tot cas, defensant sempre els drets lingüístics de tots els alumnes.

Hi ha un altre capítol dedicat al foment de la igualtat d'oportunitats, modalitats singulars d'organització de l'ensenyament, programes específics, serveis complementaris i atenció al grup de més marginació, etcètera.

No cal dir que un altre dels continguts de la Llei és la defensa del model propugnat pel Govern actual de Catalunya, de l'existència d'una xarxa mixta d'ensenyament, amb possibilitats d'ajut, quan així es requereixi, als centres docents privats i donant –no cal dir– tota la importància que té al sistema públic d'ensenyament.

Aquesta Llei contempla també la possibilitat de contractació de personal en règim temporal per part directament dels centres docents, novetat que em sembla especialment important. També contempla l'establiment del consell de direcció als centres docents públics com a òrgan col·legiat que té un paper destacat en el procediment establert per a la imposició de sancions o faltes.

Hi ha un altre capítol específic, dedicat a l'arquitectura escolar, cosa que per primera vegada no solament la Generalitat sinó qualsevol altra administració autònoma legisla sobre aquest tema. En aquest capítol es tracten temes com els requisits arquitectònics generals, la situació dels edificis, la superfície i entorn de les construccions escolars, la cessió de solars pels municipis i el manteniment i l'equipament dels centres.

Hi ha un títol també destinat als alumnes, tema que ja s'ha tractat en d'altres normatives, però que ara s'eleva a rang de llei per primera vegada en tot l'Estat, que legisla sobre els drets i els deures, sobre el règim disciplinari, amb importants variacions pel que fa a la situació actual, amb la intenció d'agilitar els tràmits –d'acord amb l'experiència que s'ha tingut fins ara– i de garantir sense cap mena de dubte els drets i els deures de tots els alumnes.

Hi ha un altre títol destinat a la planificació escolar amb l'establiment del disseny i actualització permanent d'un mapa escolar, i amb la definició del model de zones escolars.

Hi ha un altre punt important i nou, que és la creació d'una entitat de gestió de l'ensenyament. Aquesta entitat de gestió de l'ensenyament, de fet, assumiria competències repartides ara entre Secretaria General i direccions generals de Gestió i d'Arquitectura, que estaria concebuda com a entitat de dret públic, però que ajustaria les seves activitats segons les necessitats per tal d'agilitar la gestió del sistema educatiu en el que fa referència a la seva infraestructura: centres, equipaments, obres i subministraments. I aquesta entitat quedaria desfeta –vaja, desfeta–

quedaria dividida en àrees de gestió sota la coordinació de les delegacions territorials i tot això es faria —ho repeteixo— amb ànim d'anar endavant en totes aquestes matèries que, moltes vegades, com sap el senyor Diputat, presenten molts problemes pel que fa referència a la seva execució en el temps d'avui.

I per últim, aquesta Llei, aquest Avantprojecte de Llei —que estem, no cal dir, a la fase d'avantprojecte i que espero que dintre de molt poc temps pugui entrar aquest esborrany que ara tenim, degudament retocat, en el Consell Escolar de Catalunya per al seu dictamen—, contempla també —ho repeteixo— la creació del consell superior de l'evolució permanent de com marca l'ensenyament a Catalunya.

No hi ha dubte, senyor Cadevall, que a mi em serà molt grat parlar amb vostè i amb tots els representants dels altres grups parlamentaris d'aquesta Cambra de les línies generals d'aquest Projecte de Llei. No cal dir que estem absolutament oberts a qualsevol diàleg constructiu sobre aquest tema i que espero que, entre tots, podrem fer una llei, amb el temps, que sigui realment important per a Catalunya i que ens expliqui quin ha de ser el nord de l'ensenyament per molts anys.

Vostè, a part de parlar d'això —jo li he donat una resposta que em sembla, en principi, suficient, tot i que podem aprofundir més pel que fa referència a la Llei—, m'ha parlat de tota una sèrie d'altres temes. Vostè diu, per exemple, que no busquem el consens amb els sindicats. Miri, aquest és un tema que —malauradament— està molt d'actualitat perquè l'altre dia hi va haver una reunió frustrada, que no es va poder celebrar perquè la part sindical de la Mesa no va reconèixer capacitat negociadora als representants de l'Administració. Aquesta Mesa està convocada una altra vegada per al dia 24. El dia 24, que és demà, jo espero que aquesta actitud sigui reconsiderada i hi hagi un bon inici d'aquesta represa de les negociacions, i el que li puc dir és que, per la nostra part, no hi ha cap manca de voluntat de negociar amb els sindicats, sinó tot el contrari. Tenim tota una sèrie de propostes pel que fa referència a les retribucions i altrament, per als altres temes a què s'ha referit el senyor Cadevall, nosaltres hem parlat molt, diverses vegades, amb els sindicats, i vostè sap molt bé, senyor Cadevall, que hem arribat a acords en temes que són —jo crec— suficientment importants com el de la responsabilitat civil i molts d'altres.

Vostè aleshores ha passat a criticar els decrets que tenim el Consell Escolar. Miri, sobre el calendari, ja l'hem discutit moltes vegades, aquest tema. Nosaltres, per una sèrie de motius que jo ja li he explicat i que ara no tornaré a repetir perquè se m'encén el llum groc i de seguida se m'encendrà el vermell, i en tot cas ja hi insistirem després a la contrarèplica, entenem que és un avantatge que s'instauri el nou model a partir dels catorze anys, com més aviat millor, perquè aquesta és l'edat crítica i és el punt crucial de l'aplicació de la nova reforma, i en això suposo que tots hi estem d'acord.

També he insistit en el problema de l'ordenació de l'ensenyament i dels mitjans que es necessiten —i amb això de moment acabo i després puc contestar-li les altres coses, si vostè vol i hi insisteix. No hi ha dubte que la generalització de l'aplicació de la reforma és un problema complicat i un problema que val diners. Jo, una vegada més, vull explicar aquí la meva preocupació per aquest tema. Moltes vegades n'hem parlat d'aquesta qüestió, senyor Cadevall, vostè sap que el mateix Ministre Solana va arribar a avaluar en 1.300.000 milions de pessetes el

cost de diversos anys d'aplicació, d'instauració, d'implantació de la reforma en el conjunt de l'Estat i —malauradament— per la marxa que tenen els pressupostos de l'estat i subsidiàriament de les diverses comunitats autònomes, jo estic preocupat —i ho he dit públicament moltes vegades— per aquest tema, perquè, si no hi ha una aportació extraordinària, difícilment podem aplicar la reforma tal com nosaltres, tots plegats, tant vostè, senyor Cadevall, com nosaltres mateixos voldríem.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Té la paraula per replicar l'il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor President. Disculparan si sóc una mica desordenat en la rèplica però com que he tractat de seguir amb molta atenció les explicacions del senyor Conseller, potser, per tant, tinc unes notes deslligades i aniré fent els temes tal com els tinc aquí.

Un dels temes que m'agradaria realment aclarir més, senyor Conseller, és el de la *ratio*. Miri, amb el tema que comencin dos anys abans i precisament el tercer curs per mig de la secundària obligatòria, ja he dit que no em semblava el tema més important; que el tema més important és la qualitat de la reforma; és si sabrem captar l'entusiasme dels professors per portar-la endavant. Tampoc li he plantejat cap problema competencial, si van pactar uns decrets bàsics que deien que eren bons i, llavors, si realment els estan complint o no els estan complint. No li plantejo cap d'aquests temes; per tant, el tema que jo li plantejo, senyor Conseller, és un tema sobre el que sí que em sembla que es podria arribar a un consens, que és: per mi, un dels errors més grans que poden cometre és fer la conjunció d'un pla que els professors consideren utòpic i, a més a més, amb quaranta alumnes per classe. Però això, senyor Conseller, és a més a més una contradicció per part de vostès, perquè en l'Ordre corresponent —em sembla que és— diu que per als crèdits variables —com que és una experiència nova i que ha de ser ensenyament individualitzat, etcètera— fixa una *ratio* de dinou alumnes per classe, no trenta, com és en general a la secundària segons la LOGSE.

Per tant, jo li pregunto: quin any tindran dinou alumnes per classe a les unitats aquestes dels crèdits opcionals? Vostès tindran durant cinc anys crèdits opcionals amb quaranta alumnes? Això és un fracàs. Si tenen aules i tenen diners per tenir dinou alumnes per classe amb vint-i-un crèdits opcionals —que és un percentatge molt important de tot l'horari escolar— jo penso, senyor Conseller, que també tindran aules i diners per complir —en el moment que vostès decideixin començar la secundària obligatòria— la *ratio* que exigeix aquest nou tipus d'estudis; si no serà un fracàs.

Jo penso que en aquest tema podríem arribar al consens i estic segur que sindicats, moviments de renovació pedagògica, tothom hi coincidiria; és més, és que —hi insisteixo— hi coincideix una mateixa comissió creada pel Conseller d'Ensenyament i em sembla que seria malgastar els diners tenir una comissió fent un bon treball i en acabat no fer-ne cas.

Junt amb aquest tema em sembla molt important el del finançament. Vejam, jo, senyor Conseller, estava absolutament convençut que si vostè ha decidit voluntàriament avançar dos anys la reforma, cosa que..., per tot això que dic, dinou alumnes per classe en els crèdits opcionals és un sistema molt més car,

el que vostè planteja, molt més car que el que tenim ara i potser molt més car que el model que elegeixin altres comunitats autònomes. Jo estava convençut que si vostè es proposava fer això tenia ja el finançament assegurat. Sigui perquè tenia un pacte amb el Ministeri que a Catalunya li avançaria dos anys aquest tema, o que vostè comptava amb un suport del Consell Executiu per dir: «Bé, si aquestes negociacions no van tan bé com desitjaríem, el Consell Executiu en surt responsable i avançarà aquests diners». Però si vostè treu en el DOGC el Butlletí sense tenir assegurat el finançament, jo penso, senyor Conseller, que això no és una actitud prou responsable. Em refereixo, sobretot, tractant-se que assumeixen voluntàriament un cost addicional, que em sembla molt bé si el poden suportar, no?

Bé, altres temes. Potser el principal que ha tractat és el de la Llei d'Ordenació Educativa a Catalunya —bé, prescindim ara del títol exacte. Jo li agraeixo la informació que m'ha donat perquè realment fins ara només en teníem referències molt vagues. Veig que hi ha aspectes positius en el sentit que hi ha temes nous, que fins ara no s'havien tractat, però malgrat tot, també, la preocupació inicial que deia, de dir: «Bé, no estarem fent la casa per la teulada, de primer treure els decrets i després la Llei?» En alguns temes potser no, perquè són temes diferents; els drets dels alumnes si no estaven regulats, bé, quan sigui sempre serà bo, no? —O no estaven regulats a aquest nivell, perdó.

Però en canvi hi ha temes com ara, dels que m'ha dit, els objectius, les llengües, que trobo que són temes que al Decret que han tret d'ordenació dels ensenyaments jo diria que és prou abstracte i filosòfic, i aquest Decret, ja diu tot el que... —és clar, vostè m'ha fet un enunciat general, ja ho entenc—, però vull dir, aquests temes el Decret ja els tracta: que el català serà la llengua pròpia de l'ensenyament, la llengua vehicular, etcètera. Per tant, com que estan tan relacionats aquí la Llei i els decrets, encara que digui: «Bé, els d'aquests són només d'aplicació de la LOGSE i la Llei vol ser molt general», com que alguns temes sí que coincideixen, jo segueixo opinant que, com que fa molts anys que la tenien pensada —si haguessin tingut temps, si no és una qüestió inevitable— potser hauria estat una millor tècnica pedagògica i legislativa primer fer el marc general de la Llei i en acabat els decrets que regulen la pràctica més quotidiana de l'ensenyament.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Té la paraula per replicar l'honorable Conseller d'Ensenyament senyor Laporte.

(L'I. Sr. Vice-President Segon substitueix l'I. Sr. Vice-President Primer en la direcció del Debat.)

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Gràcies, senyor Cadevall, pel seu oferiment de consens, que jo recullo i que també n'he parlat abans i estic convençut que en molts punts, per no dir tots, podem arribar realment a un consens.

Tots volem una reforma de qualitat, no hi ha dubte, i jo faré tots els possibles perquè ho sigui en allò que depengui de nosaltres. Si nosaltres volem començar el curs 93-94 a partir dels catorze anys, tema que no hi tornaré a insistir perquè em sembla que ja l'hem debatut prou vostè i jo... Una altra cosa és començar amb la implementació dels diferents cursos de la reforma i una altra cosa són les *ratio*. Ni la LOGSE ho diu que hagi de ser simultani, ni la LOGSE ho diu. Que la qualitat de l'ensenyament millora disminuint el nombre d'alumnes per aula és vi-

dent, i ho estem fent. El nombre d'alumnes per aula és molt diferent ara del que era fa cinc anys, i no cal dir fa deu anys o fa vint anys. I per tant, a poc a poc hi anem amb la màxima velocitat que podem, però segurament no amb la velocitat que el senyor Magí Cadevall —i jo, si pogués— també desitjaria.

Això no vol dir que si nosaltres no ho diem, vaja, si nosaltres diem que la nova *ratio* no serà obligatòria en aquest cas a què es referia el senyor Cadevall fins al curs 98-99, no puguem establir-la, sobretot en els centres públics, amb una certa prioritació; dependrà dels recursos de què disposem. Evidentment, a l'hora de planificar una reforma no podem, senyor Cadevall, fer-la de rebaixes; nosaltres volem una reforma que reculli totes les esperances i tots els plantejaments que no solament el partit o la coalició que està en el Govern, sinó el partit a què vostè pertany i tota una sèrie de moviments de renovació pedagògica i de sindicats i de gent relacionada amb el ram de l'ensenyament, desitja. El senyor Cadevall sap molt bé que la LOGSE ha recollit en gran part moltes de les aspiracions de la societat, i sobretot dels ensenyants catalans, pel que fa a la millora de la reforma.

Si tindrem o no tindrem els recursos suficients per posar-la en marxa? Jo ja ho he dit abans, senyor Cadevall; jo espero que sí que els tindrem, i ho desitjo com ho pot desitjar vostè. Ara, aquí el que és cert és que els pressupostos del Ministeri d'Educació i Ciència d'aquest any s'incrementen amb prou feines un 7% en relació amb l'any passat. I com vostè sap, mentre el sistema de finançament autonòmic vagi per les vies que va, en certa manera nosaltres estem pendants d'allò que se'n diu la despesa equivalent. Jo prou que voldria tenir un nou sistema de finançament, com voldrien tots els meus companys de Govern i com voldríem tota la gent d'aquesta Cambra —n'estic segur—, també la gent del Grup Socialista —n'estic absolutament segur. En el moment en què nosaltres tinguem un sistema de finançament més racional, més adequat a les necessitats globals no solament educatives, sinó a les necessitats de Catalunya, serà qüestió que el Govern que mani en aquell moment decideixi cap a on destina la major part de recursos.

Jo estic convençut, senyor Magí Cadevall, que sigui quin sigui el Govern que mani —i a part que jo ja em penso quin és el que seguirà manant— no hi ha dubte que els recursos es dedicaran en gran part a l'ensenyament com s'ha demostrat durant aquests darrers anys.

Senyor Magí Cadevall, el tema que vostè ha tocat finalment i en el qual jo no insistiré —aquest és un tema molt llarg i del qual en podem parlar molt, i estic segur que en l'ànim que tant vostè ha utilitzat com jo he intentat, també, respondre, és positiu—, jo entenc que ateses les circumstàncies era molt més pràctic anar ràpidament al desplegament dels decrets i pensar-nos una mica més amb la Llei. Però, evidentment, vostè sap positivament que no seran contradictoris. Estic segur —ho repeteixo— que malgrat tots els inconvenients, malgrat tots els interrogants que tenim al davant, podrem, gràcies a un consens global i a un finançament suficient, fer una reforma educativa a Catalunya que respongui als desigs de la nostra societat.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Conseller. Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la formació professional ocupacional, que formularà el Diputat il·lustre senyor Ignasi Riera i Gassiot. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats, el 12 d'abril de 1989 el Diputat baix-llobregatí Josep Maria Rañé —bé, i del Grup Socialista— va substanciar una interpellació sobre la formació professional ocupacional. A hores d'ara ens trobem, al cap de dos anys i mig, que el tema ha canviat absolutament de signe i d'actualitat perquè una de les notícies polítiques dels darrers mesos ha estat la transferència de la formació ocupacional de l'INEM a la Generalitat de Catalunya.

Per als que sempre hem defensat la transferència de tot l'INEM —també dels seus fons estructurals de subsidi a l'atur—, només la transferència de formació professional ocupacional és poc; creiem que l'autogovern de Catalunya ha de passar també, si no volem practicar un nacionalisme subsidiari, per la gestió dels fons importantíssims en quantitat i en qualitat de l'INEM. Més encara, pensem que, d'acord amb altres models, hauríem de tendir que la majoria dels fons de l'INEM fossin en la pràctica fons ocupacionals, de formació ocupacional; és a dir, fons que tendeixin a afavorir el treballador en atur perquè sàpiga que podrà trobar una via de reinserció en el mercat de treball.

En qualsevol cas i de tota manera, la transferència del fons de formació ocupacional de l'INEM a la Generalitat de Catalunya canvia absolutament els paràmetres de la problemàtica i dels horitzons. Fent un càlcul, diguem-ne aproximat, es pot calcular que el Govern de la Generalitat gestionarà, pel que fa a formació ocupacional, sumant els fons transferits de l'INEM, sumant els fons del Fons Social Europeu i sumant els propis recursos que la Generalitat destinava a formació ocupacional, no sé si uns 22.000 milions de pessetes. En tot cas serà el Conseller que ho contesti —i no hi ha gaires alternatives—, qui ens aclarirà exactament les quantitats. Estem parlant, però, de quantitats molt importants; de quantitats molt importants que, per tant, permetran fer un canvi copernicà en tot el que és el plantejament que s'ha fet fins ara de formació professional ocupacional.

És per això que aquesta interpellació podria, per entendre'ns, en la seva formulació gairebé acabar aquí: com administrarà el Govern de la Generalitat aquests fons? Com modificarà aquesta transferència a l'actual política de formació ocupacional que ja fa el Govern de la Generalitat? Quins lligams hi haurà entre la nova política de formació ocupacional i la política general de formació d'adults i de formació professional reglada, gestable?

Una de les grans qüestions d'aquest futur de la formació professional ocupacional és saber com és gestionarà. Ho repeteixo, es tracta de recursos molt importants i la rendibilitat d'aquests recursos pot ser importantíssima per al futur del mercat laboral a Catalunya. Per tant, suposo que hi ha una pregunta subsegüent a les anteriors: ens podrà aclarir el Conseller a qui hagi estat encarregat el torn de rèplica, en aquest cas el Conseller de Treball, les quantitats destinades a formació professional i el seu origen? I encara més: el Govern de la Generalitat amb qui elaborarà i executarà la seva política de formació professional ocupacional? Més en concret: quin paper correspon al Govern de la Generalitat, a través de quines conselleries, amb quines direccions generals, i després, quin paper correspon a les orga-

nitzacions empresarials, a les centrals sindicals majoritàries, als ajuntaments?

És a dir, si a l'hora de detectar la problemàtica de l'atur, i a l'hora de detectar la problemàtica dels fons destinats a paliar l'atur, i a l'hora d'explicar quin és el futur del mercat de treball, tenim en compte sempre tant els que són destinataris d'aquests fons ocupacionals, que són els treballadors —per tant, les organitzacions socials que donen suport a les reivindicacions dels treballadors—; els diguem-ne «empleadors» —és a dir, aquells que tracten justament de demanar aquest treball, per tant, les organitzacions empresarials de tota mena, importantíssimes—, però també els ajuntaments, que han jugat un paper molt important tant a l'hora de detectar la problemàtica de l'atur com a l'hora de detectar en anàlisi de prospectiva, a vegades molt notables, quins són en el futur els mercats de treball previsibles en una determinada població o en una comarca, perquè s'està fent un estímul, per exemple, d'uns determinats polígons industrials, o perquè s'està fent una feina específica per aconseguir que allò que era un sector relativament poc important en l'economia d'una zona o d'una comarca es converteixi en una font important d'ingressos i en una font important de llocs de treball, com se'ls tindrà en compte, de quina manera? I en dir-ho, no d'una manera abstracta: «se'ls tindrà en compte», sinó que crec que estem parlant d'unes quantitats tan importants que és del tot d'interès per a tothom saber com es farà.

Hi ha un altre aspecte que a nosaltres ens preocupa d'una manera molt especial; a les diferents convencions europees sobre formació permanent, als congressos europeus de formació permanent, que han anat tenint lloc a Berlín, l'any següent a Berlín, l'any passat a París i aquest any novament a Berlín, sempre es planteja una nova qüestió: com s'avalua la formació professional ocupacional?

És a dir, abans, quan parlàvem en una altra interpellació de la formació d'adults, dèiem que no és fàcil saber com es fa formació d'adults. En aquests moments i en un mercat de treball canviant les grans empreses tenen uns laboratoris d'anàlisi sobre els sistemes de formació adequats per a cada situació laboral nova. Hi ha tècniques que són aplicables per a un determinat tipus de treball i en canvi no serveixen per a una altra determinada qüestió. Tampoc no és possible, d'entrada, encertar, dient: «Es necessiten tantes setmanes de curs per fer això», perquè resulta que a la pràctica amb la meitat de temps n'hi ha prou, i en canvi una qüestió que semblava que es podria resoldre en tres dies requereix molt més temps de formació.

És a dir, com pensen avaluar cada cop amb més rigor aquesta imprescindible formació professional ocupacional? Repeteixo que és un tema important perquè la credibilitat d'aquests nous plans de formació professional ocupacional també vindrà de les garanties que tinguem tots de com es controla l'efecte d'aquestes propostes.

I ja finalment, quan vostè, senyor Conseller, va contestar a la interpellació ja esmentada del Diputat senyor Rañé, va dir aquestes paraules literals: «En referir-nos al Fons Social Europeu, a partir de l'any 90 entraran en funcionament les directrius noves que donaran preferència quasi absoluta a les accions adreçades als menors de vint-i-cinc anys o als aturats de llarga aturada». De llarga durada, volia dir, perdó. Ha estat un lapsus.

Senzillament la pregunta és: es deia que a partir de l'any 1990, si en realitat han entrat en funcionament aquestes noves

directrius, quins efectes han produït? I en tot cas, projectant-les cap al futur, quins efectes faran aquestes noves directrius? Perquè quedi clar quins seran els sectors preferentment atesos amb aquests nous fons destinats a la formació professional ocupacional.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Moltes gràcies, senyor Riera. Correspon ara la resposta al Consell Executiu, que farà l'honorable Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Molt honorable President, senyores i senyors diputats, la interpellació que ha substanciat o que està substanciant l'honorable..., o l'il·lustre Diputat senyor Riera planteja una sèrie de preguntes a les quals jo procuraré donar resposta encara que en alguna d'elles es possible que pugui jo preguntar-me a mi mateix si la pregunta pugui ser anticipada —d'altres no—, en el sentit següent: hi haurà coses que podré contestar-li, al meu entendre; d'altres la informació que tenim o els plans que tenim d'actuació..., li explicaré perquè no puc donar-li una resposta precisa o contundent del que serien les nostres intencions.

Concretament, vostè sap que el traspàs aquest va ser aprovat —i me n'alegro, en fi, d'aquestes manifestacions que vostè ha fet, que a mi ja em constava de fa molt temps que vostè era un decidit partidari, el seu Grup, del traspàs de la formació ocupacional a Catalunya i també de tot l'INEM—... no va produir-se oficialment fins al passat divendres 17 d'octubre, al Consell de Ministres. I encara a hores d'ara no ha estat publicat al BOE, i el seu traspàs no serà efectiu fins al primer de gener de l'any que ve. Li dic això perquè aquí s'obre el primer interrogant o condicionant en les respostes que jo volgués donar-li en algun aspecte, que és que nosaltres voldrem aprofitar aquest període intermedi per connectar amb els professionals que fins ara venien desenvolupant la seva tasca a l'INEM i a fi que puguem amb ells saber de la seva experiència i escoltar els seus suggeriments.

Voldria recordar també a l'il·lustre interpellant que el Govern de la Generalitat ve desenvolupant, ja des de l'any 84, la seva pròpia acció formativa ocupacional, i que, per tant, ve gestionant un model —el nostre propi model—, model que fins ara ha estat funcionant. I això, a més, s'ha fet amb un gran esforç financer perquè, en no tenir transferida la gestió, no rebíem diners del pressupost de l'Estat i, per tant, amb un esforç tret dels pressupostos de la mateixa Generalitat.

Aquest esforç s'ha traduït en que, actualment, abans del traspàs, estàvem gestionant ja la tercera part de la formació professional —més o menys—, la tercera part de la formació professional ocupacional que s'està fent a Catalunya. I, en certa manera, vist..., per la quantia dels diners gestionats, pel temps en què ho estem fent, i pels resultats —als quals li faré referència més endavant— creiem que això és garantia que podrem assumir amb eficàcia el traspàs imminent.

Nosaltres tenim, per tant, el nostre propi model; quines característiques essencials... Jo voldria explicar-les-hi perquè, dins de l'explicació de les característiques del model, hi ha implícita o explícita la resposta a bastants de les seves preguntes o dels seus interrogants.

Primera característica important: una exigència radical que la formació sigui, efectivament, un instrument per a la inserció laboral. La formació ocupacional que no serveixi per donar fei-

na als aturats o per no assegurar-la a qui ja tingui feina, doncs, s'actualitzin i es promocionin, assegurin la seva professió o perquè puguin fer el canvi de professió..., si això no s'aconsegueix amb la formació professional, si no aconseguim ocupacionalitat, si no reforcem els llocs de treball, és inútil i representa un dispendi inacceptable dels recursos públics.

En aquest aspecte, permeti'm que li faci referència amb un incís d'una anècdota que a mi em va colpir molt, fa cosa d'un mes, potser d'un any, al voltant més o menys: un familiar molt directe, quan assistia a un gimnàs, doncs, va sentir que dues persones de la gent que estaven allà al gimnàs estaven parlant de cursos de formació ocupacional i deien que: «bé, mira, la setmana que ve, etcètera, comença un altre curs...», i parlaven d'aquell curs, del qual manifestaven les dues la voluntat —eren amigues, conegudes—, la voluntat d'apuntar-s'hi, doncs, com si fos el cinquè o sisè, etcètera, no sé quin curs que feien. A aquest curs s'hi apuntaven aquelles persones —i això és el que a mi em va decebre, per entendre'ns, o em va espantar—... és que aquelles persones feien aquell curs per cobrar la beca —per entendre'ns—, però disponibilitat per al treball, vull dir, no n'hi havia en absolut. Això es va treure del context; no es tracta ara d'analitzar aquest cas, d'això, sinó, en tot cas, representatiu del mal ús que es pugui fer d'aquests fons. I ho dic perquè vostè abans ho ha dit —i jo hi estic totalment d'acord— que, diguem, hi hauríem d'anar amb una filosofia, precisament, que hauríem d'anar cada vegada menys als subsidis purament i simples, sinó als subsidis per intentar rescatar, fer sortir, les persones de l'atur per trobar-los un lloc de treball. I, per tant, l'element ocupacional és element essencial.

El segon element o característica essencial del model és una preocupació per la qualitat d'aquesta formació com a garantia de la seva eficàcia ocupacional, en el seu cas, en el cas dels aturats, o de l'aprovació professional, en el cas de reciclatges o postes al dia: formació permanent.

El tercer punt, tercera característica, és la participació plena de la societat civil. La nostra acció està oberta a una gran multiplicitat d'agents. I aquí li assenyalaré —sense ànim de ser exhaustiu, però em sembla que serà un ventall molt representatiu— que nosaltres estem fent cursos, amb aquest model de multiplicitat d'agents, amb patronals, amb sindicats —ara, en aquest moment, estic parlant amb els representants dels sindicats com a centres col·laboradors, per entendre'ns, com a impartidors de la formació, no com a agents de representació institucional—, amb les empreses, amb empreses mixtes o amb fundacions o figures o associacions formades per patronals i sindicats —exemple: l'Institut Gaudí de la Construcció, model molt desitjable que hi hagi aquest tipus de col·laboració institucional per a la formació—, amb entitats sense ànim de lucre, amb ajuntaments, amb consells comarcals, amb centres de formació privats, en general, amb gremis, amb cambres de comerç, etcètera. Aquesta, diguem-ne, és, per tant, la característica fonamental: la participació plena de tota la societat civil amb tota la seva riquesa aprofitant els seus recursos, aprofitant la seva experiència.

Tothom hi pot participar; per tant, no hi ha ningú exclòs a priori, i sí que sempre a tots i a cada un d'ells els exigirem sempre que garanteixin l'ocupabilitat; no perdem mai de vista la finalitat bàsica de la formació ocupacional. Per tant, que garanteixin l'ocupabilitat, que garanteixin la qualitat i l'adequa-

ció de l'acció al mercat de treball i a les necessitats del món productiu; que hi hagi encaix entre els «oferents» de treball —per dir-ho així— entre el món productiu i el que s'està impartint com a formació.

Això implica també, entre altres coses, aquest voler basar-se sobre la societat civil —en aquest sentit ampli que li he dit, o sigui, no el que no és l'administració mateixa de la Generalitat—, fugir de la creació de noves estructures, sempre que això sigui possible, perquè la societat civil ja té establertes aquestes estructures. I, per tant, evitem d'aquesta manera la duplicitat d'esforços i el malbaratament de recursos que representaria una duplicació d'estructures.

L'altre punt seria una preocupació especial, prioritària, pels col·lectius amb especials dificultats —en general per ser inserits en el mercat de treball—; o sigui, pels disminuïts, pels drogodependents, pels presos, pels aturats a llarga durada, per les dones que volen tornar al treball després d'anys d'haver-lo deixat, etcètera. Hem desenvolupat i estem desenvolupant programes —algun d'ells punters— per ajudar aquestes persones. A títol d'exemple i potser perquè han tingut més ressò en mitjans de comunicació, el Programa Aura en afectats per la síndrome de Down, o altres actuacions que podria detallar si fos del seu interès.

I una altra de les característiques és la participació dels agents socials. Aquests poden participar en l'elaboració de les normes que regulen els nostres programes, s'escolten les seves propostes i són informats de com s'han aplicat. Se'ls dona compte de com s'han aplicat els fons, i estem treballant per ampliar aquesta participació. Aquest és, en línies generals o bàsiques, el nostre model que pensem millorar i potenciar, especialment, a la vista del traspàs.

El traspàs implica, fonamentalment —voldria destacar d'ell—, la transferència de l'execució del Pla FIP, o el que suposa tot un reguitzell de noves funcions, que passo a redactar molt sintèticament, o sigui, el conjunt de noves aportacions que haurem d'incorporar dins, en principi, d'aquest model. La programació, organització i control de les accions formatives; això implicarà, més o menys, pel cap baix, triplicar la nostra acció formativa actual, si es mantinguessin les dotacions pressupostàries als pressupostos de l'Estat. Ho dic perquè aquest any al projecte de pressupostos de l'Estat ja hi ha hagut una rebaixa d'uns 7.000 milions al conjunt de les partides que van dedicades a la formació en algun dels diferents capítols que s'apliquen.

Una altra de les noves funcions: la titularitat dels centres de formació professional ocupacional, tant dels fixos com dels mòbils. El seguiment amb patronals i sindicats: el seguiment institucional en compliment, en fi, de l'article 26, de l'apartat del Pla FIP, i, aquí, amb la facultat que aquest seguiment es pugui fer en un organisme determinat per la Generalitat en substitució dels comitès provincials de seguiment de la formació professional. Expedir títols i certificats de professionalitat; homologació de centres col·laboradors; establir contractes-programa amb patronals, amb empresaris i amb sindicats; projectes experimentals, o sigui, organització de projectes experimentals o innovadors, al marge del Pla FIP, addicionalment, la qual cosa també ens dona un marge important; la participació en la Comissió de treball del programa nacional de la formació professional, en general, on podem posar-hi propostes i portar-hi iniciatives —fins ara no hi era present, en principi, si no estic—,

si no tinc mala referència, la Generalitat de Catalunya—; l'aprovació de plans de formació amb empreses; signatura de convenis amb empresa per a pràctiques dels alumnes de la formació professional ocupacional, de l'ocupacional específica; l'elaboració de plans pedagògics tipus; l'organització de promotors, de grups de promotors, d'orientació i inserció; els cursos de professors pel Pla FIP, formació de formadors i de professionals en general; les proves per a constatació del nivell per a homologació de les certificacions; el reconeixement d'empreses com a tallers formatius per desenvolupar oficis artesanals; l'elaboració dels diferents informes, que s'han d'entregar —i no explicaré més—; l'intercanvi de material didàctic amb l'Administració central i a l'inrevés, per tant; l'intercanvi d'experiències en formació entre ambdues administracions, a tal efecte, fins i tot, es fixa que, com a mínim, hi haurà dues reunions l'any; programes de cooperació internacional; propostes sobre escoles-taller —no se'ns traspassen, però sí que tenim capacitat de fer propostes d'escoles-taller—; col·laboració a l'Observatori permanent d'ocupacions; col·laboracions diverses; col·laboració a les proves de qualificació de «demandants» de feina, dels «demandants» de feina.

Bé, aquestes són les característiques essencials. Veig que fa uns moments s'ha encès el llum vermell i, en tot cas, demanaria per cortesia al senyor President si em permetés només lligar la conclusió d'aquesta primera fase, que seria: miri, nosaltres, jo ja he explicat quin és el model més totes les incorporacions, més les possibilitats que aquestes incorporacions permeten. Jo li voldria dir que nosaltres, d'aquest model, n'estem satisfets i, per tant, substancialment, la nostra intenció seria mantenir-lo. Per què? I aquí dono resposta a una de les seves preguntes: el 60%, pel cap baix —aproximadament, vaja, variable segons sectors, segons territoris, etcètera—, el 60% és l'ocupabilitat que obtenim dels cursos i creiem que són uns índexs bastant elevats, és bastant satisfactori i, per tant, substancialment, una mica creiem que anem pel bon camí.

Ara bé, no s'interpreti això: que nosaltres volem mantenir d'una forma orgullosa un model d'una forma tancada i sistemàtica, tancat a rebre impactes o *feed baks*, estem disposats a enriquir-lo i millorar-lo amb l'aportació que, precisament, ens faci l'experiència de tota la gent que ens vingui de l'INEM, d'aquests professionals, d'aquests experts, i també de les actuacions que ells feien i que nosaltres fins ara no hi havíem arribat i que, per tant, estem en aquesta disposició d'enriquir el model amb aquestes aportacions que ens vindran. I que això és el que farem a partir d'ara quan puguem connectar amb aquesta gent.

Moltes gràcies, senyor President, de moment...

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Conseller. Per al torn de rèplica té la paraula el Diputat il·lustre senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, efectivament a la resposta ens ha aclarit una sèrie de qüestions i ens ha suggerit que nosaltres, o els que siguin els nostres hereus en aquesta Cambra, plantegem, quan ja de veritat es pugui dir que s'està treballant amb les transferències ja fetes— fetes del tot—, quins són els plans i fer un seguiment d'aquests plans i fer un seguiment de l'efectivitat d'aquests plans de formació ocupacional, a partir de la transferència de l'INEM.

A un sempre li queda el dubte de si és una transferència neta o «captiva», i permeti'm que usi aquesta expressió segurament inadequada, però és per entendre'm jo. És a dir: es tracta d'uns fons que la Generalitat podrà administrar al 100%, de la manera que vulgui, o són uns fons que ja vénen predeterminats en el seu tipus de destí, i això, aleshores, què comportarà? Si es considera positiu o negatiu i quin tipus d'efectes tindrà això sobre la programació.

Permeti'm insistir, també, en la problemàtica dels estudis de prospectiva; és a dir: és molt important poder saber quin és el mercat del futur en l'economia catalana. Jo, darrerament, he tingut ocasió de repassar un seguit de volums d'aquesta col·lecció d'estudis comarcals, des del punt de vista econòmic, justament arran de l'estudi de la Conca de Barberà, que estava prologat pel que havia estat Diputat d'aquest Parlament el senyor Maties Vives, en la qual es diu: «escolteu, que quedi ben clar que la Conca, si se n'ha de sortir de la seva situació d'estancament econòmic actual, és perquè ha de fomentar aquest sector, aquest sector, o aquest sector de l'economia». En marca tres, i en tots tres casos diu: «els podrà fomentar si té eines de formació adequades al foment d'aquest rellançament, perquè, si no, continuarem fent una economia limitada al territori d'ús domèstic, però no competitiva per poder, justament, afrontar els reptes econòmics que el futur de la comarca planteja.

He insistit també, honorable senyor Conseller, en les eines d'avaluació; no és una qüestió menor —no és una qüestió menor. A tots els plans de formació cada dia s'insisteix més que no n'hi ha prou de programar molt bé perquè, molt sovint, allò que sobre el paper ens sembla perfecte, a la pràctica no demostra que sigui així. Jo he insistit també —i com que en la seva resposta ha recollit, i crec que molt bé, la preocupació per la presència tant de les organitzacions empresarials com de les organitzacions sindicals en aquesta programació, en aquest estímul i en aquesta realització de la nova formació professional ocupacional... no he vist tan clar la presència dels ajuntaments. Insisteixo que, si recorden, en el primer mandat d'aquest Parlament, jo no era encara diputat, però sí que era regidor d'un ajuntament en el qual es van poder portar a terme un seguit de discussions sobre plans d'ocupació juvenil, i es van poder portar perquè hi havia un treball conjunt entre l'Administració de la Generalitat i l'Ajuntament, i també ho vull dir, d'una manera molt important, amb l'INEM de Barcelona, que va donar suport a experiències molt innovadores, en aquell cas, que plantejava un ajuntament perifèric com era el de Cornellà de Llobregat. Em penso que aquesta presència dels ajuntaments, com a element de detecció de problemàtiques i com a element d'explicació de per què un pla que en teoria pot semblar perfecte, pot no funcionar en aquella determinada àrea, perquè, per exemple, hi ha una oferta de formació molt propera, em penso que és clar.

Jo voldria dir, també —que ja queda clar, però no és dolent insistir-hi—, que estem parlant d'uns fons públics destinats a la formació ocupacional. Per què ho dic això? Perquè en aquests moments les grans empreses ja dediquen fons a la formació professional i, sobretot, a la reconversió industrial dels seus treballadors. Però, evidentment, tenen molt clar que ho fan en un sentit molt finalista: el que volen és que aquells treballadors, primer, es quedin a la mateixa empresa, no es puguin canviar de treball i que, aleshores, siguin més eficaços en el seu lloc de treball; mentre que en aquest cas concret estem parlant d'una

formació ocupacional que permeti, fins i tot, si el treballador ho vol, una vegada rebuda aquella formació, canviar de feina o canviar d'àrea o, a partir d'allò que ha après, poder-se dedicar a altres tipus de feines.

Res més. Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT SEGON: Gràcies, senyor Riera. Per al torn de rèplica té la paraula, l'honorable Conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Moltes gràcies, senyor President. Miri, una mica en l'ordre o el desordre en què hagi pogut anar captant les seves preguntes.

Si la transferència a la gestió —diu que és important— és lliure o captiva, si els fons són lliures o captius? Doncs, mig i mig, en el sentit següent: ens vénen marcats dintre del Pla FIP, i el Pla FIP el fixa, diguem-ne, una comissió a nivell estatal: un mecanisme a nivell estatal que fixa les grans línies o directrius de la formació ocupacional. Llavors, nosaltres, sense transferits —per dir-ho així—, la gestió del Pla FIP —no el legislar, el decidir lliurement quines són les prioritats, els grans col·lectius que han de rebre, per entendre'ns, la forma d'aplicar.... Nosaltres, per tant, tenim la capacitat d'organització, de gestió, de control i de seguiment dins de les línies o directrius bàsiques. És a dir, donen un marge de gestió, però dins d'un marc global.

Hi ha un altre punt de referència, vostè ho ha dit. Quina mesura prenem per veure l'eficàcia de la formació, perquè sigui l'escament, perquè hi hagi un bon aprofitament dels recursos? Doncs, miri, nosaltres ens afermem que la millor eficàcia és que aconseguim la finalitat de la formació ocupacional, que és anar a buscar un lloc de treball —per dir-ho així—, o assegurar-lo, quan és un reciclatge, una reconversió. I, per tant, és l'índex d'ocupació; és la pedra de toc. L'altre poden ser, fonamentalment, l'altre poden ser aproximacions. Tant és així que nosaltres, sistemàticament, preguntem, demanem als alumnes al cap d'un temps determinat, al voltant dels tres mesos, quina és la seva situació. Tenen contracte de treball, o no? —Prescindint de si és temporal o fixe, és a dir, això seria una altra problemàtica.— I aquesta és la pedra de toc, o sigui, ens ho ha marcat d'una forma molt conseqüent: s'assoleix la finalitat essencial del procés formatiu?

Vostè ha fet referència als ajuntaments, en un incís, als ajuntaments. I jo li voldria dir que amb els ajuntaments... jo abans en fer la relació d'agents amb els quals participem, doncs, els ajuntaments hi són clars. Jo li podria dir que avui i, casualment, aquest matí he estat signant una de les subvencions d'uns cursos que s'havien donat per a un ajuntament, i em sembla que era Santa Coloma de Gramanet. I vull dir, per exemple, que l'entorn aquest més immediat de Barcelona... perquè són importants, estem treballant ja actualment amb ajuntaments com amb el de Barcelona, com el de Sabadell, com el de l'Hospitalet, com el mateix de Santa Coloma i, també amb consells comarcals, amb el Consell Comarcal del Baix Llobregat —vostè fa referència al seu fet de ser «cornellenc», no sé si és l'expressió... Doncs, vam signar un conveni de 200 milions de pessetes amb el Consell Comarcal, com també hem signat amb els Consells Comarcals del Vallès Occidental, Vallès Oriental.

Ara bé, jo coincideixo amb vostè en un element, que vostè ha dit: «els ajuntaments, des del punt de vista de la prospectiva, poden ser bons detectors de les necessitats del mercat, perquè estan a prop de la realitat»; jo hi estic totalment d'acord. Crec

que una de les missions importants que poden fer en aquest camp els ajuntaments és detectar necessitats, propostes —diguem-ne— de quins són els col·lectius que tenen més problemes, quins aturats hi ha d'una forma discriminada... Jo penso que el fet que aquesta funció la puguin fer, no necessàriament implica l'eficàcia de l'ajuntament quant a impartir —l'eficàcia en un ajuntament concret—, o sigui, hi pot haver ajuntament que imparteixi perquè té personal qualificat al front de la matèria, o perquè té uns centres adequats o escaients. Vull dir que no tots els ajuntaments són igualment eficaços a l'hora d'impartir. O sigui, que, a l'hora d'impartir, els ajuntaments, els consells comarcals, els centres col·laboradors, els gremis han de passar tots pel mateix sedàs, en el sentit de veure si la finalitat, o sigui, la funció pedagògica explícita l'acompleixen amb la finalitat i amb la correcció que s'ha d'exigir a tots ells.

Vostè m'ha fet referència al tema de la joventut i dels aturats de llarga durada. Me n'ha fet referència a l'anterior. Dir que aquests ja són col·lectius —i, em sembla que he fet referència a la daixò del senyor Rañé—, són col·lectius que són ja prioritaris dins de la normativa que regula les accions d'aquest any i, concretament, quan, dins de la Comissió de la formació ocupacional que opera dins del consell de treball, per tant amb la presència de les patronals i dels sindicats a Catalunya, vam fixar les grans línies, vam fixar una sèrie de col·lectius prioritaris, entre els quals hi ha aquests. Hi havia a més els toxicòmans, els pressos o ex-pressos, els... etcètera, els disminuïts, però hi havia aquests concretament, els joves de menys de 25 anys i els aturats de llarga durada. Hi ha una sèrie de programes que són específics. Per exemple: les entitats sense ànim de lucre, es diu que aquestes subvencions, que són ocupacionals formatives, es concediran, però condicionat que siguin agafades algunes d'aquestes persones, d'aquests col·lectius de difícil inserció. També, sortosament, crec que li he de poder dir que els joves menors de 25 anys, o sigui els joves —la classificació establia així els menors de 25 anys—, cada vegada més són un col·lectiu menys difícil d'inserir, i la prova n'és que avui dia, la seva taxa d'atur està, tan sols, una mica per sobre de la mitjana global, quan fa uns anys, pràcticament de cada dos aturats, un era un jove; o sigui, amb això s'ha canviat substancialment, sortosament i, per tant, els joves seran... els aturats joves seran uns aturats com uns altres, des del punt de vista... no com a col·lectiu més difícil, especialment.

(L'I. Sr. Vice-President Primer es reincorpora al seu lloc)

Llavors, potser també m'havia descuidat abans de parlar-li només de les xifres, de les xifres d'aquest any. En el fons... o sigui, el cost de les accions previstes aquest any són 7.024 milions de pessetes les cofinançades amb el Fons Social Europeu. Com que la Generalitat financia o paga el 55% i el Fons Social Europeu és el 45%, aplicant-ho sobre aquests 7.000 milions en trauríem l'aportació respectiva. A més a més d'això, hi ha uns 1.941 milions que aquests són diners posats sols per la Generalitat per a programes no de cofinançament, sinó de lliure —diguem-ne— disposició —per entendre'ns— de la Generalitat, en el sentit que no són cofinançades. I, per tant, aquest li donaria el conjunt de l'acció d'aquest any. El que no sabem, exactament, és quina serà la xifra que... perquè això no es veurà fins que estiguin els pressupostos de l'Estat aprovats i quedi la partida, i llavors s'hagi produït el repartiment de la partida, que definitivament hagi quedat dels Pressupostos de l'Estat; perquè això és

capítol IV, són subvencions, i llavors s'haurà de discutir, s'haurà de discutir —diguem-ne— el repartiment o l'alíquota que a Catalunya li pugui correspondre del conjunt d'aquestes partides.

He procurat donar, ràpidament, resposta al conjunt de coses que m'ha demanat.

Senyor President, moltes gràcies; senyors diputats, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller.

Correspon ara el punt número 9 de l'ordre del dia interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació infantil, que formula l'il·lustre Diputat senyor Ignasi Riera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa, que sembla que avui s'ha proposat guanyar-se bé el sou.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la reforma educativa en l'etapa d'educació infantil

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor President, més aviat tinc la impressió que la Junta de Portaveus i la Mesa m'ha imposat una penitència, no sé per quin pecat, *(rialles)* i em toca en aquests moments fer hores extres.

I en tot cas en la interpellació sobre l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, pel que fa a l'etapa d'educació infantil, jo anuncio que hi haurà una qüestió que correspon més al Conseller de Treball que al Conseller d'Ensenyament, que és el tema de les guarderies laborals i de la quantitat —diguéssim— congelada des de fa anys destinada a les guarderies laborals i, a si, finalment, la competència total del sector passarà, o no, a dependre de la Conselleria d'Ensenyament. Ho dic en tot cas perquè, si el senyor Ignasi Farreres té la bondat d'aclarir amb el Conseller aquest punt, serà una de les preguntes que inevitablement li hauré de fer.

La interpellació, tal com ha estat anunciada, és sobre l'aplicació de la LOGSE a Catalunya en l'etapa de l'educació infantil. Jo voldria recordar l'article 7 de la LOGSE, de la Llei de la Reforma Educativa, quan ens diu: «L'educació infantil fins als sis anys d'edat contribuirà al desenvolupament físic, intel·lectual, afectiu, social i moral dels infants». No és poca cosa. En el 7.2 llegim, ens insisteixen en el caràcter voluntari de l'etapa, però amb una indicació que em penso que també és clara i vinculant: «Les administracions públiques garantirán l'existència d'un nombre de places suficients per a assegurar l'escolarització de la població que les sol·liciti»; i el 7.3: «Les administracions educatives coordinaran l'oferta de llocs escolars d'educació infantil de les diferents administracions públiques assegurant la relació entre els equips pedagògics dels centres que imparteixin aquests cicles».

Em penso que són principis prou vinculants, prou taxatius com per saber, en la Llei de l'Aplicació de la Llei de la Reforma a Catalunya, com seran traduïts aquests preceptes que la LOGSE anuncia i, en concret, aquests dos preceptes que corresponen a l'article 7 Com preveu el Govern de la Generalitat l'aplicació a Catalunya d'allò que la LOGSE sanciona? Quines són les garanties pel que fa a la suficiència de places? A través de quins mecanismes té lloc la coordinació entre les administracions?

La LOGSE, als seus articles 10 i 11, planteja dues qüestions més: la del personal qualificat per a exercir com a educador en aquesta etapa, d'una banda, i la dels convenis amb corporacions locals i entitats privades sense finalitat de lucre. Una vegada més, aquí em penso que s'escau preguntar quines són les previsions del Govern de la Generalitat, pel que fa a l'esforç pressupostari, que ja vam dir, quan fa un any plantejàvem una interpellació similar —en aquell cas, exactament, sobre les escoles bressol a Catalunya—, que hi havia hagut un increment d'esforç pressupostari en algunes partides de fins un 50%, i en algunes d'un 100%, vam dir que era un esforç pressupostari interessant; quines són les perspectives, en tot cas, de continuar en aquesta línia d'increment d'esforç pressupostari per adequar l'oferta i la demanda en aquest terreny.

La pregunta, també, de si hi ha estudis prospectius, anava a dir fiables —és un terreny en el qual els estudis prospectius són sempre difícils de creure—, sobre quin serà, naturalment, el nombre d'infants a Catalunya de 0 a 6 anys, quedaran compresos en aquesta etapa d'educació infantil. Ho dic perquè, si recorden els estudis quan els feia l'Àrea Metropolitana de Barcelona, preveïen unes xifres d'habitants per a Catalunya per a aquest mateix any, en concret, que era un any de referència, el 1991, que no han tingut res a veure amb les xifres reals d'habitants, ni amb la seva distribució pel territori.

I hi havia, també, en aquest punt de la meua interpellació, la pregunta que ja he anunciat abans sobre la qüestió de les guarderies laborals. Si no ho tinc mal entès, arriben del Ministerio de Trabajo 250 milions per a les guarderies laborals —en concret, suposo que és de l'INSERSO—, més 16 milions —crec— que hi afegeix el Govern de la Generalitat. Aquesta és una quantitat congelada, i una mica hi ha una doble pregunta: si hi ha alguna idea de descongelar la quantitat, d'una banda, és a dir, de també fer-la entrar en aquesta dinàmica de progrés pressupostari que hi ha hagut en altres quantitats; o si, finalment, hi ha algun plantejament de reordenar aquesta doble font de finançament d'una feina, que en tot cas, és similar i que a partir de l'aplicació de la LOGSE encara pot ser més igual, com és justament l'estructuració de tot el que té a veure amb aquesta etapa de 0 a 6 anys.

Jo crec que en aquests moments, una de les preocupacions del sector té relació amb l'autorització de centres de 0 a 6 anys. D'entrada, la LOGSE ja preveu que l'etapa té dues subetapes: la de 0 a 3, la de 3 a 6. Ja hi ha hagut un seguit de propostes que fan que en molts casos l'etapa de 3 a 6 passi a ser una etapa que forma part del que era l'antiga EGB que, per entendre'ns, queda escapçada per dalt, i queda incrementada en tot cas per baix. Aquí hi ha encara la pregunta del propòsit del Govern de la Generalitat de, en el període de tres anys —ja es va dir en la Moció subsegüent que vam aprovar—, si les dotacions pressupostàries ho permetien, cobriria la demanda que fessin els pares dels alumnes de 3 anys de tots els que vulguessin tenir classe de 0 —ai, perdó!—, de 3 anys en concret, en centres públics. En aquest cas concret, una de les preocupacions és si aquest esforç que s'ha fet en tres anys és un esforç equilibrat en el territori; és a dir, ens pregunten sovint si aquest esforç s'ha fet a certs punts del cinturó industrial de Barcelona i, s'ha fet, també, per exemple, a les comarques de més enllà de l'Ebre, en concret, on no hi ha hagut, sembla ser, un descens de població escolar infantil de l'antiga EGB, i en canvi, naturalment, hi ha una nova incor-

poració de la dona al treball i una nova necessitat de poder escolaritzar des dels tres anys —tema que ens semblaria molt important en aquests moments— també en comarques rurals i del camp, on sovint hi ha un intent d'entrar en nous circuits econòmics, i també la necessitat de crear aules que, evidentment, per una qüestió òbvia de demografia, no podran tenir un nombre d'alumnes relativament important.

He dit que preocupava la qüestió de l'autorització de centres, perquè el Ministeri ha elaborat el projecte, el Real Decreto por el que se establecen Requisitos Mínimos de los Centros que impartan Enseñanzas de Régimen General. Hi ha una sèrie de condicions, en aquest decret de mínims, que un té la impressió que, si fossin aplicades amb rigor i d'una manera immediata, molts centres haurien de tancar avui dia, i que si no són aplicats amb rigor, en canvi, es pot plantejar una mena de situació de doble comptabilitat pel que fa a la continuïtat d'aquests centres i a les garanties d'aquests centres —que tinguin els metres quadrats que han de tenir, el nombre d'alumnes—; les autoritzacions haurien de ser definitives des del primer moment... —sembla que ara hi ha molts centres que estan funcionant amb unes autoritzacions provisionals. És a dir, jo voldria recollir els neguits de la Coordinadora d'Escoles Bressol de Catalunya en aquest punt, que s'han adreçat, en primer lloc, a la Coordinadora Estatal de Escuelas Infantiles per dir que estan molt preocupats per aquest decret de mínims, i s'han adreçat i han fet públiques les seves propostes en documents en què es diu: «Molt bé, ens sembla molt bé la filosofia de l'educació infantil que recull la LOGSE, però en tot cas ens fa molta por que en l'aplicació d'aquesta filosofia els criteris no siguin tan clars.» Que no siguin tan clars quant a la infraestructura mínima, que no siguin aplicables quant al tema de la *ratio* —en tot cas, s'ha variat d'una proposta anterior a les noves propostes— i, sobretot, que no hi hagi moltes ambigüitats —per dir-ho amb un substantiu benigne— quant al personal i a la formació del personal que ha d'atendre aquestes guarderies.

Crec que, en tot cas, com que el temps s'acaba i avui ningú no em perdonaria que arribés al temps de descompte, passo a la segona part.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, illustre senyor Diputat. Correspon ara la resposta a l'honorable Conseller d'Ensenyament, senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Riera, vostè ha plantejat aquí un tema que ja n'havíem parlat altres vegades. Jo intentaré contestar-li més o menys en el mateix ordre amb què vostè ha plantejat el problema.

Començaré per on ha començat vostè, amb les guarderies laborals. Amb l'ajut del meu col·lega, el Conseller de Treball, li puc dir que, efectivament, el tema està com estava fa anys, ja. El Conseller de Treball insisteix que, si vull, me les traspassa, les guarderies laborals; el que passa és que, com sap el senyor Diputat, aquestes guarderies, com d'altres, arrossegueu dèficits, i he estat informat pel Conseller Farreres que, en els moments actuals, el que ve de Madrid són efectivament 250 milions de pessetes, que són completats amb 16 milions de pessetes de fons propis de la Generalitat, atès que en els darrers anys els fons que vénen de Madrid havien experimentat una rebaixa i, almenys, perquè aquesta rebaixa no es produís, és per això que el Govern va acordar posar-hi aquesta quantitat suplementària.

El tema està igual, doncs. No sé què passarà en el futur i, realment, aquesta és una preocupació que té el Conseller de Treball i que jo comparteixo, perquè és un problema que realment és molt greu des de molts punts de vista.

Passant al tema general, el senyor Riera té tota la raó en la importància del tema i que l'aplicació de la LOGSE —amb molta satisfacció ho farem—, pel que fa als articles 7 a l'11, ens indueix a seguir una labor que no cal dir que ja havíem començat. I com el senyor Riera sap, jo puc parlar amb un cert coneixement de causa d'aquest tema, atès que..., jo li diré que abans del que vostè es pensa... jo, abans de ser Conseller de Sanitat, vaig ser rector de la Universitat Autònoma —com vostè, sens dubte, sap— i li tinc de confessar, una vegada més, que una de les meves grans preocupacions —meva i de tota la junta de govern—, des del punt de vista de l'eficàcia i, sobretot, des del punt de vista dels costos, sempre creixents, era la guarderia que hi havia i que hi ha encara a Bellaterra per al personal docent de l'Autònoma. Quan em vaig veure alliberat d'aquest problema em van caure les llars d'infants en conjunt de tot Catalunya, i quan vaig deixar el Departament de Sanitat i Seguretat Social i vaig passar al Departament d'Ensenyament, em vaig trobar amb les llars d'infants que jo mateix havia traspassat al meu col·lega d'Ensenyament un any abans, amb l'esperança que ja no fos un problema que jo havia d'afrontar.

Però, en fi, el cas és aquest i no cal dir que nosaltres estem disposats —i ho hem demostrat amb fets— a fer tot el que puguem per mirar de millorar la situació d'un sector que no ha estat degudament atès.

Jo li vull dir, abans de tot, una cosa al senyor Riera, que ell ja ha dit i que jo la voldria remarcar: aquesta etapa educativa és una etapa voluntària i, per tant, això vol dir que no té un finançament segur i regular per part de l'Administració. Així com tots els infants, des dels sis anys fins als catorze —i als setze, ara—, han d'estar escolaritzats i hi ha d'haver una oferta suficient de llocs públics, no és així exactament pel que fa a aquesta etapa, que també és molt important —en això estem tots d'acord—, però que el fet que no sigui obligatòria pressuposa que no hi ha una obligatorietat, també, per part de l'Administració, de facilitar places a tothom; s'han de fer els possibles perquè això existeixi, i ja li explicaré ara, sobretot a l'etapa dels tres a sis anys —que és la que tenim més ben resolta—, quina és la situació a casa nostra.

No cal dir que un dels principis que nosaltres, el Govern de la Generalitat, en aquests moments, pensa, és que hem de fer tots els possibles per assumir aquesta responsabilitat, però, això sí, infontent a les famílies la importància bàsica que, de tota manera, elles tenen —les famílies— pel que fa al futur escolar i personal de l'infant. No ho podem deixar tot a la llar d'infants, no ho podem deixar tot a l'escola. Per això, cal que els pares i els tutors assumeixin responsabilitats en el procés educatiu dels infants, i molt especialment en el primer cicle, és a dir, dels zero als tres anys, d'aquesta etapa educativa. I cal que, en tot cas, cooperin estretament amb l'activitat educadora dels centres docents.

Assentat aquest principi, no hi ha dubte que tenim la ferma voluntat de fer tots els possibles perquè, tan aviat com sigui possible, hi hagi un nombre de places suficients per a tota la demanda que es generi, i d'acord amb això —tal com preveu la LOGSE i segons les necessitats i criteris establerts— es formalit-

zaran i s'han formalitzat ja convenis amb administracions locals i altres institucions sense afany de lucre per a la creació i el manteniment de llocs escolars d'educació infantil.

I nosaltres, pel que fa dels zero als tres anys, el nostre objectiu, senyor Riera, és el d'arribar a una oferta de llocs públics que sigui corresponent a la dels quatre anys. Aquí tinc les dades de l'escolarització en centres públics i privats pel que fa a aquest segon cicle de l'educació infantil. Nosaltres tenim com a objectiu —jo ja ho he dit altres vegades davant d'aquesta Cambra i el senyor Riera se n'ha fet ressò avui en la seva intervenció— que, en un termini relativament breu, és a dir, dintre de l'any 93 —molt concretament, a l'inici del curs 93-94—, hi hagi suficients places del que en diem P-3. Com sap molt bé el senyor Riera, de pàrvuls de quatre anys i de cinc anys hi ha una oferta suficient de places públiques a Catalunya des de fa ja uns quants anys, que cobreix amb escreix tota la demanda que hi ha. Des de fa dos cursos, hem anat obrint l'ofertament d'aules de tres anys, i en el moment actual no hem arribat encara al final, però pensem que en dos cursos més, és a dir, que a l'inici del curs 93-94, hi haurà un nombre de places públiques de P-3 que seran equivalents a les que hi ha ara de P-4. De P-4, en el curs 90-91, teníem una escolarització en centres públics de 31.450 alumnes en el conjunt de tot el sistema educatiu públic català, i això equivalia a 1.428 grups de P-4. Per tant, aquestes trenta mil places de P-4, que no és pas el 100%, ni de bon tros, que deu ser amb prou feines el 40% de la població infantil, és el que nosaltres pretenem oferir —ho repeteixo— d'una manera total a l'inici del curs 1993-94.

Això —ho repeteixo—, pel que fa als tres anys, i els quatre i els cinc ja estan resolts. No hi ha dubte que, a més a més, hem treballat en l'ordenació curricular que ha de permetre que tots els infants de Catalunya assoleixin el grau de desenvolupament harmònic, personal i de socialització adequat a la seva edat i a les seves característiques individuals, i que, en aquest moment, la normativa que aprovarà el currículum d'aquesta etapa que considerem decisiva es troba en el Consell Escolar de Catalunya, per tal que sigui informat per aquest organisme. Per això, la implantació de la nova ordenació curricular del segon cicle d'educació infantil es generalitzarà ja d'una manera gairebé total el curs 92-93, i ja li he dit que el curs 93-94 hi haurà un ofertament de places suficient.

Tenint en compte les característiques psicopedagògiques dels infants de tres a cinc anys, així com els beneficis de l'educació pre-escolar —ja ben contrastats—, considerem que l'escolarització d'aquest segon cicle de l'educació infantil s'ha de realitzar en centres d'educació primària, o sigui, no en llars d'infants, sinó com a aules de centres d'educació primària, i per aquesta raó, en la planificació del Departament hem definit com a tipus bàsic d'escola d'educació primària la de tres a dotze anys.

I per acabar en aquest aspecte, també li voldria dir que per assolir tots aquests objectius no deixem mai de banda els dos principis que han estat fonamentals pel que fa a la política educativa del Departament: el primer, el respecte al principi d'igualtat de tots els infants pel que fa a l'àmbit educatiu, i el segon, pel que fa a l'atenció preferent als infants amb necessitats educatives especials i en situacions de risc. Això lliga, en certa manera, amb una de les preguntes que em feia el senyor Riera: em deia si aquesta obertura de noves aules de tres anys

s'havia fet d'una manera harmònica en tot el conjunt del territori de Catalunya. Li diria que sí, amb el benentès que això depèn, de vegades, de les circumstàncies que es donen en cada cas, però que nosaltres hem fet els possibles per donar preferència a aquelles zones on creïem que la necessitat social és més gran.

Un altre problema, senyor Riera –i li ho dic molt breument–, com vostè sap molt bé, són els zero a tres anys. En els zero a tres anys, la Generalitat, per diversos procediments i per diverses etapes, ha fet també esforços notables, i la prova és que en el moment que se'ns van traspasar les llars d'infants n'hi havia dinou de públiques, i després s'han anat incrementant fins a quaranta-tres llars d'infants, i en el moment actual, aquestes quaranta-tres llars d'infants públiques, que depenen de la Generalitat, tenen 3.666 alumnes distribuïts en 274 unitats. A part d'això, hi ha un nombre considerable –com sap el senyor Riera– de llars d'infants de titularitat municipal o de titularitat d'altres entitats sense ànim de lucre que estan, en certa manera, subvencionades per la Generalitat, d'una manera que ell ha dit que s'ha incrementat d'una manera bastant important durant aquests darrers anys, i que jo espero..., no li voldria donar les xifres, perquè després no m'hagi de tirar enrere, senyor Riera, però, en l'Avantprojecte de Pressupost, jo he posat unes quantitats per a aquestes dues partides que són notòriament superiors a les que hi ha en el Pressupost vigent.

Espero la rèplica del senyor Riera i espero poder completar tots aquells detalls que a ell l'interessin i que no hagi pogut aclarir.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Té la paraula l'illustre Diputat senyor Riera, per fer el torn de rèplica corresponent.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, per a una rèplica, en tot cas, molt ràpida, gairebé centrada en dues preguntes o en la petició d'ampliació de dades o d'aclariments sobre dos punts.

Jo he fet referència, honorable senyor Conseller, a aquest decret de mínims i als problemes que avui dia pot estar generant l'aplicació d'aquest Decret de mínims per als centres ja existents. Penso..., no ho sé, m'agradaria un brevíssim comentari sobre aquesta qüestió que, ho repeteixo, no és tant per deixar-la avui definitivament resolta, sinó per saber una mica en quin marc de futur ens orientarem i com podem sortir al pas d'inquietuds, a vegades excessives, d'una banda i de l'altra, quan diuen: «És que ens trobem al davant amb aquest decret de mínims, i això ens obligarà d'una manera immediata a tancar o, al contrari, transformar, i no tenim mitjans», etcètera.

I l'altra qüestió és sobre el reconeixement de títols aptes per a aquesta etapa. Em penso que en interpellacions anteriors sobre aquest tema havíem parlat, d'una banda, del curs d'idoneïtat per absorbir els que fins ara havien estat educadors en aquesta etapa, i parlàvem de la possibilitat que fossin educadors d'aquesta etapa els qui tinguessin el títol de Magisteri amb l'especialització o no en educació infantil, l'FP-2 corresponent a educadors d'infants i, en tot cas, encara l'inexistent mòdul 3, per entendre'ns. Fa la impressió que, també, a través d'aquest

Decret de mínims, han tornat a entrar, entre el col·lectiu d'ensenyants, gent que, no sé, segurament molt important, però que no sé si aconsegueixen aquests requisits mínims per garantir que aquesta etapa sigui de veritat una etapa educativa.

Gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. L'honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Si m'ho permet, des de l'escó mateix, i molt breument. Certament, hi ha un decret de mínims que inquieta el sector. He de remarcar, de tota manera, al senyor Riera, que bastant abans d'aquest Decret de mínims, posem-hi fa nou o deu anys, hi havia uns decrets de mínims propis de la Generalitat, no estatals, decrets de mínims que, malauradament, potser per una exigència massa elevada per al que és la possibilitat del país, tampoc es complien en un cent per cent i, més ben dit, n'hi faltava força. Fins a cert punt, el Decret de mínims del Ministeri, en alguns aspectes –en alguns, no en tots–, és més tolerant que en els decrets vigents –ho vull recordar– de la Generalitat.

I evidentment, nosaltres ens trobem amb el problema, actualment, que una de dues: si fem complir estrictament la regulació s'han de tancar moltes llars d'infants, i si, doncs, fem allò que se'n diu, vulgarment, la vista grossa o donem uns marges de temps, aleshores no cal que es tanquin. En el benentès, de tota manera, que hem adoptat una solució eclèctica, de moment, que estem reconsiderant els nostres decrets antics, que segurament seran posats en un nivell lleugerament diferent del que tenen, però que totes les llars d'infants han tingut o han rebut un advertiment molt clar, en el sentit que cal que en un termini, ja definitivament molt breu, es posin a l'hora, tant amb el Decret d'àmbit estatal com pel que fa als decrets nostres, propis de la Generalitat.

Altrament, jo també em faig ressò de la inquietud del senyor Riera. El senyor Riera sap tan bé com jo, de tota manera, que ara els mestres, que, com ell deia, abans se'ls ha tallat per dalt una part del currículum que podien donar –dels 12 als 14 anys–; tenen competències per actuar en aquest nivell d'educació pre-escolar, i especialment, a l'etapa de zero a tres anys, que és des d'aquest punt de vista la més conflictiva, i que nosaltres estem preparant els nous mòduls de formació professional del nivell corresponent, per tal que la gent rebi la formació adequada.

Altrament, també, i per acabar, li puc assegurar que dintre el nostre programa de formació i de reciclatge del professorat tenim les partides reservades per tal que, en la mesura que sigui possible i tan ràpidament com puguem, es puguin reciclar tots els professionals que ara, encara sense una titulació adequada, presten els seus serveis en aquestes llars d'infants.

Moltes gràcies.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, honorable Conseller. Suspenem la sessió que reemprendrem demà a les deu del matí.

Se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de vuit del vespre i cinc minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

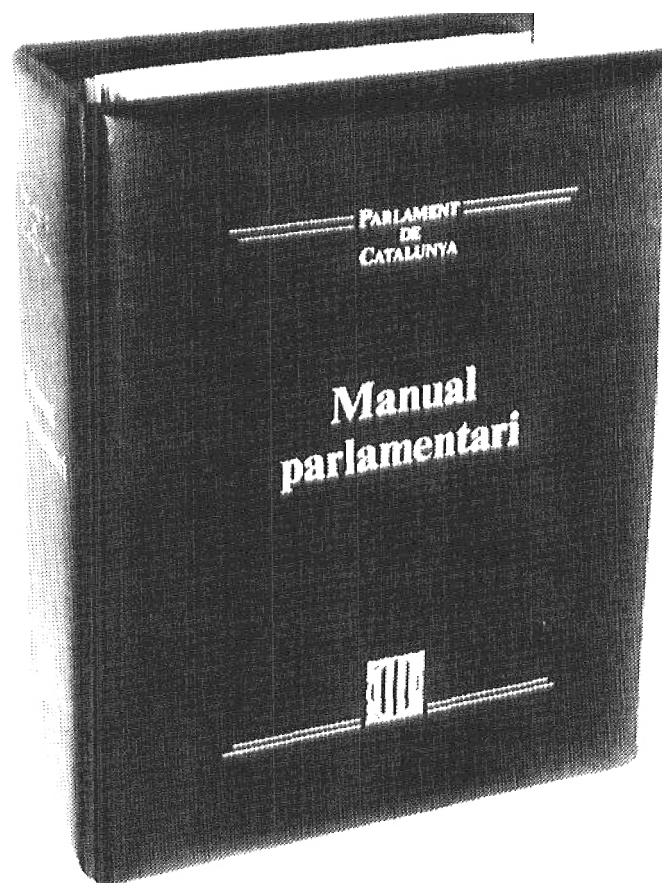
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- a) Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- b) Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- c) Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

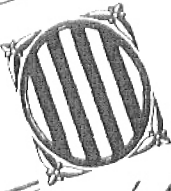
- A. Normes bàsiques
 - A.1 Constitució Espanyola
 - A.2 Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - A.5 Llei Orgàniques de l'Estat
- B. Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - B.1 Resultats Electorals
 - B.2 Diputats de la Legislatura Actual
 - B.3 Grups Parlamentaris
- C. Els òrgans de la Cambra
 - C.1 El Ple del Parlament
 - C.2 El President i la Mesa del Parlament
 - C.3 Junta de Portaveus
 - C.4 Diputació Permanent
 - C.5 Comissions Parlamentàries
 - C.5/1 Comissions permanents legislatives
 - C.5/2 Comissions permanents no legislatives
 - C.5/3 Comissions de legislatura
 - C.5/4 Comissions creades per llei
 - C.5/5 Comissions d'investigació
- D. Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - D.1 Estatuts de Règim i Govern Interior
 - D.2 Normes Complementàries de Règim Interior
 - D.3 Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - D.4 Organigrama dels Serveis del Parlament
 - D.5 Gabinet de Presidència
 - D.6 Oficialia Major del Parlament
 - D.7 Serveis Generals
 - D.8 Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- E. El treball parlamentari
 - E.1 Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - E.2 Índex de Tramitacions
 - E.3 Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- F. Directori institucional
 - F.1 Generalitat de Catalunya
 - F.2 Administració de l'Estat a Catalunya
 - F.3 Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - F.4 Altres Institucions de Catalunya
 - F.5 Institucions i Administració Central de l'Estat
 - F.6 Parlaments i Govern Autònoms
 - F.7 Organismes Internacionals



PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Llei de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Llei Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

SUBSCRIPCIÓ


BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA


DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) En metàl·lic, a la Caixa del Parlament
- b) Per transferència bancària, al compte número 500-5-22559-41 de la Caixa d'Estalvis de Catalunya
- c) Per gir postal
- d) Per xec registrat (el xec no registrat no serà admès).

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 19 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/xeu al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300.62.63.
Subscripció anual: 6.000 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*: 13.000 pessetes. Número solt: 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).
Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)
Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

